tehnici în întregime noi. Capacitatea lor va depăşi un milion de circuite. Dacă ne reamintim cele 36 de circuite ale lui Intelsat I, din 1965, putem avea imaginea saltului realizat în 20 de ani. Generaţia noastră va cunoaşte, cu siguranţă, explozia telecomunicaţiilor în spaţiu.

Aceşti sateliţi grei, lansaţi cu ajutorul unei navete spaţiale, vor fi, într-un prim moment, asamblaţi pe o orbită joasă, înainte de a fi plasaţi pe orbita geostaţionară. În prezent, sînt studiate formule noi. Obiectivul pare să fie crearea unui fel de „mecanism" al comunicaţiilor, cu piese şi structuri care pot fi depliabile sau umflate. Este un obiectiv raţional, care preconizează plasarea pe orbită a unei antene foarte mari, dar nu şi foarte grea. Imponderabilitatea şi lipsa oricărei mişcări în atmosferă înlătură pericolul deformărilor de structură.

Tehnica satelitului însuşi este în plină evoluţie. Folosirea fibrei de carbon în locul celei metalice permite un cîştig de masă de 25 la sută. Fibra de carbon începe să fie, de asemenea, utilizată pentru suporturile bateriilor solare (al căror randament nu încetează să crească). Sînt întreprinse studii pentru înlocuirea actualelor acumulatoare nickel-cadmium (indispensabile pentru alimentarea sateliţilor cînd trec prin zona de umbră) cu baterii nickel-hidrogen sau cu acumulatoare cinetice : înmagazinarea unui kWh nu va cere mai mult de 30 kg în loc de 70.

În 1965, acelaşi an în care apare Intelsat I, în Uniunea Sovietică este lansat primul satelit de telecomunicaţii : Molnia. N-a fost aleasă o orbită geostaţionară, ci una de 12 ore, înclinată la 65 grade. Formula este foarte economică, în raport cu orbita geostaţionară. Mai întîi, au fost plasate pe orbită un număr de şase Molnia I experimentale. Aceşti sateliţi, a căror greutate este de aproximativ 1000 kg, au aspectul unor motoare înalte de 3 metri, cu două antene principale, al căror diametru este de 1 m. Specialiştii sovietici au adoptat formula stabilizării după trei axe, considerată, la vremea aceea, ca o tehnică de avangardă.

Anul 1971 vede apariţia lui Molnia II. Cu acest satelit, sistemul de telecomunicaţii sovietic devine internaţional. El este pus în serviciul unei organizaţii, Intersputnik. După 1975, tehnicienii sovietici intră, ca şi cei americani, într-o perioadă intermediară, asociind perfecţionarea materialului cu rodajul noilor mijloace. Ei plasează pe o orbită geostaţionară sateliţii Raduga, ce provin dintr-o tehnică de tip Molnia III. Geostaţionari vor fi, de asemenea, sateliţii de difuziune directă numiţi Ecran. Această diversificare a mijloacelor pe orbită a fost dublată de o diversificare a staţiilor de pe sol. Într-o primă perioadă, Molnia au fost utilizate pentru a lega între ele staţiile reţelei Orbita.

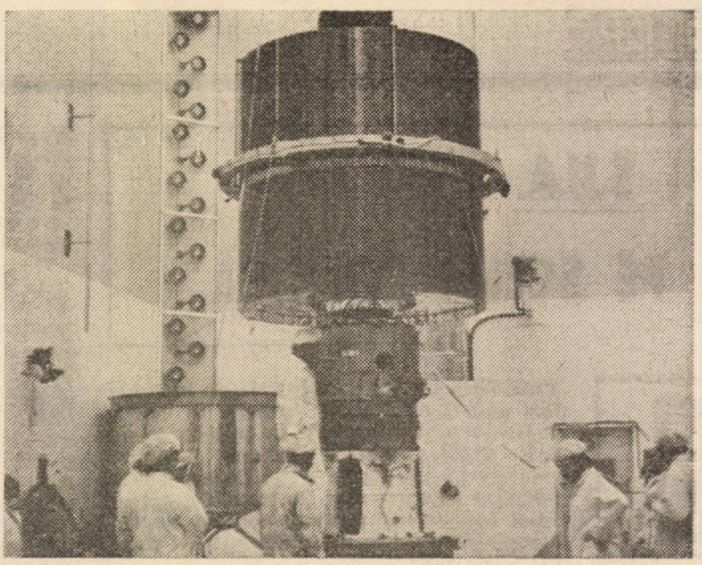

Satelitul canadian CTS, lansat în 1976, după cinci ani de experimentări

Sateliţii Molnia folosesc la transmisii de televiziune, dar şi de telefon, telex, hărţi meteorologice. S-a profitat de supleţea acestui satelit, pentru a pune la punct un al doilea tip de staţie, compactă şi transportabilă, căreia i s-a dat numele de Mars. Avînd o antenă de numai 7 metri, această staţie este demontabilă, foarte uşor de transportat şi de instalat.

O tehnică în plină evoluţie

La ce sînt utilizaţi, în prezent, sateliţii de comunicaţii ? Se poate aprecia că ei servesc în proporţie de 90 la sută, pentru telefon şi telex, restul de 10 procente fiind împărţite între transmisiile de date şi de televiziune.

NOUL TELEFON. Este utilizarea dominantă. La început, sateliţii au servit telefonul intercontinental. Comunicaţia prin satelit a devenit, deci, echivalentul comunicaţiei intercontinentale. Aşa se explică dezvoltarea sistemului Intelsat, predominant în acest tip de legături.

Caracteristic acestui sistem este că el nu reclamă decît patru sateliţi pentru întregul trafic pe care îl deserveşte : doi deasupra Atlanticului, unul deasupra Pacificului şi unul deasupra Oceanului Indian.

În practică, sînt disponibili un număr mult mai mare de sateliţi. Rostul lor este de a conferi securitate traficului, care nu trebuie să sufere nici o întrerupere. Sateliţii sînt garantaţi astăzi de către constructor pentru o perioadă de şapte ani, răstimp perfect compatibil cu mijloacele electronicii actuale. Ei sînt organizaţi în aşa fel încît un satelit să fie înlocuit de altul înaintea încheierii timpului său de funcţionare. Capacităţile sînt calculate în funcţie de evoluţia traficului. Mai mult, un satelit de rezervă se află întotdeauna pe lîngă unul în serviciu, gata să-i ia locul în caz de nevoie. Cînd este necesar, poate fi deplasat chiar un satelit din altă regiune.

COMUNICAŢIILE INTEGRATE. Un fapt remarcabil : era sateliţilor este aceea a comunicaţiilor integrate. Termenul de „telecomunicaţii" arată dorinţa tehnicienilor de a da o formă unică tuturor formelor de comunicaţii care nu implică un transport material. Această integrare va fi realizată în viitor cu noile tehnici de genul telefonului electronic. Distincţia clasică între telefon şi transmisia de date este menită să se estompeze. Aceasta — din două motive. Mai întîi, pentru că transmisia de date va cunoaşte o dezvoltare considerabilă. Proporţia sa, în ansamblu, va depăşi 25 la sută înainte de sfîrşitul secolului. Apoi, pentru că telefonul viitorului va fi numeric. Într-o manieră generală, se poate afirma că viitorul aparţine telecomunicaţiilor numerice.

TELEVIZIUNEA ÎN EPOCA SATELIŢILOR. Ce anunţă sateliţii în materie de televiziune ? Dacă totul ar fi luat de la început, este sigur că televiziunea n-ar mai fi concepută aşa cum a fost de către creatorii ei. Aceştia au imaginat-o după modelul radioului. Aproape naivi, ei s-au hotărît să păstreze aceleaşi tehnici, aceleaşi metode, imaginile fiind, pur şi simplu, substituite sunetelor.

Desigur, debitul informaţiilor este mult mai ridicat decît la radio. S-a crezut că s-a găsit o soluţie adoptîndu-se lungimile de undă potrivite. În loc de a utiliza undele medii sau lungi ale radioului, televiziunea a adoptat benzi de unde ultrascurte. Cu cît este mai scurtă lungimea de undă, cu atît mai ridicată este cantitatea de informaţii ce poate fi transmisă. Dar, spre deosebire de undele medii şi lungi — faţă de care straturile electrizate ale atmosferei au rolul de oglinzi şi care pot fi astfel primite de la distanţe considerabile —, undele scurte au un serios inconvenient : ele se propagă aproape în linie dreaptă. Prin urmare, raza unui emiţător de televiziune este redusă aproximativ la zona sa de radiovizibilitate. Soluţia găsită a fost, după cum se ştie, instalarea unui număr de emiţători secundari, legaţi de emiţătorul principal printr-un fascicul hertzian. Ceea ce înseamnă exploatarea la sol a unei infrastructuri grele şi complexe, mare consumatoare de frecvenţe.

Există, însă, şi alte două formule posibile. Una dintre ele este aceea a cablului (de tipul telefonului şi telexului). Cea de-a doua : un singur emiţător principal, pentru o ţară sau un continent, emiţător care să fie, de fapt, un satelit pe o orbită geostaţionară. Aici apare problema transmisiei TV prin spaţiu. Deocamdată, televiziunea se comportă ca şi cum sateliţii n-ar exista. Sateliţii nu sînt utilizaţi decît pentru a lega reţelele TV între ele. Nimic nu s-a schimbat în reţelele înseşi.

...Totuşi, experimentele trecutului apropiat oferă suficiente premise pentru noi utilizări spectaculoase în chiar viitorul imediat.

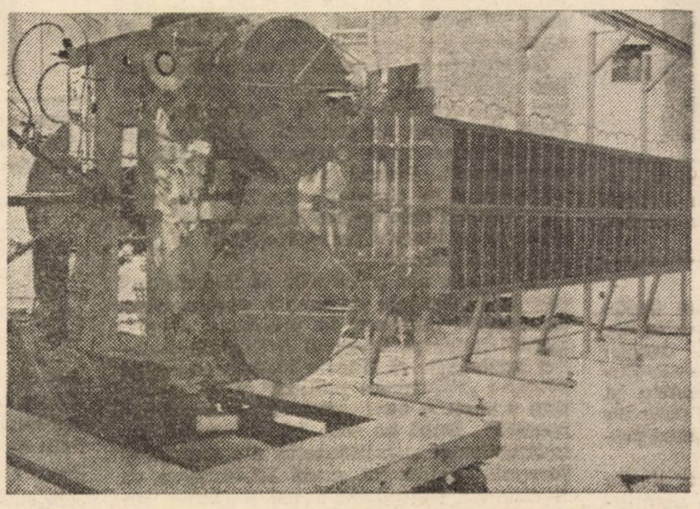

Japonezii au lansat primul lor satelit geostaţionar în 1978

S.U.A.

REGRUPĂRI PE SCENA POLITICĂ

U.S.News & WORLD REPORT

Ofensiva conservatorilor

DUPĂ aproape o jumătate de secol de eşecuri şi frustrări, conservatorii americani înregistrează un reviriment pe scena politică.

Veteranii cauzelor dreptei — multă vreme ironizaţi pentru faptul că nu au ţinut pasul cu principalele curente de gîndire — cunosc, dintr-o dată, o creştere a rîndurilor lor ; noii veniţi aduc cu ei versiuni noi ale sloganurilor conservatoare învechite, pronunţîndu-se pentru un guvern cu puteri limitate în interior şi pentru o atitudine inflexibilă din partea Statelor Unite în străinătate. „Noi sîntem forţa de acţiune politică cea mai activă, cea mai energică din America de azi", afirma Robert Bauman, noul preşedinte al Uniunii conservatorilor americani. „A venit vremea noastră".

Philip Crane, republican conservator, reprezentant de Illinois în Camera Reprezentanţilor, şi-a început campania pentru 1980

Orientarea spre conservatorism depăşeşte liniile tradiţionale de demarcaţie între partide, pentru a-i cuprinde, deopotrivă, pe democraţi şi republicani — evoluţie privită cu un amestec de bucurie şi suspiciune de cei cîţiva „puriştі" care nu au încetat niciodată să proclame evanghelia conservatoare.

Campania pentru instituirea unor limite asupra cheltuielilor publice este menţionată drept cel mai evident indiciu al renaşterii conservatorismului. Aprobarea Propunerii nr. 13 în California, în luna iunie, anul trecut, a fost urmată, în cursul alegerilor din noiembrie, de aprobarea de către electorat a unor plafoane bugetare similare în alte cîteva state. Cu aprobarea necesară scontată a 34 de state, Congresul va fi supus unor presiuni serioase pentru a trece el însuşi la măsuri împotriva cheltuielilor.

Conservatorii constată cu deosebită satisfacţie că „cruciada" lui Jimmy Carter împotriva inflaţiei poate fi adoptată, practic, fără nici o modificare, de un preşedinte republican.

În rîndurile republicanilor, idolul conservatorilor, Reagan, se află în situaţia de a trebui să concureze cu elemente de dreapta. Carter este confruntat, de asemenea, în interiorul partidului, cu un potenţial adversar care încearcă să-l atace prin flancul din dreapta, şi anume guvernatorul Jerry Brown din California. Brown, fost liberal, care, iniţial, s-a opus Propunerii nr. 13, a îmbrăţişat în cele din urmă această măsură, pentru ca, în final, să sprijine un mandat constituţional în favoarea unui buget federal echilibrat.

Nu se poate spune că întreaga conducere conservatoare este limitată la rîndurile oficialităţilor alese. Unul din principalii îndrumători intelectuali ai mişcării este Irving Kristol, redactor al publicaţiei „Public Interest". Filozofia neoconservatoare adoptată de Kristol susţine că guvernul are limite evidente, că unele probleme sînt, pur şi simplu, prea dificile pentru a putea fi soluţionate şi trebuie acceptate ca atare. Alţii şi-au croit drum spre dreapta, dar rămîn democraţi.

Va dura oare valul conservator tot atît timp cît mişcările liberale care s-au succedat — the New Deal, the Fair Deal, the New Frontier, the Great Society — şi care au dominat scena politică americană începînd din anii '30 ? Conducătorii optimişti de dreapta insistă că da. „Dacă ne vom orienta în direcţia justă şi vom asigura tipul de conducere de care are nevoie America", arăta Philip Crane, „putem pune bazele unei noi coaliţii care va face din Partidul republican partidul predominant în următorii ani ai acestui secol, la fel cum a fost Partidul democrat în ultima jumătate de secol".

The Economist

Riposta liberalilor

VECHEA coaliţie democratică dintre liberali şi sindicate luptă pentru a se reorganiza. După ce a fost destrămată de războiul din Vietnam, de evenimentele anilor '60, de candidatura la postul de preşedinte a senatorului George McGovern, în 1972, şi de conflictele dintre militanţii pentru protejarea mediului ambiant şi adepţii creşterii economice, ea este hotărîtă să se opună noului curent de dreapta din ţară.

Convocate de Douglas Fraser, preşedintele sindicatului muncitorilor din industria auto, peste o sută de grupări cu tendinţă de stînga au convenit să-şi unească forţele într-o nouă organizaţie, „Alianţa progresistă". Primul său obiectiv va fi acela de a se pronunţa pentru programe de cheltuieli interne mai liberale decît cele propuse în bugetul antiinflaţionist al preşedintelui Carter.

Nu încape nici o îndoială că liberalismul este în prezent în defensivă, deşi persistă un anumit dezacord în problema duratei acestei tendinţe. Istoricul Arthur Schlesinger recunoaşte că Statele Unite trec numai printr-o „deprimare politică", care constituie o parte a unui „ritm ciclic în politica noastră". După ce ţara îşi va reveni din militantismul şi frămîntarea din anii '60 şi începutul anilor '70, arată Schlesinger, va fi din nou timp pentru noi iniţiative sociale şi economice. Deocamdată, nici Congresul democrat şi nici preşedintele democrat nu insistă pentru programe noi — nici măcar pentru cele promise în platforma electorală din 1976 a Partidului democrat, care se pronunţa pentru promulgarea unui program naţional de ocrotire a sănătăţii, pentru o reformă a asistenţei sociale, o reformă fiscală, sporirea ajutoarelor destinate oraşelor, o legislaţie care să vină în

Douglas Fraser, preşedintele lui United Auto Workers, încearcă alcătuirea unei coaliţii liberale, ca răspuns curentului conservator

sprijinul organizării sindicatelor şi extinderea numărului de locuri de muncă în serviciile publice pentru şomeri. Congresul nu a adoptat practic nici una din aceste legi în cursul ultimei sale sesiuni ; în schimb, a aprobat reduceri fiscale de care beneficiază cei cu venituri mari şi corporaţiile. Noul buget al lui Carter propune reduceri în programele interne ca o modalitate de reducere a inflaţiei, recomandînd, în acelaşi timp, o creştere reală cu 3 la sută a cheltuielilor pentru apărare.

În această stare de spirit, încearcă Fraser să reunească vechea coaliţie liberală.

Fraser a fost un discipol al fostului președinte al sindicatului muncitorilor din industria auto, Walter Reuther, și a moștenit înclinația sa spre elocința combativă.

Cînd s-a retras, vara trecută, din grupul de consilieri pentru probleme sindicale și administrative al președintelui Carter, Fraser arăta că liderii comunității de afaceri „au ales calea unui război de clasă unilateral" împotriva săracilor. Reuniunea convocată de Fraser, la Detroit, a fost o consfătuire a liberalismului american, cum nu a mai putut fi organizată încă dinaintea războiului din Vietnam. Au participat reprezentanți ai sindicatelor, ai grupărilor militante împotriva războiului, ai organizațiilor pentru eliberarea femeilor, pentru drepturile civile ale negrilor și ale americanilor de origine mexicană, ai grupurilor de acțiune pentru protejarea mediului înconjurător, ai consumatorilor, ai mișcării indienilor americani și chiar ai asociației naționale a jucătorilor de fotbal. Conducerea Alianței progresiste revine, totuși, aripii liberale a mișcării sindicale. Aceasta este condusă de sindicatul muncitorilor din industria auto, care numără 1,5 milioane membri, al doilea sindicat ca mărime din țară.

Atît în cadrul reuniunii, cît și în cursul unei întîlniri care a avut loc, ulterior, la Washington, membrii Alianței și-au exprimat profunda nemulțumire față de atitudinea conservatoare a Congresului democrat. Fraser s-a pronunțat pentru lansarea „coaliției pe calea unei confruntări cu Partidul democrat". Cu toate acestea, nu a avut loc o ruptură oficială fățișă cu Administrația. Și probabil că nici nu va avea loc.

Fraser pare să aibă intenția de a conferi Alianței rolul de contrapondere la presiunile de dreapta exercitate asupra lui Carter și a Congresului. Nu încape îndoială că, pe măsură ce se apropie campania electorală prezidențială, Alianța va începe să atragă noi membri și ca atare ar putea deveni mai puternică.

Vorwärts

„GERMANIA FEDERALĂ ÎN LUMEA ACTUALĂ — RISCURI ȘI OBLIGAȚII"

CANCELARUL federal Helmut Schmidt a acordat, la începutul anului, un interviu televiziunii franceze. După cum trebuia să ne așteptăm, iată întrebarea principală care i-a fost pusă : „Credeți că Germania federală — care a fost întotdeauna un gigant economic — a devenit, în prezent, și un gigant politic ?" Helmut Schmidt a eludat întrebarea, afirmînd că nu este nimic adevărat din ce se spune pe această temă.

Rămîne să ne întrebăm dacă există ceva în genul unei pretenții vest-germane la conducerea Europei occidentale, a unei noi puteri politice pe plan internațional. Reușita Germaniei federale pe plan economic, faptul că ea este reprezentată în domeniul politicii mondiale determină un mare număr de observatori străini să atribuie R.F.G. acest rol, dacă nu chiar „Modell Deutschland". Dar această putere, văzută din exterior, este oare o putere autentică ?

Tocmai datorită faptului că Germania federală se află pe poziția unei națiuni puternice, ea este mai puțin puternică decît s-ar putea crede. Căci, orice pretenție de acest gen venind din partea Republicii federale — fie că îi este atribuită pe nedrept, fie că este numai ipotetică — reînvie în celelalte țări europene, și poate și în S.U.A., vechi resentimente.

În Franța, de pildă, în rîndurile gaulliștilor, ale comuniștilor și ale unei părți a socialiștilor, campania privind alegerile vest-europene este plasată sub semnul amenințării unei „superputeri vest-germane", al unei Europe occidentale dominate de americani și vest-germani. În interviul pe care l-a acordat, la începutul anului, revistei „Der Spiegel", președintele Valéry Giscard d'Estaing, care a fost întrebat dacă, în Franța, oamenii încep din nou să se teamă de Germania federală, a răspuns : „Mie nu-mi este teamă". Ceea ce nu este, cu siguranță, un răspuns foarte precis.

Aceste temeri nu sînt nici foarte noi, nici originale. Încă din 1966, cînd de Gaulle a retras Franța din organizația militară a Alianței atlantice, la Copenhaga, Oslo și Haga s-a resimțit o mare indispoziție. Nu atît pentru că Franța a părăsit NATO, cît pentru că exista teama

Social-democrații suedezi: speranțe contrazise?

În urmă cu cîteva săptămîni, poziția și perspectivele social-democraților suedezi păreau bune. Coaliția celor trei partide nesocialiste care îi îndepărtase de la putere, în 1976, s-a destrămat în octombrie anul trecut, exact așa cum speraseră social-democrații. Ea a fost urmată de un guvern liberal minoritar, ce părea extrem de slab, condus de Ola Ullsten, care deținea doar 39 de locuri din totalul celor 349 din Riksdag.

De fapt, social-democrații (152 mandate) au fost cei care au instalat acest guvern, sugerînd că ar face orice pentru a împiedica realizarea unicei alternative posibile — cea a unei coaliții formate din liberali și moderați (conservatori). Ei „au oferit" supraviețuirea guvernului Ullsten pînă la alegerile generale programate în luna septembrie, cînd sperau că vor reveni la putere. Scurtul interludiu, intervenit în 1976 în guvernarea lor neîntreruptă timp de 44 de ani, nu ar fi avut decît darul de a demonstra că oponenții lor sînt incapabili să conducă Suedia.

Dar a intervenit ceva neprevăzut. La șase luni înainte de a se prezenta la urne, social-democrații nu mai sînt așa de siguri de victorie. Sondajele de opinie arată că, în loc să crească, popularitatea lor a scăzut după căderea coaliției. Dimpotrivă, liberalii au cîștigat teren într-o asemenea măsură încît, pentru prima dată după ani de zile, i-au depășit pe moderați. Guvernul Ola Ullsten s-a descurcat mai bine decît se prevăzuse. Așa încît, în loc să stea liniștiți pe linia de start pînă în septembrie, social-democrații au declanșat campania electorală nu numai prin declarații oficiale, dar, efectiv, la scară națională, ținînd întruniri în întreaga Suedie. Olof Palme a dat publicității o rezoluție în 10 puncte, salutată de întreaga presă a partidului său drept „platforma electorală pe care zeci de mii de social-democrați pot conta".

Principalul element nou este propunerea introducerii unui impozit asupra producției. Dar partidele nesocialiste și un număr de economiști independenți sînt unanimi în aprecierea că această taxă ar constitui un mijloc sigur de subminare a competitivității pe plan internațional, pe care exporturile suedeze nu au redobîndit-o decît recent, grație devalorizărilor operate de coaliție. Dintre lozincile mai vechi o amintim pe cea privind „fondurile salariaților". Aplicarea ei ar însemna să se confere sindicatelor controlul asupra unor fonduri tot mai însemnate (provenind din profiturile întreprinderilor), care ar putea ajunge curînd să domine piața capitalului. Îngrijorarea produsă de această propunere a contribuit, în 1976, la pierderea alegerilor de către social-democrați. Partidul este, însă, divizat asupra acestei probleme. Spre satisfacția lui Olof Palme, vara trecută social-democrații au hotărît să o mențină încă la stadiul de platformă cîțiva ani ; el va încerca, în continuare, să o pună în surdină.

Social-democrații par să piardă și un alt atu : problema energiei nucleare, care a învrăjbit scena politică suedeză ani de-a rîndul și care a dezmembrat coaliția celor trei partide, al cărei component major — Partidul de Centru, al lui Thorbjörn Fälldin — a fost partizanul unei politici antinucleare. T. Fälldin se pronunță, acum, pentru un referendum anticipat asupra acestei probleme, afirmînd că, în caz contrar, va face din ea o chestiune majoră a alegerilor din septembrie. Social-democrații, care au inițiat ambițiosul program nuclear al Suediei, ar fi militat probabil cu convingere pentru înfăptuirea lui, cu condiția să existe unanimitate în această privință. Or, aceasta nu există. Doamna Ulla Lindström, fost ministru, s-a raliat public lui Fälldin în problema organizării unui referendum anticipat ; Olof Palme s-a alăturat adepților moderați ai politicii nucleare, opunîndu-se acestei idei ; în ce-i privește pe membrii de rînd ai partidului, este limpede că sînt divizați.

(Din **The Economist**)

ca Republica federală să ocupe locul pe care îl deținuse Franța. Totuși se refuza „a priori" să se recunoască în ea o mare putere ; era, deci, vorba de un factor de slăbiciune care nu trebuie subapreciat.

La aceasta se adaugă alte slăbiciuni — minimum trei — care au prea puțină legătură cu problema puterii sale economice.

În primul rînd, Republica federală trebuie să continue să suporte povara unui trecut de neuitat. A doua slăbiciune a Republicii federale constă în faptul — pe care ea îl recunoaște mai puțin bucuroasă astăzi, dar care este totuși o realitate — că nu este un stat care se bucură de o deplină suveranitate. La drept vorbind, nu pare să fie în intențiile sale să vrea să obțină această suveranitate. Textul rezoluției comune a Bundestagului din 17 mai 1972 reafirmă „drepturile și răspunderile celor patru puteri aliate". A treia slăbiciune a Republicii federale este sentimentul nevoii sale de securitate. Acest sentiment nu a slăbit deloc. El se bazează pe convingerea că Republica federală continuă să fie vulnerabilă și că ea se află, în această privință, într-o totală dependență de Statele Unite.

Nu este mai puțin adevărat că R.F.G. este, la ora actuală, o putere adultă și nu un pitic. Conferința din Guadelupa capătă, în acest context, valoare de simbol. Această întîlnire de pe insula franceză din Antile, care corespundea aproximativ „directoratului" celor mari din alianța occidentală pe care generalul de Gaulle ar fi dorit să-l instituie, nu a avut loc numai între Statele Unite, Franța și Marea Britanie. Helmut Schmidt a fost, de asemenea, chemat să participe și, cu siguranță, nu în calitate de reprezentant al celei mai mici puteri dintre cele mai mari.

Desigur, cei din Republica federală sînt perfect conștienți — și acest lucru este arătat uneori prea deschis — că au dobîndit un fel de poziție de mare putere sau cel puțin că se situează pe plan politic imediat după cei foarte mari. Dar astăzi, ca și acum 30 de ani, ei nu doresc să-și asume răspunderea acestei situații. Ei doresc să facă o politică comercială și economică, iar atunci cînd se manifestă în lume focare de încordare, conflicte și tragedii, preferă să nu se amestece.

În prezent, vest-germanii par să se comporte astfel : să se bucure că sînt puternici și, totodată, să se teamă să facă ceva care ar putea comporta vreun risc. Astfel, Germania federală este o mare putere în propriii săi ochi, dar nu și în ochii celorlalți, deoarece nu se manifestă dorința de a se angaja și pe un alt plan decît pe cel al relațiilor economice. Republica federală are, desigur, motive întemeiate să renunțe la acest gen de politică de mare putere ; dar în aceste condiții, ea nu va fi deloc în măsură să joace rolul de mare putere la care, totuși, aspiră în concertul internațional.

Republica federală se vede, astfel, pusă în fața unei dileme : pe de o parte, în rîndurile unui mai mare număr de cetățeni vest-germani se dezvoltă un sentiment de superioritate ; pe de altă parte, Republica federală vrea să continue să joace, în lume, un rol asemănător cu cel al Elveției și să se mulțumească cu a fi o putere monetară și economică. Evident, soluția nu constă în a adopta cu inocență una dintre cele două poziții. Din puterea economică a Republicii federale decurge, în mod logic, puterea sa politică ; ceea ce nu este sinonim cu dominația, cu politica tunurilor și a intervenției militare, dar înseamnă că acceptă să-și asume răspunderile și să se angajeze pe o cale plină de piedici și de dificultăți.

Alfred Grosser

PROFIL

MOHAMED BENAHMED ABDELGHANI

prim-ministru al Guvernului Republicii Algeriene Democratice și Populare

Mohamed Benahmed Abdelghani s-a născut la 18 martie 1927, în orașul Oran. În 1943, aderă la „Partidul Poporului Algerian", fiind arestat în 1945 de autoritățile coloniale și eliberat un an mai tîrziu. A participat la lupta de eliberare națională, adoptînd numele de Abdelghani, pe care l-a păstrat. În 1959, el este comandantul regiunii de sud, iar în anul următor — al unităților operaționale de la frontiera de est.

La proclamarea independenței Algeriei, în 1962, el comandă prima regiune militară a Marelui Alger. La sfîrșitul lui 1964, preia comanda regiunii militare Ouargla-sud Algeria, apoi, în 1967, este numit în fruntea regiunii militare Constantine.

Membru al Consiliului Revoluției, încă din primii ani ai independenței, Mohamed Benahmed Abdelghani a intrat, în 1974, în guvern, avînd funcția de ministru de interne, pe care a menținut-o și în cabinetul numit în aprilie 1977.

La 8 martie a.c., Mohamed Benahmed Abdelghani devine prim-ministru al noului guvern, format după alegerea în fruntea statului a președintelui Benjedid Chadli. Mohamed Benahmed Abdelghani își menține, totodată, funcția de ministru de interne.

CONTRAPUNCT

Gorila cu gropițe dulci

Așa ceva există numai în Manhattan. Deocamdată. O modă în exclusivitate. Lansată, firește, de cei pentru care scoaterea banilor din piatră seacă constituie unica rațiune a existenței. De fapt este vorba, de această dată, de scoaterea banilor din... terorism. Un business devenit cu atît mai rentabil, cu cît în Occident, proliferarea actelor teroriste, gravele lor vicisitudini sînt consemnate cu îngrijorare crescîndă în statistici.

„Am 1,84 m înălțime, cîntăresc 77,5 kilograme și, fizic, mă aflu în cea mai bună formă. Cel puțin așa mi-am imaginat. Pînă ieri. Pentru că, ieri, o fată de 1,67 m înălțime și circa 52 kg m-a aruncat de 6 ori pe dușumea așa de rău, încît și acum mă dor oasele ; ca să nu mai vorbesc de orgoliul meu de bărbat...", scria, zilele trecute, în „Bild am Sonntag", Ernst Haubrock, primul reporter de pe vechiul continent care a pășit peste pragul noii „întreprinderi", pusă pe picioare de Hazel Jacobs. Pentru că, încîntătoarea fată de 26 de ani, cu „dulci gropițe în obraz" — după cum observă, atent, confratele — a întemeiat „Hazel Jacobs Black Belt Bodyguard Service", care, pentru 100 de dolari pe zi, plus spezele, închiriază „gorile". Așadar, cine are punga burdușită își poate permite să apeleze la un „paznic", alegînd din cele 50 de salariate ale instituției. „Garantăm — se arată în prospectul publicitar — un înalt grad de securitate, deoarece toate sîntem experte în karate și în folosirea armelor de foc, fiind gata, în același timp, să ne punem viața în joc pentru clienții noștri". Că, în ce privește karatele, prospectul este exact, reporterul vest-german a putut să se convingă atacînd-o, în sala de antrenament, firește, pe însăși conducătoarea instituției. Ce a pățit, se cunoaște. A mai aflat — de data asta n-a avut însă curajul experienței — că tînăra „gorilă-șefă" cunoaște alte 25 de procedee de karate pentru a trece, pe lumea cealaltă, agresorul, fără a-și clinti măcar... o buclă.

Moda gorilelor cu gropițe dulci, sau mai bine-zis veniturile pe care ea le poate aduce, a trezit rapid interesul oamenilor de afaceri. Astfel, renumita „John C Mandel Security Bureau Inc.", care are peste 1 100 de salariați și un cîștig anual cifrat la 10 milioane dolari, găsind că ideea lui Hazel Jacobs „nu este rea", a și semnat cu aceasta un contract, făcînd din „Hazel Jacobs Black Belt Bodyguard Service" o filială. Un contract avantajos, firește, pentru instituția „mamă". De lăcomia căreia — se pare — „fiica" nu se va putea apăra, chiar expertă fiind în karate...

Vasile Crișu

POSTA REDACȚIEI

Forța de muncă feminină

Ioana Iliescu, Iași. Femeile sporesc forța de muncă americană cu 2 milioane pe an; este vorba de un fenomen ce începe să transforme radical viața de zi cu zi în Statele Unite, anunța săptămînalul „U.S. News and World Report". De la astronaut la zoolog, aproape fiecare ocupație este invadată de femei, care pătrund pe piața muncii aproape de două ori mai rapid decît bărbații. Mai mult de jumătate din cele 48 milioane de femei din țară, incluzînd un număr majoritar de mame cu copii de vîrstă școlară, lucrează sau caută în prezent locuri de muncă. Președintele comisiei naționale pentru politica în domeniul forței de muncă, Eli Ginzberg, apreciază că dorința femeilor de a obține un loc de muncă poate schimba, în ultimă instanță, viața fiecărui american. Economiștii declară că femeile măritate se angajează în primul rînd pentru a face ca familiile lor să nu rămînă în urmă în obositoarea cursă cu inflația .Numeroase femei sînt, însă, nemulțumite de ritmul progresului lor economic. Există probe evidente — notează „U.S. News and World Report" — că femeia lucrătoare nu ocupă în economia americană un loc egal cu cel al bărbaților. Femeile cîștigă în continuare mai puțin. În plus, ele sînt un candidat mai probabil la șomaj și au mai puține șanse de a obține o pensie decît un bărbat. Aproximativ 80 la sută din totalul femeilor lucrătoare sînt în continuare angajate în sectoarele serviciilor, vînzărilor și în posturile mai ușoare din fabrici. Aceste statistici arată că numeroase femei continuă să fie victime ale discriminării. Tinerele femei — subliniază săptămînalul american — subestimează, în general, măsura în care viețile lor pot depinde în viitor de obținerea unui loc de muncă. Totuși, una din șapte familii are în frunte o femeie, trăind adesea sub nivelul sărăciei. Nu mai puțin de 3 milioane de femei angajate sînt „gospodine dislocate" — persoane care se descoperă nepregătite să-și cîștige existența după divorț sau după decesul soțului, susținătorul lor. În 1977, în rîndul persoanelor cu locuri de muncă, veniturile medii ale femeilor reprezentau 58,9 la sută din cele ale bărbaților, proporție ce nu s-a schimbat de la adoptarea în 1963 a legii care garanta femeilor „plată egală pentru muncă egală". Principala cauză a acestui decalaj o constituie segregația în privința accesului la locurile de muncă. În timp ce bărbații lucrează în general în locuri de muncă mai bine plătite, femeile dețin posturi retribuite cu salarii mai mici. Chiar și în sectoarele în care forța de muncă este predominant feminină, ele dețin rar funcții de conducere — încheie „U.S. News and World Report".

Sandu Crețeanu, Valentin Dianu, Alecu Popești, Vasile Isvoreanu, Bistrița. 1. În legătură cu O.Z.N-urile vă sugerăm consultarea cărții scrise de H. Hynek și publicată de Editura „Dacia" în 1978.

2. Nu există informații noi care să contrazică tot ce s-a publicat deja în legătură cu poluarea Mediteranei. Se știe că statele riverane se întrunesc, la anumite perioade, pentru a discuta măsurile ce trebuie luate pentru oprirea și prevenirea poluării acestei mări. O asemenea reuniune a avut loc în urmă cu cîteva săptămîni. Există mai multe opinii privind situația actuală a Mediteranei. Unii spun că, în mare parte, poluarea a atins un asemenea grad, încît măsurile de îngrădire ar fi ineficiente. Alții susțin, dimpotrivă, că fenomenul este limitat. Cert e faptul că Mediterana nu este încă o „mare moartă" și autoritățile riverane au în vedere viitorul ei.

3. Am publicat în nr. 9 a.c. un răspuns în legătură cu Zulfikar Ali Bhutto.

Pămîntul arabil al Terrei

Iancu Poenaru, Timișoara. În ultimele două decenii, 135 milioane hectare (adică o suprafață de două ori și jumătate mai mare ca cea a Franței) au trecut în categoria pămînturilor cultivabile ale planetei, constată un studiu publicat în revista „Ceres", editată de F.A.O. Aceasta reprezintă o creștere cu 10 la sută, ceea ce face ca totalul mondial de pămînt arabil să ajungă la aproximativ 1 500 milioane de hectare. În aceeași perioadă, populația mondială a crescut cu 40 la sută. Recuperarea de pămînturi mai sus menționată s-a realizat, în proporție de 70 la sută, în țările în curs de dezvoltare. Europa occidentală, în schimb, a suferit o pierdere de pămînt arabil, pierdere care depășește 5 la sută în ultimul deceniu. Problema suscită vii controverse. Calculele actuale referitoare la posibile noi terenuri agricole oscilează între 1 000 de milioane de hectare — ce s-ar obține pe baza tehnicilor deja existente — și o cifră de cinci ori mai mare, dacă s-ar folosi mijloace foarte moderne. Cele mai mari zone care ar face necesară revalorificarea lor se află în regiunile umede din America Latină și Africa tropicală. Pînă acum, nici un calcul referitor la viitoarea creștere a ariilor cultivabile nu a avut în vedere tipul de produse ce vor fi plantate pe noile terenuri. Ca urmare, F.A.O. a hotărît să reevalueze toate aprecierile, stabilind care sînt culturile cele mai potrivite unui anumit tip de sol, ce cheltuieli se impun, ce pericole ar putea apare în legătură cu degradarea solului.

Legea Humphrey-Hawkins

Mircea Vesa, Săsciori, jud. Alba. Legea Humphrey-Hawkins, numită și a „întrebuințării depline a mîinii de lucru", își are numele de la inițiatorii ei, unul fiind fostul vicepreședinte și senator Hubert Humphrey, decedat în ianuarie 1978. Legea a fost adoptată de Congresul Statelor Unite la 15 octombrie 1978 și prevede măsuri la nivel național pentru reducerea șomajului de la nivelul de peste 6 la sută, în 1978, la 4 la sută în 1983, precum și de reducere a inflației pînă la 3 la sută în 1983 și la 0 la sută în 1988. Datorită acestor stipulații, greu de îndeplinit în economia americană și care, totodată, ating multe interese, potrivnice, ale cercurilor de afaceri, legea a stat mai mult timp în Congres, pînă cînd a fost aprobată. A fost însă sprijinită puternic de liderii populației de culoare care au contribuit din plin la victoria democrată la alegerile prezidențiale din 1976. Legea nu prevede programe precise, ci lasă președintelui și Congresului posibilități de a alege mijloace prin care să se atingă țelurile propuse. Președintele Jimmy Carter a semnat legea la 27 octombrie.

Denis Sassou Nguesso

Marcel Teodorescu, Brașov. Într-adevăr, noul șef al statului congolez, colonelul Denis Sassou Nguesso, este unul dintre cei mai tineri președinți africani. El are 37 ani și și-a început cariera militară propriu-zisă în 1969, devenind, la 27 de ani, șef al detașamentului aeropurtat al armatei. Doi ani mai tîrziu, Denis Sassou Nguesso este numit director general al securității statului. În 1976, cînd s-a creat Statul Major special revoluționar, a fost desemnat membru al acestui organism și numit ministru al apărării. În martie 1977, cînd a fost asasinat Marien N'Gouabi, el a asigurat interimatul pînă la desemnarea unui nou șef al statului, în persoana lui Joachim Yhombi Opango. În același timp, colonelul Nguesso a devenit primul vicepreședinte al Comitetului Militar al Partidului. Apoi, în februarie acest an, la Plenara Comitetului Central al Partidului Congolez al Muncii, Denis Sassou Nguesso a fost ales șef al statului și președinte al comitetului pregătitor al celui de-al III-lea congres al partidului. El este al cincilea președinte din istoria R.P. Congo.

Ion Dinicu, București. Lumea întreagă cunoaște masca mortuară, din aur, a faraonului Tutankamon, mort la 19 ani. O expoziție recent deschisă la muzeul Boymans-Van Beuningen, din Amsterdam, a prezentat cîteva surprize **(în imagine).** Anume, o statuetă din lemn, perfect conservată, a aceluiași tînăr faraon (în stînga) care pare copiată de-a dreptul de pe masca din aur. Somptuoasa parură din aur, din dreapta, aparține unui alt faraon, Psusen I (1050—1010 î.e.n.) care cîntărește nu mai puțin de... 6,315 kg.

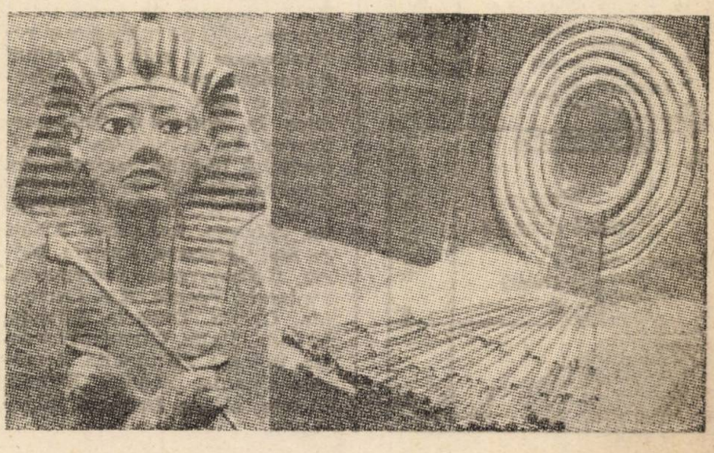

Situația din Grenada

Iancu Popescu, Pitești. Lovitura de stat din Grenada a avut loc marți 13 martie. Liderul opoziției, Maurice Bishop, a preluat puterea în Saint George's, formînd un nou guvern, în locul cabinetului condus de premierul Eric Gairy. Cîteva date despre țară : Grenada (cf **hărții** din „Le Monde") este un mic teritoriu insular din Marea Caraibilor (arhipelagul Antilelor Mici). Suprafața sa este de 344 kmp, iar populația de 110 000 locuitori. Fostă colonie britanică, Grenada și-a cîștigat independența la 7 februarie 1974. Noul guvern revoluționar condus de Maurice Bishop controlează siutația pe întregul teritoriu al insulei — a afirmat un purtător oficial de cuvînt, într-o declarație făcută postului „Radio Free Grenada". Agențiile internaționale informează că vicepremierul guvernului înlăturat de la putere, Herbert Preudhomme — cea mai înaltă oficialitate a cabinetului în absența lui Eric Garry (aflat la New York în momentul loviturii de stat) — a cerut ultimelor unități militare și polițienești, rămase loiale fostului premier, să se predea necondiționat, „orice rezistență suplimentară fiind inutilă". Preudhomme a arătat că „armata populară" (forțele insurgente) a pus stăpînire pe toate armele și muniția existente în insulă. Același post de radio a anunțat arestarea miniștrilor securității și economiei din fostul guvern, precum și a unor ofițeri de poliție. Totodată, s-a anunțat instaurarea unor restricții de circulație în întreaga insulă. Aeroportul a fost închis. Pe străzile capitalei Saint George's domnește calmul, iar locuitorii și-au reluat activitățile.

Pe de altă parte, vorbind în calitate de prim-ministru al noului guvern revoluționar, Maurice Bishop a declarat că în Grenada vor fi organizate alegeri „libere și corecte" și vor fi restabilite libertățile democratice.

Maurice Bishop a declarat că vor fi continuate raporturile prietenești ale Grenadei cu alte state și vor fi menținute relațiile diplomatice existente.

Vasile Bretean, Arad. B.R.I. (Banca Reglementelor Internaționale) a fost creată în anul 1930 ; sediul ei se află la Basel, în Elveția, beneficiind de un statut special din partea Confederației elveține. Obiectivul B.R.I. — organism bancar interguvernamental — este de a promova cooperarea între băncile centrale în scopul facilitării desfășurării operațiunilor financiare internaționale ; ea acționează ca un fel de mijlocitor sau agent în ce privește reglementarea unor operațiuni financiare internaționale (de pildă, decontarea, pe baze multilaterale, a diverse plăți sau creanțe) pentru care este împuternicită în conformitate cu acordurile convenite între diferitele părți (adică între băncile centrale din țările membre). B.R.I. se întrunește anual în Adunare Generală, în cadrul căreia fiecare bancă centrală membră are drept de reprezentare și vot ; cu acest prilej, se aprobă raportul anual și bilanțul activității B.R.I. Capitalul băncii este de 1 500 milioane franci (elvețieni)-aur, bilanțul său total se cifrează la peste 40 miliarde franci (elvețieni)-aur, iar profiturile nete obținute se ridică la aproximativ 200 milioane franci (elvețieni)-aur, anual. Activitățile B.R.I. sînt atît de ordin strict bancar, cît și de mijlocire și reglementare a unor operațiuni financiare, precum și de efectuare a unor cercetări economice în domeniul financiar-bancar. La activitatea B.R.I. participă băncile centrale din următoarele 30 de țări : Canada, S.U.A., Japonia, Australia, Albania, Republica Africa de Sud, Bulgaria, Austria, Belgia, Cehoslovacia, Danemarca, Finlanda, Franța, R.F. Germania, Grecia, Ungaria, Islanda, Irlanda, Italia, Olanda, Norvegia, Polonia, Portugalia, România, Spania, Suedia, Elveția, Turcia, Marea Britanie, Iugoslavia.

Ion Marinescu, Ploiești. Între delegațiile federațiilor de tenis de masă din R. P. D. Coreeană și Coreea de Sud au avut loc patru runde de convorbiri — 27 februarie, 5, 9 și 12 martie 1979. Acestea s-au desfășurat la Panmunjon și au avut ca obiectiv formarea unei echipe unificate pentru cel de-al 35-lea campionat mondial de tenis de masă, care va avea loc la Phenian, în luna aprilie. La cea de-a patra întîlnire, partea sud-coreeană a anunțat oficial că va participa la competiția citată cu o echipă separată, și nu în cadrul unei echipe unificate. Potrivit agenției ACTC, delegația a părăsit sala de conferințe, provocînd astfel, o rupere unilaterală a convorbirilor bilaterale.

„Voyager — 1"

Dan Manoilă, București. Odată cu îndepărtarea sondei spațiale americane „Voyager—1" de Jupiter, fluxul de informații transmise de aceasta scade în intensitate, permițînd cercetătorilor să se concentreze mai mult asupra celor peste 15 000 de imagini și a multitudinii de date recepționate în cursul evoluției în apropierea acestei planete și a patru din cei 13 sateliți ai ei. Satelitul cel mai apropiat de Jupiter, Amalthea, este un corp spațial stîncos, cu o lungime de 200 km și o lățime de 120 km, culoarea predominantă fiind roz deschis. Cu un diametru de 3 636 km, satelitul Io rămîne cel mai interesant, nu numai pentru culoarea sa predominant portocalie, dar și pentru relieful său variat, cu nuanțe dintre cele mai neașteptate. În fapt, pe Io se întîlnesc toate culorile și formele de relief posibile, cu excepția craterelor, fiind practic singurul corp spațial în afara planetei noastre a cărui suprafață nu păstrează urmele impactului meteoriților. Se presupune că acest fapt s-ar datora existenței unui puternic fenomen de eroziune. Elementul eroziv ar putea fi amoniacul al cărui rol ar fi accentuat de „vînturile magnetice", sesizate de aparatele de la bordul stației spațiale americane. Sursa lor ar fi puternicele radiații emanate de Jupiter. Spre deosebire de Io, Ganymede are suprafața punctată de numeroase cratere. Celălalt satelit studiat mai intens, Callisto, se pare că a fost supus unui intens bombardament meteoritic, prezentînd o densitate și mai mare a craterelor de cele mai diferite dimensiuni. Acești doi sateliți ar avea, după toate probabilitățile, o vîrstă apropiată de cea a Pămîntului — respectiv 4,5 miliarde de ani.

LUMEA

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17 60 10 Internațional 18 50 81. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul import-export presă — Calea Griviței nr. 64–66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

C.P.C.S.

adas
ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT

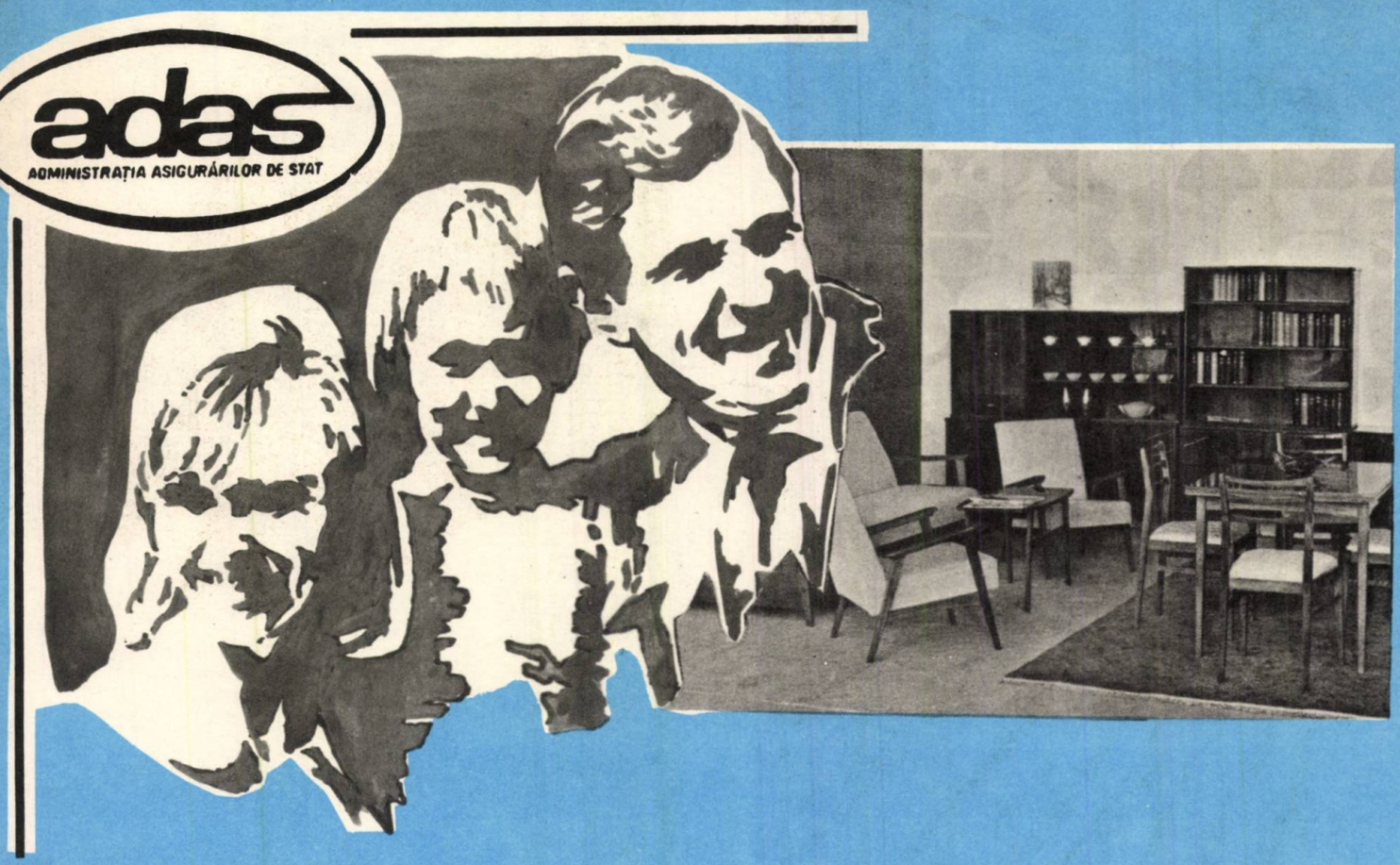

Asigurarea complexă a gospodăriei dumneavoastră

Pentru a înlesni înlăturarea urmărilor financiare ale unor evenimente neprevăzute ce se pot întîmpla într-o gospodărie și care pot provoca pagube materiale, accidentarea unor persoane etc., ADAS a pus la dispoziția cetățenilor „ASIGURAREA FACULTATIVĂ COMPLEXĂ A GOSPODĂRIILOR".

Aceasta este o asigurare combinată, în același contract fiind cuprinse trei feluri de asigurări :

— asigurarea bunurilor din gospodărie ;
— asigurarea de accidente produse la domiciliul asiguratului ;
— asigurarea de răspundere civilă legală.

• ASIGURAREA BUNURILOR DIN GOSPODĂRIE

În această asigurare sînt cuprinse bunuri existente într-o gospodărie, ca : mobilier, obiecte casnice, îmbrăcăminte, covoare, aparate de radio, televizoare, mașini de cusut, frigidere, sobe de orice fel, produse agricole, viticole, pomicole, produse animaliere și alimente, combustibil, materiale de construcții și multe altele.

Sînt cuprinse în asigurare — pentru 20% din suma asigurată — și bunurile asigurabile luate oriunde în afara domiciliului.

Administrația Asigurărilor de Stat plătește despăgubiri în cazurile de deteriorare sau distrugere a bunurilor asigurate, provocate de unele riscuri, ca de exemplu : incendiu, trăsnet, explozie, ploaie torențială, inundație, grindină, furtună, prăbușire sau alunecare de teren, greutatea stratului de zăpadă sau de gheață; avarii accidentale produse la instalațiile de gaze, apă, canal sau încălzire ; pierdere sau dispariție cauzate de riscurile asigurate ; furt prin efracție și altele.

• ASIGURAREA DE ACCIDENTE

Sînt asigurate pentru urmările accidentelor întîmplate la domiciliul asiguratului următoarele persoane : asiguratul, soția acestuia, precum și părinții și copiii acestora, dacă, în mod statornic, locuiesc și gospodăresc împreună cu asiguratul. Sînt cuprinse în această asigurare accidentele cauzate de unele evenimente, ca : incendiu, trăsnet, explozie, lovire, cădere, alunecare, acțiunea curentului electric, arsură, intoxicare subită și altele.

• ASIGURAREA DE RĂSPUNDERE CIVILĂ LEGALĂ

În această asigurare sînt cuprinse cazurile de răspundere civilă, pentru despăgubiri datorate de asigurat și de soția acestuia sau de persoane care se află în întreținerea asiguratului, în calitate de locatar, față de proprietar, pentru pagube produse la imobil de incendiu sau explozie, pentru despăgubiri datorate terților pentru accidentarea persoanelor și avarierea bunurilor lor la domiciliul asiguratului, precum și pentru cele datorate locatarilor apartamentelor învecinate, pentru pagubele la bunurile asigurabile ori la pereții, planșeele, tavanele și pardoselile apartamentelor respective, cauzate de o inundație produsă în apartamentul asiguratului.

PRIMA DE ASIGURARE care se achită de persoana ce încheie asigurarea este de 2 lei pe an pentru fiecare 1 000 de lei din suma asigurată stabilită la cererea asiguratului pentru bunurile din gospodărie.

De exemplu, pentru asigurarea unor bunuri din gospodărie în valoare de 25 000 de lei se plătește o primă de asigurare de 50 de lei pe an.

Pentru informații suplimentare și pentru contractarea de asigurări, vă puteți adresa responsabililor cu asigurările din unitățile socialiste, agenților și inspectorilor de asigurare sau direct oricărei unități ADAS.

itb

Articolul Tercot Damast realizat în 100 desene şi poziţii coloristice este destinat interiorului dv. pentru :

— **Lenjerie de pat**
— **Feţe de masă**
— **Decoraţiuni interioare**

Întreţinere uşoară, colorit modern, durabilitate mare.
Satisface exigenţele dv.

ÎNTREPRINDEREA „TEXTILĂ" BUZĂU
Aleea Industriilor nr. 17
Telefon : 12801, 14297 Telex : 56267

Lei 2

Omagiu fierbinte președintelui

LUMEA
SĂPTĂMÎNAL DE POLITICĂ EXTERNĂ

Nr. 14 29 martie 1979

La invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, și a tovarășei Elena Ceaușescu, președintele Republicii Portugheze, general Antonio Ramalho Eanes, și doamna Maria Manuela Ramalho Eanes au efectuat o vizită oficială în România, vizită încheiată cu rezultate deosebit de bune, menite să dea noi dimensiuni colaborării multilaterale româno-portugheze

LUMEA

Săptămînal de politică externă

apare în limbile română, engleză, franceză, rusă, germană, spaniolă

14 [805]

29 martie 1979

CEAUȘESCU – PARTIDUL – ROMÂNIA ÎN CONȘTIINȚA CONTEMPORANEITĂȚII 2

ARTICOLE, CORESPONDENȚE

Perspective larg deschise colaborării româno-portugheze. Liana Enescu 4

Dezvoltarea largă a relațiilor economice româno-libiene 8

Sesiunea Comitetului special pentru Carta O.N.U. și creșterea rolului Organizației. Traian Chebeleu 9

A 34-a sesiune a C.E.E./O.N.U. Stelian Țurlea 10

Conferințele O.N.U. asupra dreptului mării. Ilie Olteanu 11

Congresul P.C.I. – „o imagine pentru anii '80". Rodica Dumitrescu 12

Paris. „Duelul cantonal" cîștigat de stînga. Eugeniu Obrea 14

Imperativul soluției politice, negociate în lichidarea stărilor conflictuale. Anca Voican 15

Bruxelles. După o criză în șase, un guvern în cinci. Corneliu Răducanu 18

Tokio. O lună electorală. Marcel Negreanu 19

Țările africane. Opțiunile dezvoltării independente. Sabina Diaconu 24

Salisbury-Pretoria. Concertare în politica agresivă. Dumitru Constantin 28

INTERVIUL NOSTRU

– dr. Christoph Albert van der Klaauw, ministrul de externe al Regatului Olandei 6

– Giancarlo Elia Valori, secretarul general al Institutului italian de relații internaționale 7

REPORTAJ PE GLOB

Sudan. Repere ale cooperării cu România. Paul Diaconu 16

DIN ȚĂRILE SOCIALISMULUI

R.S.F.Iugoslavia. O preocupare actuală – perfecționarea conducerii politico-economice. Simion Morcovescu 20

R.P. Polonă. În obiectiv – eficacitatea metodelor de gospodărire 21

SINTEZE

Partidele comuniste din țările vest-europene. Opțiuni de politică internațională (II). Problema dezarmării. Mircea Angelescu 22

Rubrica 1000+1 25

PANORAMIC

O lume efervescentă. Țările și teritoriile din Marea Caraibilor 29

POȘTA REDACȚIEI 31

CEAUȘESCU – PARTIDUL – ROMÂNIA în conștiința contemporaneității

Largi perspective colaborării româno-portugheze

GENEVA

Intensă activitate în organisme ale O.N.U.

Congresul P. C. Italian:

„O imagine pentru anii '80"

ȚĂRILE AFRICANE

Opțiuni ale dezvoltării independente

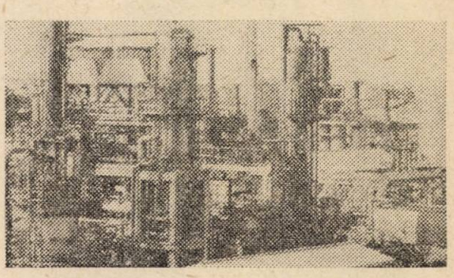

Panoramic

O LUME EFERVESCENTĂ ÎN MAREA CARAIBILOR

CEAUȘESCU — PARTIDUL — ROMÂNIA

Cînd, la 28 martie 1974, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, a fost învestit de Marea Adunare Națională în calitatea de întîiul președinte al patriei noastre, țara a împlinit, prin voința unanimă a întregului popor, un mare act politic, încărcat de profunde și multiple semnificații.

Încredințîndu-i cea mai înaltă răspundere, aceea de secretar general al Partidului Comunist Român, iar, apoi, funcția supremă de conducere a statului, aceea de președinte al Republicii Socialiste România, partidul și poporul nostru au dat expresie aprecierii pe care o acordă vastei experiențe revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, calităților sale de militant și conducător comunist, dovedite constant de-a lungul activității sale consacrate intereselor vitale ale clasei muncitoare, ale tuturor celor ce muncesc, progresului multilateral al societății românești. Privind astăzi spre anii care au trecut de la alegerea sa în fruntea partidului și apoi a statului, poporul român identifică această perioadă cu inaugurarea unei etape noi în desfășurarea operei de construcție socialistă în România, caracterizată printr-un profund spirit științific, rațional și înnoitor în conducerea societății, prin întărirea puternică a legăturilor cu masele largi populare, stimularea și mobilizarea energiilor lor creatoare, participarea entuziastă a întregului popor la propășirea patriei sale libere și independente.

De numele tovarășului Nicolae Ceaușescu este legat direct acel important moment în viața țării care a fost Congresul al IX-lea al partidului, ce a deschis o vastă perspectivă de muncă și creație, de progres și prosperitate patriei noastre, de numele său sînt direct legate obiectivele îndrăznețe și realiste, izvorîte din cerințele și realitățile țării, stabilite de Congresele al X-lea și al XI-lea și de Conferințele naționale ale partidului.

Privind retrospectiv spre perioada care a trecut de la Congresul al IX-lea, poporului nostru îi apare puternic reliefată preocuparea neabătută a tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru perfecționarea continuă a rolului conducător al partidului în societate, pentru dezvoltarea largă a democrației interne de partid și pentru crearea unui amplu cadru organizatoric de participare nemijlocită a oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, la conducerea activității economice și sociale, a statului socialist. Promotor al noului în viața și activitatea politică și socială a țării, al afirmării sale împotriva a tot ce este depășit de realitate, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a impus totodată în conștiința întregii națiuni prin viziunea umanismului său revoluționar, prin grija sa neostenită ca în centrul întregii opere de construcție socialistă să se afle omul, afirmarea sa plenară ca făuritor conștient al propriei istorii, generalizarea în masă a trăsăturilor morale înaintate și ridicarea conștiinței socialiste a tuturor celor ce muncesc.

Vasta activitate pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu a desfășurat-o în planul gîndirii social-politice, al generalizării teoretice a practicii revoluționare, a îmbogățit cu noi idei, teze și concluzii tezaurul socialismului științific, patrimoniul cunoașterii și creației istorice a epocii noastre.

Desigur, nu putem cuprinde în aceste pagini întreaga dimensiune a rolului și contribuției pe care a adus-o și o aduce tovarășul Nicolae Ceaușescu la mărețele succese dobîndite de poporul nostru pe calea construirii societății socialiste multilateral dezvoltate și a înaintării sale spre comunism. Dar trebuie să insistăm asupra contribuției substanțiale a șefului partidului și statului nostru la soluționarea marilor și complexelor probleme ale vieții internaționale actuale, contribuție care i-a atras tovarășului Nicolae Ceaușescu aprecieri elogioase din toate colțurile lumii, prețuirea sa respectuoasă ca o eminentă personalitate politică a lumii contemporane.

Este, fără îndoială, meritul incontestabil al partidului conducător al țării, al tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, de a fundamenta întreaga orientare internațională a României pe concluziile desprinse dintr-o analiză riguroș științifică a evoluției contemporane, de a

„Partidul și statul nostru au desfășurat în ultimii ani o vastă și intensă activitate pentru realizarea concordanței între dezvoltarea forțelor de producție și caracterul relațiilor sociale, pentru ridicarea la un nivel tot mai înalt — pe baza cuceririlor științei moderne și a teoriei revoluționare a materialismului dialectic și istoric — a organizării și conducerii întregii societăți".

In vasta sa activitate internațională, România își afirmă cu consecvență principalele sale direcții de acțiune, dezvoltînd necontenit relațiile sale de prietenie, colaborare și solidaritate cu toate țările socialiste, militînd pentru unitatea lor și creșterea forței de atracție a socialismului în lume, intensificînd legăturile sale multilaterale cu țările în curs de dezvoltare, cu țările nealiniate, extinzînd raporturile sale de colaborare cu toate statele lumii, fără deosebire de orînduire socială, în baza noilor principii ale egalității, respectului independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, renunțării la forță și la amenințarea cu folosirea forței, avantajului reciproc. În toate principalele documente de partid, în expunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu, în toate activitățile internaționale ale președintelui țării răzbat, cu vigoare și claritate, concepția materialismului dialectic și istoric, caracterul științific, profund realist, ce marchează viziunea sa asupra evo-

ÎN CONȘTIINȚA CONTEMPORANEITĂȚII

luției contemporane, interpretarea diferitelor fenomene sau evenimente și poziția țării noastre față de acestea.

De la Congresul al IX-lea al partidului și pînă astăzi, în politica externă a României s-a impus cu pregnanță un element calitativ nou — viziunea globală asupra evoluțiilor contemporane. Suita de evenimente produse pe scena politică a lumii a îmbogățit an de an acest element calitativ, viața confirmînd în egală măsură justețea analizelor internaționale elaborate de tovarășul Nicolae Ceaușescu și participarea responsabilă a țării noastre la soluționarea tuturor marilor probleme cu care este confruntată umanitatea. Justețea analizelor internaționale și-a găsit confirmarea în dinamica schimbărilor survenite în raportul mondial de forțe, factorii acționînd, în acest plan, deseori de pe poziții antagonice, reliefînd ascendentul pe care l-a cîștigat voința popoarelor de a se pune capăt politicii imperialiste, colonialiste și neocolonialiste, de dominație și dictat, de a se dezvolta libere și independente, în conformitate cu propriile năzuințe. De aici convingerea, deseori subliniată de președintele țării, că întărirea solidarității și conlucrării tuturor forțelor înaintate, a tuturor popoarelor lumii poate asigura pacea și colaborarea internațională, poate îndepărta spectrul unei noi conflagrații mondiale. Necesitatea participării tuturor la soluționarea problemelor ce confruntă umanitatea pornește chiar de la imperativul acestei solidarități între forțele înaintate ale contemporaneității, aria capacității lor de acțiune extinzîndu-se paralel cu restrîngerea terenului de manevră a imperialismului. Recunoașterea dreptului și capacității maselor largi populare, a popoarelor de a interveni direct în determinarea cursului evenimentelor este o teză permanent reliefată în concepția politică a statului și partidului nostru, a președintelui Nicolae Ceaușescu ; în această concepție se regăsesc împletite esența adînc umanistă a politicii promovate de România și înțelegerea lucidă a rolului pe care, în mod istoricește obiectiv, este chemată să-l joace în actuala etapă pe care o traversează umanitatea această inegalabilă forță care sînt popoarele însele. Participînd direct la toate marile dezbateri, la toate marile eforturi de reglementare a problemelor epocii în care trăim, România a venit cu propuneri concrete, realiste în fața comunității internaționale a statelor, în probleme ca dezarmarea generală și cu prioritate dezarmarea nucleară, edificarea noii ordini economice și politice mondiale, creșterea rolului și eficacității Organizației Națiunilor Unite, edificarea securității și cooperării în Europa, reglementarea politică, prin tratative, a tuturor conflictelor și disputelor dintre state. Ostil oricăror scheme rigide, oricăror aprecieri preconcepute, dogmatice, realismul viziunii politice asupra lumii contemporane a președintelui României refuză defetismul și simplificarea fenomenelor negative din viața internațională, tratarea izolată a problemelor, în afara interdependenței lor dialectice. Secretarul general al partidului nostru și-a afirmat în repetate rînduri convingerea că socialismul este viitorul omenirii, înțelegînd această devenire ca o necesitate istorică confirmată de procesele apărute în perioada ce a urmat celui de al doilea război mondial. Diversitatea lumii în care trăim necesită însă, în concepția președintelui României, o politică internațională de conlucrare în spiritul coexistenței pașnice, problema socialismului fiind o problemă a fiecărui popor, a forțelor revoluționare din fiecare țară.

Poziția de principiu și activitatea practică desfășurată de țara noastră pe scena politică a lumii exprimă concepția proprie unui stat pentru care cooperarea largă și nestingherită nu poate fi realizată fără statornicirea fermă, între toate țările, a unor raporturi democratice, exprimă concepția proprie unui șef de stat care vede în perfecționarea practicilor democrației un pivot al dezvoltării internaționale, un factor decisiv al edificării și statornicirii unei noi ordini politice și economice. Un adevăr de multă vreme atestat spune că atenția și interesul de care un stat, un partid sau o personalitate politică se bucură în lume sînt în raport direct cu participarea constructivă și concretă a acestora la reglementarea problemelor ce confruntă umanitatea, cu adeziunea pe care o întîmpină în cercurile opiniei publice, în rîndul popoarelor, principiile și acțiunile pe care le promovează. Președintele Nicolae Ceaușescu aduce în viața internațională o politică nouă, în deplină concordanță cu trăsăturile lumii contemporane, cu aspirațiile de pace și progres ale tuturor națiunilor. Prin politica elaborată de președintele ei, România demonstrează capacitatea unui popor liber, suveran pe destinele sale de a acționa cu eficiență și responsabilitate pe scena politică mondială, de a ridica la valoare de exemplu relațiile pe care le întreține cu toate popoarele lumii, de a aduce propria sa contribuție la împămîntenirea unui nou tip de raporturi între țări și popoare.

În înțelegerea și sprijinirea de către întregul nostru popor a politicii elaborate de partidul nostru, de tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, în unitatea de monolit în jurul secretarului general, președintele țării, în larga adeziune de care se bucură în viața internațională politica externă a României și acțiunile pe care ea le întreprinde în numele păcii și conlucrării rodnice între toate națiunile, se exprimă, în ultimă instanță, recunoașterea rolului eminent, excepțional, pe care președintele Nicolae Ceaușescu îl are în istoria contemporană a patriei și în istoria lumii moderne.

„În abordarea tuturor problemelor internaționale, noi pornim de la unitatea deplină dintre politica internă și cea externă a partidului și țării noastre. Asigurarea păcii și securității constituie o cerință de prim ordin pentru desfășurarea cu succes a operei de dezvoltare economică și socială a patriei noastre, de edificare cu succes a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare spre comunism a României".

Perspective larg deschise colaborării româno — portugheze

Ceremonie la Palatul Republicii. Consacrînd rezultatele fructuoase ale dialogului la nivel înalt, președinții Nicolae Ceaușescu și Antonio Ramalho Eanes au semnat Comunicatul comun româno-portughez

21—22—23 martie — zile cu o semnificație deosebită pentru evoluția relațiilor dintre România și Portugalia, marcate printr-un eveniment de importanță majoră care relevă ridicarea pe un plan superior a raporturilor bilaterale, consolidînd și amplificînd legăturile de prietenie și cooperare dintre popoarele român și portughez. Rezultatele remarcabile înregistrate de dialogul la nivel înalt, purtat în aceste zile, în capitala României, de către președinții Nicolae Ceaușescu și Antonio Ramalho Eanes au confirmat, odată în plus, caracterul fructuos al contactelor la cel mai înalt nivel, contribuția deosebit de valoroasă pe care aceste contacte o aduc cursului ascendent al raporturilor dintre statele noastre, cărora le deschid noi și ample perspective.

Atît la București, cît și la Lisabona, vizita oficială efectuată în România, la invitația președintelui Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu de președintele Republicii Portugheze, generalul Antonio Ramalho Eanes împreună cu soția, doamna Maria Manuela Ramalho Eanes, s-a bucurat de interesul firesc unui moment de referință în evoluția relațiilor româno-portugheze, subliniindu-se cu satisfacție rezultatele sale rodnice, rezultate care întăresc convingerea într-o dezvoltare și mai puternică a legăturilor dintre cele două țări și popoare.

La București, înalții soli ai poporului portughez au fost întîmpinați și înconjurați cu căldură, cu sentimente de profundă prietenie și stimă, sentimente firești între două popoare care își cunosc și apreciază, reciproc, preocupările pentru o viață mai bună, pentru bunăstare și progres social. Primirea făcută oaspeților portughezi transcrie fidel convingerea opiniei publice din țara noastră că relațiile româno-portugheze beneficiază de auspicii favorabile și că eforturile comune în vederea intensificării lor răspund intereselor reciproce. Aceleași sentimente le manifestă, de altfel, și opinia publică portugheză.

Urmărit cu deosebită atenție în cercurile politice, economice și culturale din Portugalia, noul dialog la nivel înalt româno-portughez, desfășurat recent la București, a fost, datorită rezultatelor sale, a orizonturilor largi deschise conlucrării dintre cele două țări, atît pe plan bilateral, cît și în arena internațională, estimat drept un eveniment bogat în profunde semnificații. Majoritatea interlocutorilor din cadrul discuțiilor purtate la Lisabona, în zilele vizitei președintelui Ramalho Eanes la București, a comentariilor citite în presa din Portugalia — indiferent de orientarea politică, de cercul de interese economice căruia aparțineau — s-au referit la întîlnirea dintre conducătorii celor două state prin prisma sentimentelor de prietenie și stimă care au animat întotdeauna raporturile dintre popoarele român și portughez, a relațiilor de sinceră și reciproc avantajoasă colaborare care s-au stabilit și dezvoltat în anii din urmă între țările noastre. Am auzit, în acele zile, la Lisabona, cuvinte de înaltă prețuire și aleasă considerație la adresa politicii externe românești, a eforturilor țării noastre în vederea promovării ferme în raporturile internaționale a principiilor suveranității și independenței naționale. Am întîlnit numeroase referiri la cooperarea bilaterală, realizată, cu bune rezultate, de către cele două țări, ca și la colaborarea lor pe plan internațional și, mai cu seamă, în context european, în direcția instaurării unui climat de veritabilă destindere și conlucrare în Europa și în lume. Și, mereu, revenea ideea apropierii, a strînselor legături create între popoarele român și portughez de afinitățile de origine, de limbă și cultură, legături cărora actualele preocupări pentru dezvoltare, împărtășite de România și Portugalia, le-au conferit un caracter nou, deosebit.

Eveniment politic de rezonanță, vizita președintelui Ramalho Eanes în țara noastră, dialogul purtat cu președintele Nicolae Ceaușescu, înțelegerile convenite creează perspective dintre cele mai favorabile pen-

Populația Capitalei aclamă călduros pe cei doi președinți

În timpul convorbirilor oficiale

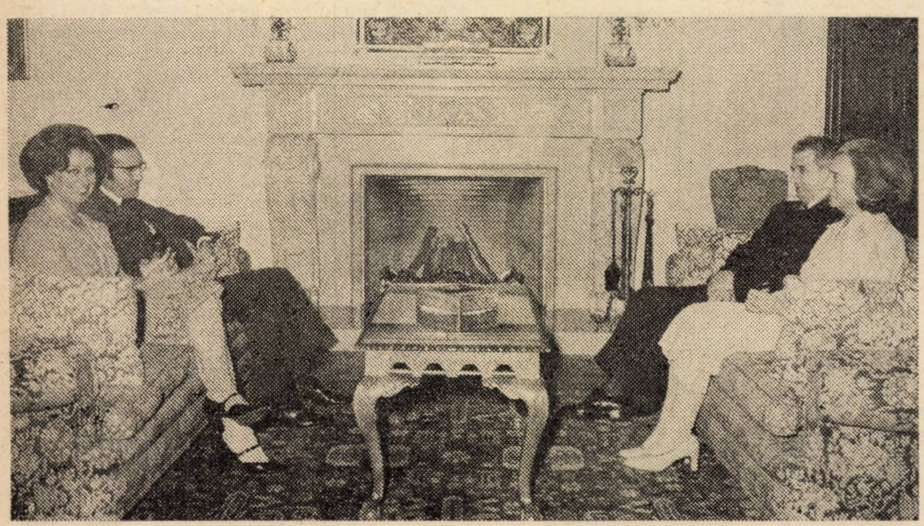

Întîlnire între președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și tovarășa Elena Ceaușescu și președintele Republicii Portugheze, generalul Antonio Ramalho Eanes, și doamna Maria Manuela Ramalho Eanes

tru dezvoltarea, în continuare, a relațiilor pe multiple planuri dintre România și Portugalia. Ea consolidează cadrul optim stabilit în ultimii ani conlucrării româno-portugheze în domeniile politic, economic, tehnico-științific și cultural, pe baza Tratatului de prietenie și colaborare, semnat în 1975, de cele două state.

Consemnînd cursul ascendent al relațiilor româno-portugheze, Comunicatul comun, semnat la sfîrșitul vizitei de președinții Nicolae Ceaușescu și Antonio Ramalho Eanes, subliniază hotărîrea celor două țări de a acționa pentru extinderea și diversificarea raporturilor lor, pentru obținerea de noi succese în direcția dezvoltării și amplificării legăturilor ce le unesc.

„Am obținut progrese importante în dezvoltarea relațiilor economice, tehnico-științifice, culturale, a colaborării multilaterale dintre popoarele noastre — arăta președintele **Nicolae Ceaușescu** în toastul rostit la dineul oficial oferit în onoarea înalților oaspeți. **Nu aș putea, însă, să nu menționez faptul că există încă mari posibilități pentru extinderea conlucrării dintre România și Portugalia".**

Bunele rezultate ale convorbirilor de la București, salutate cu satisfacție de opinia noastră publică, exprimă dorința ambelor părți de a investiga noi căi și modalități pentru aprofundarea și diversificarea raporturilor lor, convinse fiind că acest fapt este în consens cu interesele vitale ale celor două popoare.

A fost o idee care a revenit cu insistență în cursul convorbirilor de la București și care și-a găsit elocvente materializări în planul conlucrării româno-portugheze, aceea că deosebirile existente între două țări — de orînduire socială, de apartenență la alianțe militare diferite — nu pot constitui obstacole de netrecut pentru voința comună de cooperare, pentru afirmarea încrederii, reciproc nutrite, în virtuțile colaborării, prieteniei și înțelegerii.

„În ciuda diferențelor ce există în modurile de organizare politică ale societăților noastre, — pe care le respectăm reciproc — convergența anumitor situații obiective comparabile constituie, prin ea însăși, o rațiune pentru a privi cu optimism spre un viitor de tot mai bună înțelegere reciprocă a pozițiilor noastre și de consens în ceea ce privește chestiunile concrete" — a remarcat președintele **Ramalho Eanes.**

Dorința celor două țări de a dezvolta relațiile dintre ele și-a găsit o ilustrare concretă în înțelegerile convenite cu prilejul recentei vizite, în documentele semnate, care au în vedere intensificarea cooperării economice, tehnice și științifice, în vederea asigurării unei cît mai eficiente utilizări a posibilităților economiilor celor două țări, inclusiv prin crearea de societăți mixte și alte forme de cooperare reciproc avantajoasă. S-a căzut, astfel, de acord asupra atenției deosebite care va fi acordată cooperării în domeniile rafinării petrolului, petrochimiei, construcțiilor de mașini, construcțiilor de nave, siderurgiei, precum și în sectoarele agriculturii și zootehniei. De asemenea, s-a decis să se acționeze în vederea realizării unor acțiuni de cooperare pe terțe piețe.

Vor avea loc în continuare negocieri — s-au angajat cele două părți — pentru a se încheia cît mai curînd acordurile privind evitarea dublei impuneri, promovarea și garantarea investițiilor de capital, precum și dezvoltarea cooperării științifice și tehnologice. Totodată, în vederea aprofundării cunoașterii reciproce a valorilor materiale și spirituale ale celor două popoare a fost exprimată voința intensificării și diversificării schimburilor și contactelor în domeniile culturii, artei, științei și învățămîntului, ca și în turism și sport. Simpla enunțare a domeniilor abordate, a măsurilor luate în considerare, îngăduie să se perceapă amploarea perspectivelor unei conlucrări care s-a dovedit pozitivă, reciproc avantajoasă.

Dorința celor două state de amplificare a relațiilor lor s-a concretizat și prin semnarea, în timpul vizitei, a Acordului privind transporturile rutiere internaționale de pasageri și de mărfuri și a Acordului de credit.

Larga identitate și similitudinea pozițiilor României și Portugaliei în aprecierea unor aspecte ale actualității internaționale au reieșit cu pregnanță în timpul schimbului de păreri asupra problemelor care confruntă în prezent omenirea.

Sînt semnificative, în acest sens, aprecierile formulate de președintele **Ramalho Eanes : „Doresc, domnule președinte, să vă salut pentru contribuția teoretică și practică pe care politica externă românească o oferă Europei și lumii în direcția păcii și securității, politică deschisă către înțelegere și cooperare cu toate națiunile, interesată direct în rezolvarea pașnică, pe calea tratativelor, a tuturor conflictelor, orientată de principiul sigur și realist al independenței naționale".**

În cursul dialogului la nivel înalt de la București a fost reafirmată necesitatea intensificării eforturilor pentru edificarea securității și dezvoltarea cooperării pe continentul european. În acest sens, apreciindu-se că rezultatele obținute după Conferința de la Helsinki nu sînt suficiente pentru a se putea afirma că obiectivul securității se înfăptuiește în mod corespunzător, s-a subliniat imperativul acționării cu fermitate pentru o pregătire corespunzătoare a viitoarei reuniuni de la Madrid, destinată continuării procesului inițiat de Conferința pentru securitate și cooperare în Europa.

În contextul analizării evoluției situației internaționale, remarcîndu-se cu deosebire necesitatea aplicării de către toate statele a principiilor fundamentale de relații internaționale, bazate pe respectarea independenței naționale, neamestecul în treburile interne, nerecurgerea la forță, soluționarea pe cale pașnică a conflictelor, s-a evidențiat preocuparea României și Portugaliei față de proporțiile nemaiîntîlnite, pînă în prezent, ale cursei înarmărilor și s-a accentuat urgența adoptării unor măsuri practice și eficiente de dezarmare, atît în domeniul armelor convenționale, cît și al armamentului nuclear.

În cursul dialogului, România și Portugalia s-au pronunțat în favoarea democratizării relațiilor internaționale, pentru creșterea și întărirea rolului O.N.U. și pentru participarea tuturor statelor, îndeosebi a țărilor mici și mijlocii, a țărilor în curs de dezvoltare și nealiniate la soluționarea marilor probleme ale contemporaneității.

Adresîndu-se înaltului oaspete, președintele **Nicolae Ceaușescu** spunea : **„Apreciem că vizita dumneavoastră se încheie cu rezultate deosebit de bune și va da noi dimensiuni colaborării multilaterale româno-portugheze".**

Nou moment de importanță majoră pentru relațiile dintre România și Portugalia, recentul dialog la nivel înalt de la București a constituit un remarcabil impuls dat conlucrării prietenești, reciproc avantajoase dintre cele două țări, un prilej de întărire a relațiilor dintre cele două state, de stimulare a legăturilor popoarelor român și portughez, în beneficiul reciproc, ca și al păcii și înțelegerii în Europa și în întreaga lume.

Liana Enescu

România – Olanda: voință comună de a dezvolta cooperarea

dr. Christoph Albert van der Klaauw

ministrul de externe al Regatului Olandei

În această săptămînă, ministrul de externe al Olandei, dr. Christoph Albert van der Klaauw, a fost oaspete al României. Cu acest prilej, a fost primit de președintele NICOLAE CEAUȘESCU, a avut convorbiri la Ministerul Afacerilor Externe și a vizitat obiective din București.

La sfîrșitul vizitei sale, colaboratorii noștri Florea Țuiu și Nikolaus Berwanger au adresat cîteva întrebări oaspetelui, continuînd, astfel, un interviu început la Haga.

– Cu cîteva ore înainte, domnule ministru, ați fost primit de președintele Nicolae Ceaușescu. Ne puteți relata opiniile dumneavoastră despre această întîlnire ?

– Am fost foarte impresionat de președintele Nicolae Ceaușescu. Am avut cu domnia-sa o convorbire foarte bună. Președintele este un om de stat care vorbește deschis și clar. Am discutat despre multe lucruri privind cooperarea reciprocă în diferite domenii, despre dezarmare, unde nu sînt multe deosebiri între punctele noastre de vedere. Am avut, deci, o convorbire foarte bună, foarte deschisă și folositoare, bazată pe înțelegere reciprocă și prietenie.

– Cum apreciați rezultatele vizitei pe care ați întreprins-o în România ?

– După părerea mea, este foarte important că, atît România, cît și Olanda doresc destinderea. Dar destinderea nu înseamnă numai înțelegere între guverne, ea presupune ca popoarele însele să se înțeleagă unele pe altele. De aceea, pot spune că, în acest context, relațiile culturale joacă un rol foarte important. Desigur, am discutat mult, în cursul acestei vizite, despre problemele politice și am căzut de acord în ceea ce privește dezarmarea, dezvoltarea țărilor din lume rămase în urmă etc. Cred că, în această privință, avem multe în comun și știu, din experiența anilor trecuți, că putem merge împreună, ceea ce mă face să apreciez că vizita mea în România a întărit și mai mult cooperarea bilaterală. Am discutat, de asemenea, despre relațiile noastre comerciale ; unii membri ai delegației mele au avut convorbiri la Ministerul Comerțului Exterior și Cooperării Economice Internaționale și au identificat multe domenii în care putem să dezvoltăm relațiile bilaterale. În concluzie, impresia mea despre vizita în România, despre convorbirile pe care le-am avut cu ministrul de externe Ștefan

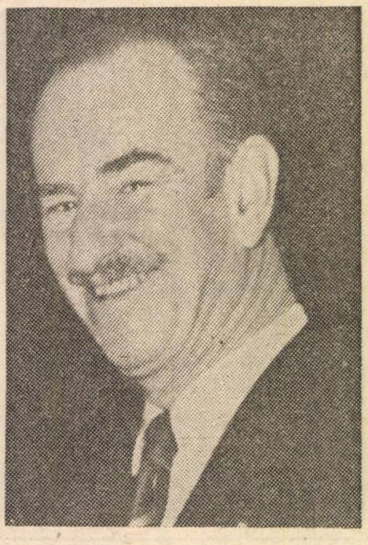

Andrei este că ea va consolida relațiile dintre Olanda și România.

Consemnăm, în continuare, convorbirea colaboratorilor noștri cu ministrul olandez, convorbire care a avut loc săptămîna trecută la Haga.

– Intensificarea contactelor dintre țările noastre este evidentă în multe domenii – **subliniază interlocutorul nostru.** De pildă, noi am încheiat acorduri economice, culturale și științifice care constituie cadrul extinderii activităților în aceste domenii. Potrivit acestor acorduri, țările noastre au înființat comitete mixte care se întîlnesc alternativ în România și în Olanda.

În acest context, aș dori, de asemenea, să reamintesc numeroasele vizite oficiale și de altă natură care au avut loc în ambele țări, în ultimii ani, și care au reliefat și mai mult relațiile româno-olandeze. Desigur, vizita în Olanda a președintelui României, Nicolae Ceaușescu, și vizita Maiestății Sale regina Olandei, Iuliana, și a prințului de Olanda, în România, sînt primele pe care le evocăm. Convorbirile politice regulate la nivel înalt, care au loc, alternativ, la București și la Haga, sînt exemplul cel mai elocvent al contactelor oficiale dintre țările noastre.

Ca mijloc de întărire a relațiilor noastre reciproce eu acord, de asemenea, o considerabilă valoare faptului că un număr crescînd de olandezi doresc să-și petreacă vacanța în România. Sînt sigur că acest fapt încurajator se datorește nu numai peisajului frumos al țării dv., ci și recunoscutei ospitalități și prietenii ale românilor.

– Ce credeți că trebuie întreprins, domnule ministru, pentru ca pe continentul nostru să-și găsească o tot mai amplă aplicare măsurile menite să asigure securitatea și cooperarea europeană ? Ce considerați că trebuie făcut pentru ca reuniunea de la Madrid să dea rezultate concrete, în spiritul prevederilor Actului final al Conferinței de la Helsinki ?

– Măsurile desemnate a promova securitatea și cooperarea în Europa sînt cuprinse în Actul final de la Helsinki ; șefii de stat și șefii de guvern, care au semnat Actul final la 1 august 1975, înțeleg, prin urmare, să îndeplinească și să respecte prevederile și principiile încorporate în acesta, în mod unilateral, bilateral și multilateral, și în același timp, să organizeze întîlniri pentru a discuta deschis și deplin realizarea, extinderea și intensificarea cooperării în Europa. Aceste întîlniri de după Helsinki – prima după cum se știe a avut loc la Belgrad în 1978 și următoarea se va ține la Madrid în 1980 – sînt, după părerea mea, un mijloc important de promovare a unei aplicări mai largi a prevederilor Actului final. Prima condiție pentru a obține rezultate pozitive la aceste întîlniri constă, desigur, în continuarea eforturilor din partea tuturor celor 35 de state participante de a aplica în continuare Actul final ; succesul întrunirii de la Madrid va depinde în mare măsură de acest efort. În afară de aceasta, lucrările întîlnirii de la Madrid pot fi pregătite prin discuții bilaterale, continuîndu-se, între altele, să se identifice domeniile în care se poate ajunge la un acord în realizarea prevederilor Actului final. Dacă toți participanții depun eforturile necesare, există toate șansele ca întîlnirea de la Madrid să fie încununată de succes.

– Cum considerați, domnule ministru, că țările mici și mijlocii din Europa și din întreaga lume pot contribui, în mai mare măsură, la soluționarea problemelor importante privind asigurarea securității și păcii ?

– Țările mici și mijlocii, cum sînt România și Olanda, au, în mod hotărît, de jucat un rol important și folositor în soluționarea problemelor mondiale majore. Pot să menționez, în primul rînd aici, rolul activ jucat de multe țări din această categorie în cadrul O.N.U., în special la recenta sesiune specială a Adunării Generale dedicată dezarmării, în care țările mici și mijlocii au întreprins inițiative importante. Același lucru poate fi spus despre Conferința asupra securității și cooperării în Europa, despre Actul final semnat de toate cele 35 de state participante. Contribuind la extinderea și intensificarea cooperării și la respectarea principiilor și prevederilor din Actul final, țările mici și mijlocii pot juca un rol esențial în promovarea destinderii internaționale și păcii.

– Popoarele sînt astăzi tot mai îngrijorate din cauza cursei înarmărilor ; ați dori, domnule ministru, să expuneți poziția țării dumneavoastră privind necesitatea încetării cursei înarmărilor și realizarea dezarmării generale în Europa și în întreaga lume ?

– Guvernul Olandei consideră progresul în controlul cursei înarmărilor și dezarmarea ca esențiale, dacă trebuie să înlăturăm pericolele inerente create de situația actuală privind înarmarea. Aspirațiile manifestate, în contextul înarmărilor și dezarmării, sînt bazate pe considerațiile legate de consolidarea securității. Cînd avem în vedere securitatea europeană trebuie să nu uităm faptul că de la cel de al doilea război mondial, s-a creat

o situație caracterizată prin existența alianțelor militare într-un cadru în care națiunile și-au legat speranțele lor de menținerea securității. Această situație se caracterizează, de asemenea, printr-un nivel relativ înalt de înarmare. Securitatea în Europa poate fi menținută prin adoptarea de măsuri de control și limitare a înarmărilor, care să nu fie luate unilateral, ci la care se poate ajunge prin negocieri și acorduri. Pe un asemenea fond, convorbirile au o importanță vitală, ca prim pas pe calea unei mai mari securități în Europa.

Pe plan mondial, O.N.U. este cel mai important forum pentru dezbaterea măsurilor de dezarmare, iar Comitetul pentru dezarmare de la Geneva este un forum major de negociere la nivel multilateral. Olanda este membră a Comitetului de la Geneva din 1969 și ea a adoptat, în mod constant, o atitudine activă în activitățile sale. În Adunarea Generală a O.N.U. (Comitetul 1), noi, de asemenea, nu am ezitat să subliniem că limitarea cursei înarmărilor, atît la nivelul armelor nucleare, cît și al celor convenționale, este un deziderat necesar. La sesiunea specială din vara trecută, dedicată dezarmării, Olanda a propus crearea unei organizații internaționale de dezarmare care s-ar putea baza pe principiul că încrederea în măsurile de dezarmare ar fi mult intensificată prin realizarea multilaterală și verificarea acordurilor de control asupra armamentelor.

— Domnule ministru, se discută astăzi mult despre cooperarea economică atît în Europa cît și în întreaga lume, subliniindu-se necesitatea de a se găsi forme noi de colaborare economică între state, indiferent de sistemul lor social-economic, de a se instaura o nouă ordine economică, în sensul punerii relațiilor în acest domeniu pe baze echitabile, reciproc avantajoase, pentru reducerea și lichidarea decalajelor în dezvoltarea economică. Vă rugăm să ne spuneți care este opinia dumneavoastră în această problemă ?

— Condițiile inacceptabile în care trăiesc sute de milioane de ființe umane din țările în curs de dezvoltare constituie problema cea mai evidentă și urgentă a zilelor noastre. Crearea condițiilor pe care popoarele din țările mai sărace le pot atinge atît individual cît și în comunități, o dezvoltare optimă ca ființe umane, toate acestea cer cel mai mare efort posibil din partea întregii comunități internaționale. Scopurile politicii olandeze în domeniul dezvoltării sînt duble. În primul rînd și cel mai important, credem că țărilor în curs de dezvoltare trebuie să li se permită — în cadrul general al unei noi ordini economice internaționale care se realizează treptat — participarea la relațiile comerciale internaționale pe baze de deplină egalitate. În al doilea rînd, programele de dezvoltare ale Olandei sînt destinate să amelioreze cît mai rapid și cît mai direct posibil condițiile de viață a milioane de oameni care n-au atins încă un nivel minimal de subzistență. Dreptul la dezvoltare, înlăturarea sărăciei și crearea unei situații în care nevoile fundamentale ale omului pot fi satisfăcute sînt, toate, elemente ale ceea ce s-ar putea numi drepturi economice și sociale ale omului, iar acest lucru nu poate fi privit în mod separat de drepturile civile și politice.

Interviu realizat de Florea Țuiu și Nikolaus Berwanger

„Conceptul președintelui Nicolae Ceaușescu — amplă deschidere față de problemele vieții internaționale"

Giancarlo Elia Valori

secretarul general al Institutului italian de relații internaționale

L-am reîntîlnit la București pe profesorul Giancarlo Elia Valori, secretarul general al Institutului italian de relații internaționale. Numele său s-a aflat pe coperțile unor lucrări pe care le-a consacrat vieții și activității președintelui României. Călătoria pe care a întreprins-o în acest început de primăvară este legată de un nou proiect editorial : volumul „Nicolae Ceaușescu — democratizarea relațiilor internaționale". Lucrarea ce urmează să vadă, în curînd, lumina tiparului în Italia va fi prefațată de un interviu pe care șeful statului român l-a acordat, în aceste zile, profesorului Giancarlo Elia Valori.

— Ați vizitat România de mai multe ori în anii din urmă. Ar fi interesantă, pentru cititorii noștri, o sinteză a impresiilor pe care le-ați acumulat în contactul direct cu realitatea românească...

— Cunosc România, am efectuat dese vizite în această țară, am urmărit atent evoluția ei. Ceea ce caracterizează dezvoltarea ei este, fără îndoială, un dinamism care trebuie asociat viziunii înnoitoare a președintelui Nicolae Ceaușescu. M-am aflat în România de mai multe ori în cursul anilor acestui plan cincinal și sînt în măsură să fac o serie de comparații. Ele vizează progresele pe care le înregistrează economia. Interesant mi se pare faptul că este o dezvoltare pe ansamblul economiei, că toate sectoarele se definesc prin creșteri constante. Procesul industrializării continuă într-un ritm superior. Industria grea își amplifică potențialul, cu un accent deosebit pe siderurgie, fără ca să fie neglijată industria ușoară. Modernizarea agriculturii este vizibilă mai ales pe planul mecanizării. Contactul cu realitatea românească relevă, deci, progrese certe în toate direcțiile, stabilitate, certitudine. Planurile economice și sociale, de care am luat cunoștință în momentul lansării cincinalului actual, au fost transpuse în viață, cu voința de a apropia termenele, de a accelera eforturile...

— Cum arată România văzută cu ochii specialistului în probleme internaționale ?

— O țară receptivă la dialogul internațional, o țară cu o largă deschidere în politica sa externă, o țară cu o identitate proprie capabilă să contribuie la cauza păcii mondiale. Cu cîteva zile în urmă, Bucureștiul l-a primit pe președintele Valéry Giscard d'Estaing. A urmat premierul Greciei, Constantin Caramanlis. Apoi, președintele Portugaliei, Antonio Ramalho Eanes. Această succesiune de vizite, numeroasele schimburi de păreri pe care, permanent, președintele României, Nicolae Ceaușescu, le are cu oameni de stat și fruntași politici din întreaga lume dezvăluie o prezență intensă în viața internațională, o diplomație activă. Dorința dialogu-

lui se afirmă în politica românească într-o desăvîrșită armonie cu exprimarea consecventă a idealului independenței naționale. Sub conducerea președintelui Ceaușescu, România este cunoscută și prețuită prin spiritul exemplar de independență pe care îl manifestă, prin atitudinea sa constructivă în problemele complexe ale lumii. Poziția României față de conflictele din diferitele zone, perseverența cu care se pronunță în favoarea soluțiilor negociate reprezintă un element important în relațiile internaționale. Privesc cu mult interes spiritul de responsabilitate cu care România abordează evenimentele mondiale. Interes dublat de respectul față de consecvența dovedită...

— L-ați întîlnit, în repetate rînduri, pe președintele Nicolae Ceaușescu. Personalității sale i-ați consacrat o serie de lucrări, iar un nou volum va fi publicat peste puțină vreme. Vă rugăm să vă referiți la convorbirile avute cu șeful statului român.

— Președintele Ceaușescu mi-a făcut onoarea de a mă primi de mai multe ori, fiecare întîlnire fiind un prilej de a avea convorbiri deosebit de interesante și foarte utile pentru mine. Una din primele impresii, confirmată ulterior, privește **omul.** Omul curajos care luptă pentru independența economică și politică a țării sale și care năzuiește să transforme România dintr-o țară în curs de dezvoltare într-o țară dezvoltată. Omul clarvăzător, capabil să deslușească direcția evenimentelor, evoluția fenomenelor. Ceea ce m-a impresionat la președintele Ceaușescu este ampla sa deschidere față de problemele vieții internaționale, cuprinzătoarea viziune asupra realităților, preocuparea pentru securitatea popoarelor. Am observat la președintele Ceaușescu ferma, solida sa convingere privind nevoia dezarmării ca un proces gradual în Europa și în lume. Poziția sa este clară, constructivă, fie că este vorba de dezarmare, de rolul O.N.U., de autodeterminarea popoarelor. Șeful statului român este una din primele personalități care, la nivel mondial, a definit conceptul unei noi ordini economice. Este o problemă care îl preocupă pe președintele României, o problemă pe care o are „la inimă". În aceeași ordine de idei, doresc să relev impresia puternică pe care mi-a produs-o realismul cu care privește democratizarea raporturilor dintre state, participarea tuturor țărilor la rezolvarea problemelor importante, prezența României în viața internațională. România a dobîndit un rol de prim ordin, semnificativ prin prestigiu, în relațiile dintre țările Europei, ca și, în general, în lume. Contribuția sa la dialogul european, la elaborarea Actului final de la Helsinki trebuie apreciată ca remarcabilă. Chemarea sa la noi acțiuni pozitive pe continent exprimă o orientare limpede. În sfîrșit, vreau să relev importanța pe care președintele Ceaușescu o atribuie schimburilor economice ca un element esențial pentru apropierea între popoare, consolidarea destinderii, menținerea păcii. În acest an, se împlinesc trei decenii și jumătate de la începutul noului capitol de istorie românească, marcat de 23 August 1944. Poporul român, stăpîn pe destinele sale, este creatorul noii sale istorii. Acestui popor și conducătorului său, președintele Ceaușescu, îi adresăm omagiul nostru...

Interviu consemnat de Eugeniu Obrea

Dezvoltarea largă a relațiilor economice româno — libiene

— Declarațiile făcute revistei „Lumea" de Ion Pățan, viceprim-ministru al guvernului, ministrul aprovizionării tehnico-materiale și controlului gospodăririi fondurilor fixe, la întoarcerea sa de la Tripoli —

Raporturile de prietenie și rodnică colaborare dintre România și Jamahiria Arabă Libiană Populară Socialistă au cunoscut, în ultimii ani, un curs mereu ascendent, pe multiple planuri. Un rol deosebit, care a conferit noi valențe acestor relații, ridicîndu-le pe o treaptă superioară, l-a avut vizita, la Tripoli, a președintelui Nicolae Ceaușescu în februarie 1974, care a prilejuit un fructuos dialog între șeful statului român și conducătorul Marii Revoluții de la 1 septembrie din Libia, Moamer El-Geddafi. A urmat, apoi, vizita în țara noastră a unor personalități politice libiene, s-au intensificat schimburile pe plan guvernamental, al organizațiilor obștești, s-au extins substanțial legăturile economice, tehnico-științifice, culturale dintre cele două țări. Cooperarea româno-libiană în diverse domenii a înregistrat o serie de acțiuni concrete, un număr important de specialiști și tehnicieni români lucrînd în această țară arabă prietenă la realizarea unor importante obiective ale economiei naționale libiene.

În acest cadru general de dezvoltare mereu ascendentă a relațiilor româno-libiene se înscrie și vizita recentă la Tripoli a tovarășului Ion Pățan, viceprim-ministru al guvernului, ministrul aprovizionării tehnico-materiale și controlului gospodăririi fondurilor fixe. La întoarcerea în țară, ne-am adresat tovarășului Ion Pățan, cu rugămintea de a ne face o declarație privind rezultatele vizitei și convorbirilor avute cu personalitățile libiene.

„În cursul vizitei a fost efectuat un schimb util de păreri referitoare la dezvoltarea în continuare a relațiilor dintre cele două țări. Cu prilejul primirii de către maiorul Abdel Salam Jalloud, am transmis din partea tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, un mesaj de salut și cele mai bune urări conducătorului Marii Revoluții de la 1 septembrie din Libia, Moamer El-Geddafi. Abdel Salam Jalloud a rugat să se transmită tovarășului Nicolae Ceaușescu, din partea lui Moamer El-Geddafi, un mesaj de salut și urări de sănătate, de prosperitate poporului român.

Întîlnirile pe care le-am avut — cu Ezzedin Al-Mabruk, secretar (ministru) al petrolului, președintele părții libiene în Comisia mixtă româno-libiană de cooperare economică și tehnico-științifică, cu Abu Bakr Sharif, secretar al Comitetului general popular pentru economie, cu Omar Muntaser, secretar (ministru) pentru industrie, cu alte personalități, printre care secretarii (miniștrii) pentru agricultură și îmbunătățiri funciare, pentru construcțiile de locuințe și lucrări publice, pentru învățămînt — s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, de prietenie, care caracterizează în general relațiile dintre țările și popoarele noastre.

S-a exprimat, cu prilejul convorbirilor, satisfacția pentru dezvoltarea rodnică, reciproc avantajoasă, a colaborării economice și tehnico-științifice româno-libiene, manifestîndu-se, totodată, dorința comună de a extinde și aprofunda pe mai departe această colaborare, în beneficiul mutual și al păcii în lume.

În acest sens, au fost stabilite o serie de măsuri și acțiuni concrete, menite să amplifice schimburile comerciale și cooperarea economică dintre țările noastre. De altfel, vizita s-a desfășurat în preajma unei noi sesiuni a Comisiei mixte româno-libiene de cooperare economică și tehnico-științifică, ce va avea loc luna viitoare, prilej cu care se vor perfecta noi acțiuni pe linia dezvoltării relațiilor economice reciproce. Dintre măsurile convenite în cursul vizitei, aș nota, în primul rînd, hotărîrea celor două părți de a acționa pentru încheierea unui nou acord comercial — pe termen lung (5 ani) — care ar urma să fie semnat cu ocazia amintitei sesiuni a Comisiei mixte. S-a stabilit, de asemenea, extinderea în continuare a colaborării în domeniul petrolului, inclusiv în ce privește forajul și extracția, ținînd seama de experiența românească dobîndită pe acest tărîm și de cerințele dezvoltării acestui sector important al economiei naționale a Libiei prietene. In același cadru, s-a hotărît să fie purtate discuții cu privire la dezvoltarea colaborării în domeniul petrochimiei. De asemenea, s-au convenit acțiuni pe linia realizării în Libia, prin cooperare, a unor obiective economice producătoare de materiale de construcție, precum și a unor obiective social-culturale (printre care instalații sportive), pe lîngă noi ansambluri de locuințe. În ce privește alte sfere de activitate, s-au stabilit măsuri pentru consolidarea celor cinci societăți mixte de producție din domeniul agriculturii și dezvoltării cooperării prin intermediul acestora, precum și pentru extinderea colaborării în domeniul învățămîntului, atît în ce privește sporirea livrărilor românești destinate lărgirii bazei materiale a acestuia în țara prietenă, cît și în ce privește schimbul de experiență.

Această amplificare a colaborării româno-libiene corespunde pe deplin obiectivelor de înflorire multilaterală a celor două țări și popoare, dezvoltării fructuoase a relațiilor dintre România și țările arabe, cauzei progresului și păcii în întreaga lume".

Sesiunea Comitetului special pentru Carta O.N.U. și creșterea rolului Organizației

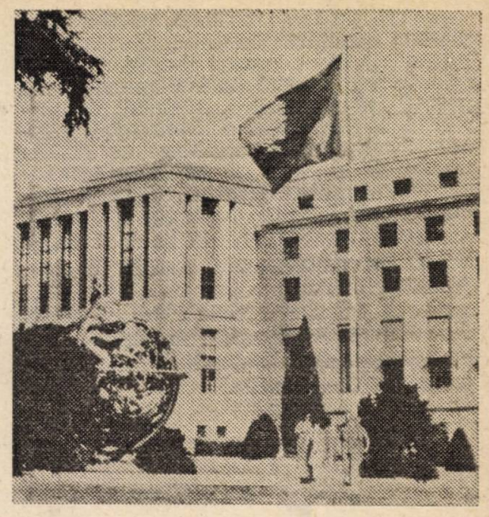

Corespondență de la Traian Chebeleu

Recent, s-au încheiat la Geneva lucrările unei noi sesiuni a Comitetului special pentru Carta O.N.U. și creșterea rolului Organizației. După cum este cunoscut, acest Comitet a fost creat în 1975, ca urmare a unei inițiative a României întreprinse împreună cu Filipine, căreia i s-au alăturat numeroase alte țări.

Comitetul a primit din partea Adunării Generale a O.N.U. mandatul de înaltă răspundere de a examina propunerile formulate de statele membre cu privire la Carta O.N.U. și la creșterea rolului Organizației în viața internațională. Se poate spune că prin însăși natura lor, activitățile Comitetului sînt strîns legate de prezentul și viitorul Organizației Națiunilor Unite, for spre care numeroase guverne și popoare, dornice de pace, înțelegere și colaborare, privesc cu încredere și speranță.

Evocînd problemele multiple cu care este confruntată omenirea, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** arăta că **„Soluționarea constructivă a problemelor complexe ale epocii noastre impune participarea activă la întreaga viață internațională a tuturor statelor, indiferent de mărimea lor și în primul rînd a țărilor mici și mijlocii, a țărilor în curs de dezvoltare, a statelor nealiniate. Organizația Națiunilor Unite, care oferă, în acest sens, cadrul cel mai corespunzător, trebuie să-și sporească tot mai mult rolul și contribuția la cauza destinderii și păcii".**

Dezbaterile purtate de-a lungul anilor în Adunarea Generală și în Comitetul special au evidențiat pregnant necesitatea unor eforturi colective pentru a determina cele mai potrivite căi și mijloace de a întări rolul Organizației în viața internațională. Prin constituirea în 1975 a Comitetului special, alcătuit din 47 state membre, inclusiv România, s-a creat și cadrul organizatoric de natură să înlesnească efectiv aceste eforturi. Din păcate, sesiunile din 1976, 1977 și 1978 nu au produs rezultate concrete. Cauzele sînt multiple, atît obiective cît și subiective, între care atitudinea neconstructivă a reprezentanților unor state care, sub pretextul grijii pentru apărarea prevederilor Cartei, au împiedicat practic Comitetul să-și îndeplinească mandatul, exploatînd faptul că acest Comitet și-a propus să lucreze prin metoda consensului.

Sesiunea din acest an a Comitetului special s-a deschis sub auspicii mai bune decît cele din trecut. Pentru prima dată, din inițiativa României și a altor state, Adunarea Generală a adoptat la sesiunea din 1978 o rezoluție prin care s-au dat indicații clare Comitetului în legătură cu modul de îndeplinire a mandatului. Astfel, Adunarea Generală a cerut Comitetului ca, la această sesiune, să abordeze cu prioritate și să încheie examinarea propunerilor formulate de state cu privire la reglementarea pașnică a diferendelor internaționale — domeniu de stringentă actualitate în care O.N.U. poate și trebuie să aducă valoroase contribuții. De asemenea, s-a cerut Comitetului ca, în continuare, să examineze propunerile statelor privind rolul O.N.U. în menținerea păcii și securității internaționale, precum și cele privind îmbunătățirea și raționalizarea procedurilor existente în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

Ca urmare a eforturilor deosebite depuse de o serie de delegații interesate în realizarea unor progrese în activitatea Comitetului, între care și delegația României, Comitetul a adoptat prin consens o listă a propunerilor formulate de state în domeniul reglementării pașnice a diferendelor internaționale, care va fi supusă atenției Adunării Generale a O.N.U. ce va avea loc în toamna acestui an, împreună cu aprecierile Comitetului asupra fiecăreia din aceste propuneri.

Prima propunere înscrisă în această listă este aceea formulată de România, împreună cu Mexic, Spania, Sierra Leone și Iugoslavia, cu privire la elaborarea și adoptarea unei Declarații a Adunării Generale a O.N.U. asupra reglementării pașnice a diferendelor dintre state, ca un prim pas spre un viitor tratat general în acest domeniu, cu scopul de a codifica și dezvolta reguli generale în materie.

În comentariul Comitetului asupra acestei propuneri se arată că „ideea elaborării unei Declarații a Adunării Generale asupra reglementării pașnice a diferendelor a suscitat un interes special și este o idee asupra căreia un acord general este posibil" și că „s-a convenit ca Declarația ce urmează a fi adoptată de Adunarea Generală să cuprindă dezvoltări în privința reglementării pașnice a disputelor în baza prevederilor Cartei O.N.U. și, de asemenea, ale Declarației asupra principiilor de drept internațional privind relațiile prietenești, de cooperare între state (adoptată de Adunarea Generală a O.N.U. în 1970)", în conformitate cu Carta.

În lista întocmită de Comitet și supusă atenției Adunării Generale au fost reținute și alte propuneri vizînd creșterea rolului O.N.U. în reglementarea pașnică a diferendelor dintre state. Printre aceste propuneri figurează încurajarea statelor membre de a încheia acorduri bilaterale cu scopul de a rezolva orice diferende ce ar apărea între ele în anumite domenii și de a include prevederi pentru un sistem obligatoriu de soluționare pașnică a disputelor în convențiile lor bilaterale și multilaterale. O altă propunere, în același spirit, vizează să se ceară părților la un diferend, care face obiectul unei metode de reglementare pașnică, să se abțină de la orice act care ar îngreuna găsirea unei soluții sau ar agrava diferendul, punînd în pericol pacea și securitatea internațională.

O serie de propuneri reținute de Comitet vizează folosirea mai deplină a procedurilor și mecanismelor existente ale O.N.U., care funcționează în baza prevederilor Cartei, îndeosebi a posibilităților oferite de Consiliul de Securitate. Pornind de la constatarea că aceste proceduri și mecanisme sînt insuficient folosite, Comitetul a reținut pe lista prezentată Adunării Generale și o propunere privind trimiterea unui chestionar tuturor statelor membre și, pe baza răspunsurilor primite, întreprinderea unui studiu asupra rațiunilor pentru care statele nu recurg mai frecvent la mecanismele existente pentru reglementarea diferendelor dintre ele.

Examinarea propunerilor statelor în celelalte două domenii abordate în cursul sesiunii Comitetului — îmbunătățirea și raționalizarea procedurilor existente în cadrul O.N.U., respectiv creșterea rolului Organizației în menținerea păcii și securității internaționale — urmează a fi continuată în viitor. Salutînd acordul general care s-a realizat în Comitet în legătură cu lista de propuneri supusă atenției Adunării Generale vizînd creșterea rolului O.N.U. în reglementarea pașnică a diferendelor și, îndeosebi, în legătură cu propunerea României privind elaborarea unei Declarații a Adunării Generale a O.N.U. în această materie, delegația țării noastre a apreciat în ședința de închidere a lucrărilor că acesta este rezultatul cel mai semnificativ al sesiunii Comitetului. De altfel, acesta este și primul rezultat concret înregistrat în activitatea de pînă acum a Comitetului.

Fără îndoială că adoptarea de către Adunarea Generală a unei asemenea Declarații, urmată de un tratat general asupra reglementării pașnice a diferendelor, ar exercita o influență profund pozitivă asupra climatului politic mondial și ar constitui o contribuție de seamă din partea Organizației Națiunilor Unite la prevenirea și lichidarea focarelor de tensiune și război.

Desigur, rezultatele sesiunii din acest an a Comitetului puteau fi mai bune, mai importante, mai semnificative, materializate în recomandări concrete de acțiune către Adunarea Generală. O dată în plus, însă, voința politică de a angaja negocieri

veritabile, cu bună credință, pentru îndeplinirea sarcinilor încredințate Comitetului nu s-a făcut general simțită. Este de așteptat ca, pornind de la experiența atît pozitivă, cît și negativă, dobîndită în activitatea de pînă acum a Comitetului, Adunarea Generală să examineze cu atenție rezultatele sesiunii și să formuleze indicațiile necesare pentru ca acest Comitet să devină ceea ce marea majoritate a statelor membre așteaptă ca el să fie, și anume un organism viu, receptiv la propunerile statelor, un organism care, prin analizele și recomandările sale, să aducă o contribuție substanțială la întărirea rolului Organizației Națiunilor Unite în raporturile internaționale.

Așa cum reprezentanții României, ca și ai altor țări, au subliniat în dezbaterile de pînă acum, O.N.U. va răspunde menirii sale în măsura în care va deveni o organizație care să contribuie efectiv la asigurarea independenței și suveranității tuturor statelor, la împiedicarea actelor de agresiune și de folosire a forței sau a amenințării cu forța în relațiile dintre state, la lichidarea deplină a colonialismului, la înfăptuirea dezarmării, la edificarea unei noi ordini economice internaționale, echitabile și juste. Desigur, pentru a se ajunge la împlinirea acestor deziderate sînt necesare încă multe eforturi. Premisele și cadrul instituțional corespunzător există. Rămîne ca voința politică de a le folosi să se manifeste efectiv, prin fapte.

Europa și exigențele colaborării economice

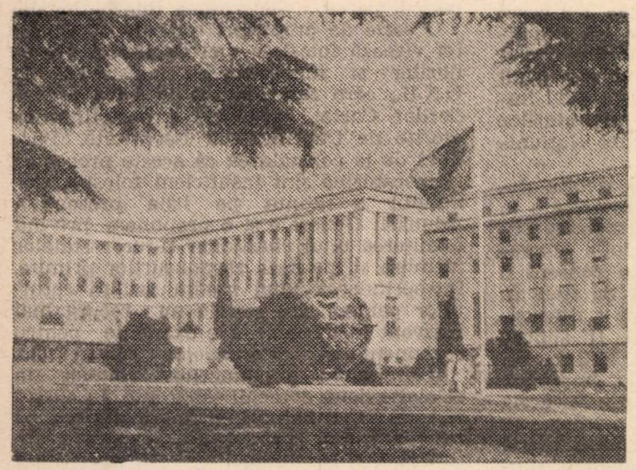

A 34-a sesiune a C.E.E./O.N.U.

De la trimisul nostru special, Stelian Țurlea

Primăvara se manifestă capricios pe malurile lacului Leman. Dar calendarul politic nu ține seama — și e firesc — de anotimp sau de vreme. La Palatul Națiunilor din Geneva reuniunile se succed într-un ritm alert, caracteristic pentru densa problematică a vieții internaționale. Ultima dintre reuniunile desfășurate aici s-a deschis marți — a 34-a sesiune a Comisiei economice a O.N.U. pentru Europa.

Participă reprezentanții celor 34 de state membre (țările Europei, Statele Unite și Canada), practic aproape aceeași participare ca la Conferința pentru securitate și cooperare de pe continentul nostru. Legătura se impune, firească : C.E.E./O.N.U. a fost creată pentru a înlesni colaborarea economică dintre statele membre ; după 1975, în urma Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa, C.E.E./O.N.U. și-a concentrat atenția asupra elaborării unor programe de conlucrare concretă în domenii de larg interes, Actul final însuși prevăzînd sarcini exprese în acest sens. Dar, pe același fir al raționamentelor care încorporează preocuparea pentru soarta acestui continent atît de încercat în istorie, o serie de alte considerente se impun.

Actuala sesiune a Comisiei economice a O.N.U. pentru Europa se desfășoară aproape la jumătatea drumului între reuniunea de la Belgrad, încheiată anul trecut, și reuniunea de la Madrid, din 1980, consacrate impulsionării înfăptuirii hotărîrilor Actului final de la Helsinki, adoptării de măsuri concrete care să ducă la întărirea securității și cooperării în Europa. Din această perspectivă, cel puțin două aspecte se impun atenției. Mai întîi, caracterul reuniunii de la Geneva, care va trebui să analizeze activitatea Comisiei și să stabilească obiective, activități și măsuri pentru perioada următoare, sub imperiul traducerii în viață a hotărîrilor Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa. În al doilea rînd, necesitatea de a se lua asemenea hotărîri care să contribuie în mod efectiv la creșterea rolului și eficienței Comisiei.

În acest sens, dezvoltarea cooperării economice și tehnico-științifice este chemată să joace un rol de primă însemnătate. În ceea ce privește, în mod concret, economia și relațiile economice din Europa, nu poate fi eludat faptul că, în perioada care a trecut de la ultima sesiune, au persistat tendințe și fenomene de natură să frîneze dezvoltarea cooperării economice general-europene, prin acțiuni protecționiste și măsuri restrictive diverse. În egală măsură, instabilitatea economică și inflația au afectat piețele financiare, ceea ce a determinat o creștere a instabilității în domeniile comercial și bancar. În plus, o influență profund nocivă are cursa înarmărilor, care continuă și se agravează în ciuda apelurilor la raționare. Toate aceste fenomene negative afectează, este de la sine înțeles, toate statele, dar în primul rînd țările în curs de dezvoltare care dispun de posibilități limitate de a se apăra de fluctuațiile de pe piețele comerciale și financiare occidentale.

Este mai presus de orice îndoială că prin măsuri și acțiuni concrete în domeniul dezvoltării largi și neîngrădite a colaborării economice și tehnico-științifice pe continentul european, atît țările membre cît și Comisia ca atare pot contribui la consolidarea cursului destinderii, la intensificarea procesului de edificare a securității și cooperării în Europa și, firește, la crearea unor premise favorabile reuniunii de la Madrid.

Analizîndu-se activitatea Comisiei de după sesiunea precedentă, din aprilie 1978, punct aflat, de altfel, pe ordinea de zi, se poate constata că, în esență, Comisia economică a O.N.U. pentru Europa a desfășurat o activitate pozitivă în mai multe domenii. Pe un loc central s-ar situa știința și tehnica, în iunie anul trecut desfășurîndu-se, de altfel, la București, o reuniune europeană pregătitoare a Conferinței Națiunilor Unite pentru știință și tehnologie în slujba dezvoltării (conferință, organizată la inițiativa României, care va avea loc în acest an la Viena). Se mai pot remarca acțiuni în domeniul mediului înconjurător, activități în cadrul organismelor subsidiare — comitetele lemnului, al gazului, al oțelului, al problemelor agricole, al transporturilor (acțiunea de construcție a magistralei nord-sud își va aduce contribuția sa la lărgirea cooperării între diferite regiuni europene sau între acestea și alte zone ale lumii) etc. Au avut loc mai multe reuniuni — la sediul de la Geneva sau în țările membre —, numărul acestora depășind numărul reuniunilor din anii precedenți ; au fost elaborate analize și studii tehnice și economice, atît de secretariatul C.E.E./O.N.U., cît și de experții statelor membre. În mai mică măsură, au existat și unele încercări de a se identifica și contura acțiuni care să aibă în vedere problemele specifice ale țărilor în curs de dezvoltare din Europa, probleme care trebuie să constituie un obiectiv aparte al Comisiei.

Desigur, C.E.E./O.N.U. are sarcini complexe, pentru a căror realizare e necesară eliminarea unor aspecte negative care încă se mai înregistrează în activitățile ei. Nu întotdeauna — apreciază numeroși observatori — studiile Comisiei au fost însoțite de propuneri concrete de măsuri și de recomandări pentru dezvoltarea cooperării între statele membre. Se mai mențin încă, la mai mult de trei ani de la semnarea, la Helsinki, a Actului final, unele concepții învechite, restrictive, unele abordări unilaterale, de la bloc la bloc, a problemelor discutate. De aceea, C.E.E./O.N.U. trebuie să se preocupe de toate problemele economice care se ridică în Europa, să depășească rigorile artificiale existente, iar dezbaterile și ac-

tivitățile să se desfășoare pe baze democratice, cu participarea egală a tuturor țărilor membre, în toate fazele.

Mare parte din aceste preocupări sînt reflectate în agenda actualei sesiuni care cuprinde chestiuni referitoare la cooperarea inter-europeană în domeniile industriei, agriculturii, științei și tehnologiei, energiei și mediului înconjurător, comerțului, transporturilor, programul de lucru pentru perioada 1979—1983 și altele.

Participantă activă la procesul de destindere și colaborare dintre statele europene, România a sprijinit și sprijină în mod efectiv Comisia în înfăptuirea obiectivelor sale, iar pezența delegației române la Geneva, la această sesiune, este însoțită de aceeași hotărîre de a-și aduce din plin contribuția la reușita lucrărilor ei.

Este de așteptat ca actuala sesiune de la Geneva, în calitatea ei de manifestare de anvergură în perioada pregătirii atente a viitoarei reuniuni de la Madrid, să adopte noi măsuri și acțiuni concrete pe calea extinderii conlucrării economice și tehnico-științifice între țările europene, a unei colaborări largi și neîngrădite.

În ședința inaugurală a comisiei, reprezentantul Spaniei, ambasadorul Fernando Benito Mestre, a fost ales președinte al celei de a 34-a sesiuni a Comisiei.

La propunerea reprezentanților Turciei și Bulgariei, șeful delegației române, Constantin Oancea, adjunct al ministrului afacerilor externe, a fost ales vicepreședinte al sesiunii. În cuvîntul său, delegatul bulgar a subliniat că sprijină această candidatură, întrucît este vorba de reprezentantul unei țări vecine cu care Bulgaria întreține relații fructuoase, de sinceră prietenie, bună vecinătate și colaborare rodnică.

La ora cînd aceste rînduri sînt încredințate tiparului, lucrările celei de a 34-a sesiuni a C.E.E./O.N.U. sînt în plină desfășurare.

Conferințele O.N.U. asupra dreptului mării

— documentar —

La Geneva, au început, la 19 martie, lucrările Conferinței Națiunilor Unite asupra dreptului mării, care se vor desfășura timp de șase săptămîni. Actuala sesiune — a VIII-a — se constituie într-o nouă etapă în eforturile de elaborare a unui cod care să guverneze toate activitățile umane în marea neteritorială, în special exploatarea resurselor biologice și minerale. Conferința se apropie, astfel, de faza finală a lucrărilor sale, care durează de mai mulți ani.

Prezenta Conferință este a treia într-o serie care a produs deja convenții ce au devenit — în viziunea a numeroase state — părți integrante ale dreptului internațional.

Prima Conferință a Națiunilor Unite asupra dreptului mării a avut loc la Geneva, în 1958, cu participarea a 86 state. Aceasta a stabilit patru convenții internaționale intrate în vigoare ; numărul statelor-părți la aceste convenții variază între 35 și 55. Instrumentele citate se referă la marea teritorială și zona contiguă, largul mării, pescuit și conservarea resurselor biologice din largul mării, precum și la platoul continental.

A doua Conferință, convocată de Adunarea Generală a O.N.U. în 1960, la Geneva, pentru a rezolva anumite dezacorduri privind lărgimea mării teritoriale și limitele zonei de pescuit, n-a reușit să adopte propunerile de fond referitoare la aceste chestiuni.

Măsuri în direcția convocării unei a treia Conferințe în această materie au fost întreprinse încă din 1967 : la inițiativa Maltei, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a creat un Comitet special (35 membri) însărcinat cu studierea utilizării pașnice a fundului mărilor și oceanelor dincolo de limita jurisdicției naționale. Acest organ a fost înlocuit, anul următor, prin Comitetul pentru utilizarea pașnică a fundului mărilor și oceanelor dincolo de limita jurisdicției naționale, format din 42 de state, dar a cărui componență a fost lărgită în două rînduri ; el era compus, în 1971, din 91 de state.

Pe baza activității acestui Comitet, Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat, în 1970, „Declarația de principii cu privire la fundul mărilor și oceanelor, precum și la subsolul acestora, dincolo de limitele jurisdicției naționale" (rezoluția 2749/XXV). Documentul, care conține primul ansamblu de principii cu privire la acest domeniu care a făcut obiectul unui acord internațional, subliniază de la început că zona în chestiune și resursele sale „sînt patrimoniu comun al umanității" și că acestea nu pot „prin nici un mijloc să facă obiectul însușirii lor de către state sau persoane".

În 1970, Adunarea Generală a O.N.U. a hotărît să convoace, în 1973, o a treia Conferință, fixîndu-i ca obiectiv — potrivit rezoluției 2750 C (XXV) — „să studieze stabilirea unui regim internațional echitabil, însoțit de un mecanism internațional, aplicabil zonelor și resurselor fundului mărilor și oceanelor, precum și ale subsolurilor acestora, dincolo de limitele jurisdicției naționale ; o definire precisă a zonei și o largă gamă de probleme conexe, în special cele privind regimul largului mării, al platoului continental, al mării teritoriale (îndeosebi problema lărgirii acesteia și aceea a strîmtorilor internaționale) și zonei contigue, al pescuitului și conservării resurselor biologice din largul mării (în special problema drepturilor preferențiale ale statelor riverane), protecția mediului marin (inclusiv, cu deosebire, prevenirea poluării și cercetarea științifică)".

Între 1971 și 1973, Comitetul pentru utilizarea pașnică a fundului mărilor și oceanelor a servit ca organ pregătitor al Conferinței ; el a studiat anumite articole de tratate propuse de numeroase state și a elaborat un raport în șase volume expunînd tentativele făcute pentru integrarea acestor propuneri în proiecte de articole, prezentînd mai multe variante pentru majoritatea acestor articole.

În 1973, Adunarea Generală a O.N.U. a decis ca sarcina Conferinței să fie „adoptarea unei convenții tratînd toate problemele referitoare la dreptul mării". Ea a cerut Conferinței să mențină prezent principiul „că problemele spațiului oceanic sînt strîns legate între ele și trebuie să fie examinate în ansamblul lor".

Din 1973, cea de-a treia Conferință a O.N.U. asupra dreptului mării a ținut șapte sesiuni (a VIII-a este, acum, în desfășurare) : *prima sesiune*, decembrie 1973, New York. Cu acest prilej a fost ales Biroul și au început lucrările privînd regulamentul interior. *A doua sesiune* s-a desfășurat la Caracas, în iunie-august 1974. A fost adoptat regulamentul interior ; 115 state și-au exprimat punctele lor de vedere în cadrul dezbaterilor generale și au încercat să aducă la proporții general acceptabile diverse texte prezentate de Comitetul pentru utilizarea pașnică a fundului mărilor. În perioada martie-mai 1975, la Geneva, s-a desfășurat *a treia sesiune* a Conferinței în cadrul căreia președinții comisiilor au stabilit „un text unic de negociere", prezentînd sub formă de articole de tratat dispozițiunile înainte de a sluji ca bază pentru negocierile referitoare la majoritatea punctelor avute în vedere să figureze într-o convenție definitivă.

A patra sesiune a avut loc la New York (martie-mai 1976). Rezultatele negocierilor au fost consemnate într-un „text unic de negocieri revizuit", stabilit de Biroul Conferinței. Tot la New York, în august-septembrie 1976, s-a desfășurat cea *de-a cincea sesiune*. Noi progrese au fost făcute în multe domenii asupra bazei textului revizuit, dar s-a înregistrat un impas în problema de a ști cum să se ajungă la organizarea și reglementarea exportului de resurse minerale ale marilor adîncimi marine. În mai-iulie 1977 a avut loc, din nou la New York, *a șasea sesiune* a Conferinței a III-a asupra dreptului mării. S-a ajuns la un „text de negocieri compozit" după noi deliberări asupra problemelor referitoare la fundul mării și asupra altor chestiuni rămase în suspensie pînă la acea dată. În sfîrșit, în perioadele martie-mai 1978, la Geneva, și august-septembrie 1978, la New York, s-a desfășurat cea *de-a șaptea sesiune* a Conferinței. Șapte grupuri de negocieri au gîndit asupra „problemelor delicate" care formau încă un obstacol în fața unui acord.

În cursul ultimilor șase ani, cea de-a III-a Conferință a O.N.U. asupra dreptului mării s-a reunit, în total, timp de 51 de săptămîni. Ea este, astfel, de departe, cea mai lungă conferință extraordinară desfășurată sub auspiciile Națiunilor Unite. Adunarea Generală a O.N.U. a autorizat reunirea ei, la sfîrșitul lucrărilor, la Caracas (unde și-a început, de fapt, lucrările de fond, în 1974) pentru semnarea „actului final", care va consacra și va încununa rezultatele Conferinței.

Ilie Olteanu

Congresul P.C.I. — „o imagine pentru anii '80"

Giancarlo Pajetta în timpul lucrărilor congresuale ale Federației comuniste din Alessandria

Interviu cu Giancarlo Pajetta

membru al Direcțiunii și Secretariatului C.C. al P.C. Italian

Corespondență din Roma, de la trimisul nostru special, Rodica Dumitrescu

A fost cea mai mare dezbatere politică de masă din acești ani. Congresul P.C.I., care-și deschide lucrările la 30 martie la Roma, și-a încheiat faza pregătitoare la 11 martie, 12 000 de secții și peste 100 de federații comuniste — deci peste 500 000 de comuniști — și-au adus contribuția la îmbogățirea celor 91 de puncte ce stau la baza dezbaterilor congresuale — așa-numitele Teze, date publicității în urmă cu trei luni. „Nu este pentru prima dată cînd, în cadrul P.C.I., se desfășoară un congres pe marginea Tezelor. Dar — scrie «Paese Sera» — este fără precedent numărul și calitatea voturilor și discuțiilor". Între temele cele mai dezbătute: „teza 10", privind raportul între proprietatea publică și inițiativa privată; criza italiană și rolul „de luptă și de guvern" al partidului; problema alianțelor sociale și politice.

Într-un cuvînt, tot ceea ce ar putea defini azi „imaginea P.C.I. pentru anii '80" a stat în atenția „bazei", fiind discutat, analizat, corijat, enunțat, elaborat și votat în congresele secțiilor, în seminarii, dezbateri, reuniuni sau congrese ale federațiilor comuniste. Problemele crizei de guvern (în general a existat un consens privind ieșirea P.C.I. din fosta majoritate) au fost analizate pe măsură ce apăreau — de la o zi la alta — elementele noi anunțînd inevitabilitatea alegerilor anticipate.

O tendință prioritară este acum aceea de a împiedica reconstituirea vechiului „bloc al puterii", care avea ca ax democrația creștină, în jurul căreia se strîngea — sub forma centrismului sau „centrului-stînga" — un sistem de alianțe îndreptat spre excluderea de la conducerea țării a celui mai mare și mai autorizat reprezentant al clasei muncitoare italiene — partidul comunist. Este vorba de un „bloc al puterii", care a condus țara între 1948 și 1976. După 20 iunie 1976, acel „bloc", devenit aproape tradițional, s-a rupt, unica alternativă și perspectivă valabilă impunîndu-se a fi aceea a unui guvern de unitate națională, la care să participe și P.C.I. și care să aibă forța necesară pentru a scoate țara din criza economică, politică și morală.

În afara acestui guvern s-ar afla un nou bloc, în care decisivă e prezența și forța mișcării muncitorești, dar și forțele populare catolice sau moderate. Acesta este sensul în care, azi, comuniștii italieni abordează propunerea mai veche (din 1973) a „compromisului istoric": o convergență a marilor forțe naționale: comuniste, socialiste și populare catolice, cu contribuția altor forțe democratice. O asemenea majoritate nu împiedică și nu exclude — este de părere partidul comunist — opoziția, prezentă în țară și în parlament. Este ceea ce comuniștii denumesc „guvernele de alternanță". „Această politică a alternanțelor — îmi explică Arturo Gismondi, vicedirector al ziarului «Paese Sera» — nu înseamnă o renegare a compromisului istoric. În această logică a alternanțelor, compromisul istoric se poate exprima la fel de bine; în fond, participarea cetățenilor la conducerea țării nu poate să nu nască o diversitate de poziții și, deci, o confruntare și o luptă politică și ideologică. Ea poartă, însă, în sine posibilitatea și necesitatea formării majorităților și minorităților, a alternanțelor, a majorității și opoziției. Această acceptare a alternanțelor de către comuniști — ține să sublinieze Arturo Gismondi — s-a născut în urma experienței pe care P.C.I. a cîștigat-o, în acești ultimi ani, care i-au legitimat prezența în guvern".

Politică internă, dar și politică externă. Din nordul industrializat și pînă în Mezzogiorno, problemele de azi și de mîine ale Italiei s-au dovedit a constitui preocuparea majoră a comuniștilor italieni. La „Botteghe Oscure", cum i se spune aici sediului din Roma al P.C.I., se prevede posibilitatea — ne-o declară de altfel și Giancarlo Pajetta — ca tezele de politică internațională să fie în parte amendate și precizate deoarece, în ultima vreme, situația a suferit o serie de evoluții. Sarcina de a aduce la zi toate aceste elemente îi revine raportului introductiv pe care, în prima zi a lucrărilor, îl va prezenta Congresului Enrico Berlinguer, secretarul general al Partidului Comunist Italian.

L-am reîntîlnit pe Giancarlo Pajetta la Roma. Îmi mai acordase un interviu la sfîrșitul anului trecut, cînd venise la București, cu cîteva zile înainte ca Tezele congresuale să fie date publicității. „Eram interesați — **îmi explica atunci Giancarlo Pajetta** — să aducem la cunoștință comuniștilor români pozițiile noastre și, totodată, să ascultăm opiniile tovarășului Nicolae Ceaușescu. De fapt, această vizită se înscrie în cadrul mai larg al contactelor pe care le avem cu multe partide, nu numai comuniste, ci și socialiste sau social-democrate. Ca vechi prieteni ai României și datorită bunelor relații care există între partidele noastre, am început — mă bucur să o spun — cu Bucureștiul".

Convorbirea noastră de la București avusese loc într-un moment în care destul de puțini bănuiau că Italia va intra în criză politică. Îi amintesc lui Giancarlo Pajetta acest lucru și, firesc, prima mea întrebare pornește tocmai de la condițiile noi în care își va desfășura partidul comunist acest al XV-lea Congres din istoria sa.

— În aceste ultime luni, cîte au trecut de la publicarea Tezelor, în diversele organizații de bază ale partidului, de la secții, la orașe și provincii, au avut loc aprofundate dezbateri asupra fiecăreia din cele 91 de teze. O mare parte din aceste dezbateri s-au desfășurat într-o perioadă în care nimeni nu credea că și acest Congres va avea loc, la fel ca ultimele două — XIII și XIV — în imediata vecinătate a alegerilor. Care este, după părerea dumneavoastră, impactul unui asemenea eveniment asupra desfășurării însești a lucrărilor Congresului?

— Congresul se va desfășura ca o continuare a acestor dezbateri care au confirmat valabilitatea Tezelor și cadrul lor larg, în sensul că ele merg dincolo de situația imediată, privind lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. Atunci cînd s-a declanșat criza și, odată cu ea, polemica dintre partide, dezbaterile congresuale au dovedit viabilitatea aprecierilor noastre din toți acești ani, precum și necesitatea, mereu exprimată, aceea a unei politici unitare. Criza reprezintă — în acțiune — însești concluziile la care am ajuns atunci cînd am elaborat și redactat Tezele. N-a fost — pe de o parte — o cercetare, un studiu academic și — pe de altă parte — o acțiune politică. În fond, în cadrul Tezelor există critici la adresa acțiunilor altor partide, reflecții ce acutizează unele elemente.

În fond, Tezele reprezintă numai o „schiță". Congresul e chemat nu să spună „da" sau „nu", ci să dezbată tocmai ținînd cont de ceea ce s-a petrecut. Conștientă de interesul suscitat de această criză politică în rîndul opiniei publice și de atenția cu care este privit partidul comunist, baza a dovedit de această dată o prezență mai activă, a abordat mai viu și mai deschis problemele. Aș spune că acest Congres reprezintă și un moment de mobilizare. Am căutat ca aceste exigențe imediate să nu degenereze, odată cu declanșarea crizei, într-o polemică legată strict de actuala campanie electorală. În fond, P.C. Italian are o perspectivă pe termen lung.

— „Compromisul istoric" îl înțelegeți la fel ca în 1973 sau experiența colaborării cu democrația creștină vă obligă la o reconsiderare a acestei strategii ?

— Am indicat, ca o linie a partidului nostru, necesitatea de a se ține seama de marile componente populare, de mișcarea democratică. Azi, în fața agravării situației interne, a amenințării instituțiilor democratice de către terorism, ca și a situației internaționale, ce are evidente repercusiuni și asupra Italiei, noi nu avem nici un motiv pentru a renunța la această linie. Însă nu trebuie confundată cu problema actuală, aceea a formării unui guvern și a soluționării problemelor crizei.

— Tezele, la rîndul lor, sînt fructul unei dezbateri în cadrul Comitetului Central al P.C. Italian. Pe ce puncte anume dezbaterea a fost mai intensă ?

— Aș spune că dezbaterea a dovedit, înainte de orice, o unitate deloc formală. O dezbatere pe care aș caracteriza-o drept interesantă prin precizarea anumitor formulări, prin evidențierea altora noi : perspectiva socialistă, particularitățile țării noastre, problema „eurocomunismului", problema unui nou internaționalism, care să plece de la diferențele, specificitățile nu numai ale partidelor comuniste, ci și ale partidelor socialiste, ale mișcărilor de eliberare. Evident, temele cele mai noi au fost cele care au declanșat — în formularea lor — o mai clară delimitare : unii doreau o precizare mai drastică, alții subliniau că, din moment ce esențialul a fost spus, nu mai e necesară o subliniere, o evidențiere a acestor elemente noi. Problemele au fost prezentate, examinate, discutate, votate în mod democratic.

— V-ați referit și la partea de politică externă...

— Principiile ce trebuie să guverneze relațiile dintre partide și state le-am abordat în Tezele noastre și le susținem cu fermitate, dar se dovedește că nu e suficient să le scriem și să le afirmăm, deoarece realitatea e mult mai complexă. Trebuie găsită, într-adevăr, modalitatea ca aceste principii să se realizeze în practică.

— Ați avut ocazia că cunoașteți bine România și, totodată, ați avut convorbiri cu tovarășul Nicolae Ceaușescu. Vă rog, în încheiere, să caracterizați raporturile dintre cele două partide ale noastre și, de asemenea, să vă referiți la perspectivele de dezvoltare ulterioară a acestor raporturi.

— Am avut întotdeauna cu Partidul Comunist Român raporturi frățești. Întîlnirile noastre s-au dovedit, de fiecare dată, utile. Pozițiile noastre politice sînt larg convergente. La această apropiere a noastră au contribuit recunoașterea reciprocă a autonomiei, independenței, stima reciprocă, dar și convingerea că punctele de vedere distincte — legate de problemele specifice fiecăruia dintre noi și determinate de condițiile și experiențele diferite — trebuie abordate în cadrul unor discuții și întîlniri sincere, deschise, utile.

Noi am apreciat tocmai această sinceritate ce-l caracterizează pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, la care aș adăuga interesul său activ, marea sa clarviziune în abordarea problemelor ce privesc direct România, în general a problemelor internaționale, ca și interesul său pentru cunoașterea și înțelegerea unor situații diferite. Este un om care nu se teme de nou, ba, mai mult, este preocupat de căutarea unor căi noi în dezvoltarea țării sale.

În ce privește raporturile dintre partidele noastre, trebuie să continuăm a le dezvolta pe drumul parcurs de-a lungul ultimilor ani. Am avut raporturi largi, schimburi de delegații și vizite. În ajunul dezbaterilor precongresuale, am venit la București, eu însumi, pentru a informa P.C.R. în legătură cu Tezele noastre. Am discutat cu tovarășul Nicolae Ceaușescu în acest sens. Acum cîteva zile, tovarășul Quercioli a fost la București pentru a expune pozițiile noastre. În general, ideea e aceea a cunoașterii efective, a dezvoltării unor raporturi directe, personale între noi, comuniștii italieni, și voi, comuniștii români.

Ugo La Malfa

Luni 26 martie a încetat din viață, în urma unei tromboze cerebrale, Ugo La Malfa, viceprim-ministru și ministrul bilanțului în guvernul tripartit format (și pînă la această oră încă neînvestit) de Giulio Andreotti, la 20 martie (democrat-creștini, social-democratici și republicani), guvern ce, după toate probabilitățile, va conduce țara la alegeri anticipate.

Președinte al partidului republican (P.R.I.), deputat de mai multe ori, ministru și unul din fondatorii Republicii (în 1946), Ugo La Malfa fusese desemnat la 21 februarie, în plină criză politică, cu formarea unui nou guvern, după primul eșec al lui Giulio Andreotti. A renunțat la misiune după o săptămînă de intense consultări politice, rămase însă fără rezultat.

Născut la Palermo (Sicilia), la 16 mai 1903, La Malfa — militant antifascist — a jucat un rol important în înlăturarea, în 1943, a guvernului condus de mareșalul Badoglio, instalat, după armistițiu, de regele Victor Emanuel. După ce a ocupat mai multe posturi ministeriale (1945 și 1946), el avea să devină, în anii '60, unul din principalii artizani ai constituirii formulei de centru-stînga (democrat-creștini, socialiști, social-democratici și republicani).

În iulie 1978, imediat după alegerile prezidențiale, Ugo La Malfa anunțase că se retrage din viața politică activă. Dar declanșarea crizei de guvern (31 ianuarie) îl readuce pe scena politică italiană, pentru a primi noi responsabilități de prim-plan.

Integritatea sa morală și competența în probleme economice, recunoscute pînă și de adversarii săi, l-au făcut pe Ugo La Malfa să fie considerat drept unul din oamenii politici deveniți indispensabili pentru Italia. În orice caz, — se afirmă, în acest moment, la Roma — dispariția sa va fi resimțită, în special, de partidul republican (3 la sută din voturi în 1976), care va fi lipsit de un lider de prestigiu, ce constituia, pentru propriul electorat, o adevărată forță de atracție.

R. D.

WASHINGTON

Ceremonia semnării Tratatului de pace între Egipt și Israel

Luni, la Casa Albă, a avut loc ceremonia semnării Tratatului de pace între Republica Arabă Egipt și Israel. Documentul, în versiunile arabă, ebraică și engleză, a fost semnat de președintele Egiptului, Anwar El Sadat, și primul ministru al Israelului, Menahem Begin. Președintele Statelor Unite, Jimmy Carter, a semnat, de asemenea, Tratatul în calitate de martor.

Tratatul este însoțit de 15 anexe și scrisori explicative.

După semnare, președinții S.U.A. și Egiptului, precum și premierul israelian au rostit alocuțiuni.

PARIS

„Duelul cantonal“ cîștigat de stînga

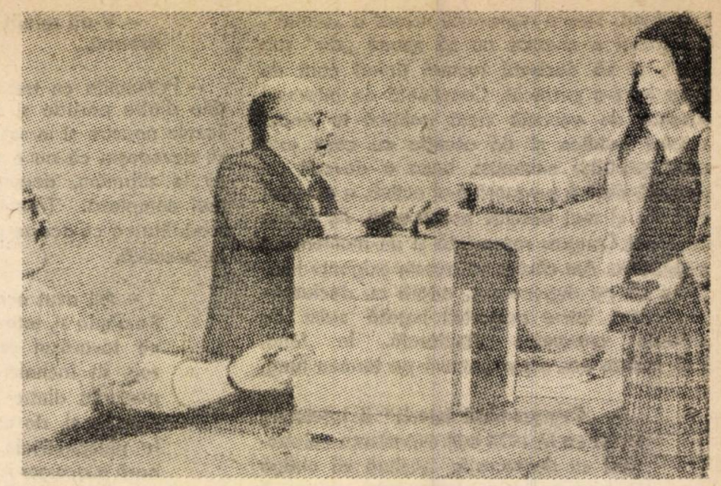

Afluență masivă la un scrutin care a dobîndit o dimensiune politică accentuată

54,70 la sută din sufragii au revenit stîngii. Duminică s-a reeditat, astfel, tendința evidențiată de primul tur de scrutin — majoritatea alegătorilor au preferat să voteze pentru socialiști și comuniști. „Opoziția de stînga și-a atins obiectivele propuse“ — sintetizează „France Presse“.

Vremea morocănoasă n-a diminuat afluența în fața urnelor. Masiva prezență la vot (66 la sută) a depășit așteptările, dezvăluind interesul francezilor pentru un scrutin care a dobîndit dimensiuni politice puțin obișnuite. „Cantonalele“ s-au transformat într-o confruntare ascuțită, chiar dacă „Le Figaro“ dădea asigurări că ar fi o alegere „fără risc politic major“. Dezmințirea afirmației a venit din partea alegătorilor care, ignorînd capriciile naturii din acest început de primăvară, au ținut să-și exprime clar opțiunile. Decizia corpului electoral s-a dovedit a fi, fără echivoc, în favoarea stîngii. Duminică, în al doilea tur de scrutin, s-a putut asista la o „bipolarizare“ care anula, momentan, polemici, reproșuri și dezacorduri. Revenirea la afinitățile firești, a celor patru curente politice principale (gaulliști, giscardieni, socialiști și comuniști), în cadrul a două regrupări (coaliția guvernamentală și opoziția de stînga) a îngăduit o cunoaștere mai exactă a pulsului politic. Pierre Mauroy, secretar național al Partidului Socialist, constata că „Franța realităților și a cotidianului a dovedit încredere în stînga“.

După prima duminică electorală, exponenții oficiali și gazetele care se fac ecoul lor au încercat să acrediteze ideea „stabilității“ alegătorilor. Preferau să treacă sub tăcere deplasările de voturi. „Stabilitatea“ s-a dovedit, totuși, iluzorie pentru că avansul stîngii a fost reconfirmat într-o manieră categorică în a doua duminică de vot. „Majorității“ guvernamentale, devenită practic minoritară, nu i-a mai rămas decît să recunoască eșecul său, căutînd justificări. Nemulțumirea corpului electoral este pusă în seama crizei economice. Firește, șomajul, inflația, depresiunea care erodează economia au accentuat dubiile unui mare număr de francezi asupra eficienței politicii promovate la nivelul echipei ministeriale. Impunătoarea defilare muncitorească desfășurată, vineri, la Paris a avut caracterul unui avertisment. Zecile de mii de oameni din coloanele ce au străbătut bulevardele — unii din ei veniți din zonele siderurgice peste care planează umbra neagră a concedierilor — au atras atenția asupra unei situații care riscă să se agraveze. Profesioniștii provocărilor n-au lipsit, unele ziare încercînd, ostentativ, să reducă evenimentul la cele cîteva vitrine pe care le-au spart niște indivizi (unul ar fi fost recunoscut ca... polițist) pe străzile din jurul Operei. „Marșul asupra Parisului“ a reflectat starea de spirit a unei părți importante a populației, stare de spirit confirmată de fizionomia finală a scrutinului.

Alegătorii au fost chemați să decidă asupra celor 1847 mandate de consilieri generali. Fiecare din ei reprezintă un canton (subdiviziune administrativă a departamentului). Desigur, numărul de cantoane ce compun un departament variază în funcție de situație. Geografia administrativă, deseori, este inspirată de rațiuni politice, ceea ce face ca la Saint Richaumont candidatul gaullist să fie ales cu 961 voturi, în timp ce la Château Thierry reprezentantul P.C.F. să aibă nevoie de 5 655 voturi spre a dobîndi mandatul.

Primul tur de scrutin s-a soldat cu alegerea a 761 consilieri generali. Au rămas, deci, 1 086 mandate revendicate, duminică 25 martie, de 2 205 candidați. „Le Monde“ semnala că în 931 cantoane s-a disputat un simplu duel politic, candidatul unic al stîngii opunîndu-se celui guvernamental. Au existat, însă, și bătălii „triunghiulare“, ca și cîteva cazuri în care cursa s-a redus la un candidat solitar lipsit de concurent.

Rezultatele votului din cele două duminici pun în relief un apreciabil succes al stîngii, care cu 54,70 la sută din sufragiile exprimate s-a detașat net de adversarii săi. Opoziția a cucerit un plus de 158 mandate (gaulliștii au pierdut 43, giscardienii 64, iar grupările guvernamentale fără identitate precisă — alte 51). Analiza votului indică mai multe evoluții semnificative :

a) **progresul socialiștilor continuă.** Partidul condus de François Mitterrand confirmă audiența sa electorală, care îl plasează pe primul loc în ceea ce privește numărul de voturi primite. Dificultățile sale interne, dezacordurile ivite între liderii săi n-au afectat imaginea electorală.

b) **menținerea și consolidarea pozițiilor comuniste.** Georges Marchais vedea în rezultatele obținute (32 mandate în plus) „indicele unei întăriri a influenței partidului comunist“. S-a observat că zonele în criză, regiunile afectate de șomaj au dat un număr de voturi superior pentru comuniști (bazinul siderurgic, în special).

c) **voința de unitate a alegătorilor stîngii.** Disciplina republicană a funcționat remarcabil, alegătorii socialiști votînd pentru candidații comuniști care au reprezentat stînga, după cum voturile comuniste au revenit candidaților socialiști angajați în duelul cu dreapta. Electoratul de stînga a refuzat descurajarea, pesimismul. Chiar dacă relațiile dintre partidele socialist și comunist sînt marcate de dezacorduri, „baza“ a realizat o semnificativă demonstrație unitară. Pentru milioane de francezi (care, în acest martie, s-au dovedit majoritari), speranțele de viitor sînt asociate stîngii.

d) **dezacordurile din „majoritate“.** Partidele ce compun actuala coaliție guvernamentală întreține relații complicate. Disensiunile dintre ele sînt alimentate de rivalități personale și de optici diferite asupra problemelor puterii. Gaulliștii nu menajează guvernul și, mai ales, pe premierul Barre, iar reprezentanții „Uniunii pentru democrație franceză“ (curentul giscardian) critică frecvent pe Chirac. Pentru al doilea tur de scrutin, gaulliștii și giscardienii urmau să se retragă, reciproc, pentru a favoriza candidatul guvernamental cel mai bine plasat. Regula jocului n-a fost, totdeauna, respectată. La Strasbourg, un secretar de stat U.D.F. a învins un fost ministru gaullist. Jacques Chirac care este președintele Consiliului general al departamentului Correze (centrul Franței) se află în fața unei situații dificile : adepții săi nu dispun decît de 14 mandate din 30, 15 aparțin stîngii, „arbitrul“ situației fiind... un gaullist dizident.

e) **„reechilibrarea“ raporturilor dintre partidele guvernamentale.** Consultarea cantonală demonstrează o schimbare a raportului de forțe din interiorul coaliției ministeriale : gaulliștii au cedat locul prim partenerilor lor din U.D.F. („frații inamici“ — cum îi denumea un comentator). Consolidarea U.D.F. (430 mandate cantonale față de cele 198 ale prietenilor lui Chirac) ascute presiunile exercitate asupra gaullîștilor, care refuză să joace un rol secundar pe scena politică. Potrivit agenției „France Presse“, scrutinul local a accentuat conflictul dintre cele două grupări în privința alegerilor vest-europene de la 10 iunie. Însă, se reamintește, gaulliștii s-au angajat să nu pună în cauză existența guvernului Barre.

Partidele examinează lecțiile scrutinului, pentru că bătălia purtată pe plan cantonal se va transfera, curînd, la nivel național în vederea alegerii reprezentantilor Franței în Adunarea „celor nouă“ din C.E.E. Sistemul de vot va fi altul, dar multe din temele ultimei campanii electorale se vor regăsi în dezbatere.

Eugeniu Obreja

Imperativul soluției politice, negociate în lichidarea stărilor conflictuale

Pacea reprezintă pentru omenire o necesitate vitală, obiectivă și universală. Dintotdeauna, umanitatea și-a dorit cu ardoare, în mod îndreptățit, desfășurarea existenței sale în liniște și securitate, pentru a se putea dezvolta și progresa. Nu există popor sau stat care să nu fie interesat, indiferent de orînduire, dimensiune sau grad de dezvoltare, în salvgardarea și consolidarea păcii, în asigurarea caracterului său durabil și global. Pentru că, în măsura în care pacea se dovedește indispensabilă omenirii în devenirea ei, tot atît de real este faptul că ea apare ca indivizibilă.

Evoluția vieții internaționale pune, din ce în ce mai pregnant, în evidență relația de strînsă interconexiune și condiționare reciprocă ce există între securitatea generală, la dimensiunea întregului glob, și securitatea regională, la scara unei zone sau a unui continent. Orice progres pe calea întăririi păcii mondiale are efecte pozitive în plan regional, după cum întărirea înțelegerii regionale reprezintă un aport la cauza păcii universale. Sînt, acestea, implicațiile indivizibilității păcii și securității internaționale, aceleași care determină și reciproca : nici o regiune a lumii nu se poate socoti la adăpost în cazul unui conflict de proporții globale, după cum tensiunile și războaiele locale constituie un pericol pentru pace în ansamblu, purtînd germenii extinderii, riscînd să degenereze într-o conflagrație generalizată.

În condițiile contemporane, accentuarea și multiplicarea interdependențelor, într-o lume devenind tot mai mică prin redimensionarea ei în favoarea omului, impun cooperarea și buna înțelegere ca o necesitate obiectivă și universală. Progresul tehnico-științific creează azi interdependențe ce nu mai pot fi delimitate geografic, și care, din contră, necesită soluții general valabile. Interconexiunile atît în raporturile dintre state, cît și între diferitele evenimente, fenomene sau tendințe ale evoluției vieții politico-economice internaționale fac, în consecință, tot mai puternic caracterul indivizibil al păcii și securității mondiale, punînd cu cea mai mare acuitate imperativul stingerii tuturor focarelor de conflict, al lichidării tuturor surselor de tensiune care perturbă atmosfera internațională și care pot avea urmări greu de controlat, imprevizibile.

Desfășurarea vieții contemporane pune, însă, pregnant în evidență faptul că dorința de pace nu se materializează de la sine, lesne, fără obstacole. În viața internațională se desfășoară azi ample procese pozitive, dar, în același timp, și frecvente întreruperi ale cursului normal al evenimentelor. Experiența a demonstrat că unica alternativă rațională, în rezolvarea justă și durabilă a oricăror diferende sau probleme litigioase, care au apărut sau pot apărea între state, o constituie metoda negocierilor, duse în respectul reciproc al punctelor de vedere, al principiilor de relații între state, în spirit constructiv, cu voința fermă de a se depăși momentele de criză, făcînd totul pentru normalizarea raporturilor. Este limpede că armele nu dialoghează, ci se înfruntă ; dar să afirmăm totuși — cu gîndul la esența problemei — că, în locul unui „dialog al armelor", este, întotdeauna, de preferat a se recurge la „armele dialogului" — singurele care asigură abordarea rațională, lucidă a problemelor, în interesul vieții și viitorului popoarelor, al păcii în întreaga lume. După cum spunea un gînditor, tranșeele de idei valorează mai mult ca cele militare.

Promovînd neabătut și activ principiul soluționării politice a tuturor diferendelor dintre state, prin discuții directe între părțile implicate, România pornește de la imperativul obiectiv al excluderii forței și amenințării cu forța din raporturile internaționale. Desfășurările vieții contemporane au demonstrat, cu puterea evidenței, că recurgerea la forța armată nu rezolvă problemele în suspensie, ci, din contră, le complică, le agravează ; în locul unei soluționări reale, de durată, problemele se adîncesc, se ascut și mai mult ; se accentuează starea de tensiune între țările implicate, această atmosferă avînd tendința de a nu rămîne circumscrisă exclusiv zonei ; apar noi factori de încordare, se vede stimulat spiritul de ripostă și revanșă, ducînd la nașterea unor stări de neîncredere și animozitate, ce-și pun amprenta asupra relațiilor dintre popoare, putîndu-le marca pe largi intervale ale viitoarei lor istorii. Indiferent de cauzele lor, intervențiile militare dăunează, deci, în mod direct, popoarelor în cauză, abătîndu-le de la preocupările lor fundamentale, ale independenței și dezvoltării economice.

Evoluții și evenimente, mai apropiate sau mai distanțate în timp, au arătat că, în zone de conflict, precum cele din Orientul Mijlociu, din Africa, Asia, mai recent, din nou, în Indochina, în alte părți ale lumii, recurgerea la soluția militară n-a făcut altceva decît să sporească gradul de periculozitate față de securitatea regională și pacea mondială. Nu o dată în schimb, realitatea a demonstrat și demonstrează în continuare că există posibilitatea reală a găsirii unor rezolvări reciproc acceptabile, atunci cînd părțile se așază la masa tratativelor, cînd se renunță la prejudecăți și rigiditate, cînd se caută convergențe realiste și constructive, în interesul tuturor popoarelor implicate, al păcii mondiale. Între țările socialiste — datorită unor cauze diverse — pot să apară anumite neînțelegeri, chiar contradicții, care supun relațiile dintre ele unor stări tensionale. În concordanță cu natura noii orînduiri, cu principiile sale fundamentale, astfel de stări pot și trebuie să fie depășite prin mijloace politice, prin discuții în spiritul egalității în drepturi și respectului reciproc, pornindu-se de la prerogativele inalienabile ale independenței și suveranității naționale, reciproc respectate. Într-o lume în care se fac simțite consecințele vechii politici imperialiste de împărțire și reîmpărțire a zonelor de influență, de forță și dictat, de amestec în treburile interne ale unor națiuni independente, relațiile și colaborarea multilaterală dintre țările socialiste au, între altele, tocmai menirea de a impulsiona cursul spre destindere, de a deschide o perspectivă nouă evoluției întregii omeniri.

Realitățile etapei pe care o parcurge umanitatea reclamă o concepție bazată pe realism și voință politică, potrivit căreia soluțiile pașnice, negocierile, duse în condiții de respect și stimă reciprocă, reprezintă singura modalitate pentru reglementarea litigiilor, oricît de complexe ar fi ele. Față de aplanarea sau lichidarea unui conflict sînt, desigur, de preferat, ca prioritare, prevenirea și preîntîmpinarea lor. Abordarea deschisă a problemelor, atunci cînd ele apar, într-o atmosferă de bunăvoință și încredere, are capacitatea de a furniza o soluționare adecvată, la timp, durabilă. Pentru că, este o realitate faptul că, de cele mai multe ori, statele apelează la organismele internaționale, respectiv Consiliul de Securitate al O.N.U., atunci cînd problemele ajung deja într-o fază foarte complicată. În asemenea cazuri, Națiunile Unite sînt, deseori, solicitate să rezolve situații pe care însești statele în cauză constată, la un moment dat, că, prin agravarea lor, dificultățile îndepărtează posibilele soluții ; se impune, în asemenea condiții, cu atît mai mult necesitatea funcționării efective a voinței politice a respectivelor guverne, a concretizării grabnice a dorinței reale a acestora de a coopera la stingerea diferendelor.

Apare cu atît mai necesară și mai lucidă atitudinea de depistare la timp a problemelor potențial explozive și de luare a lor în discuție, cu calm și răbdare, pe baza respectării egalității în drepturi, a stimei reciproce. Este o cerință ce face parte, în fapt, din procesul mai larg al necesității consolidării destinderii internaționale, a creșterii și adîncirii încrederii între state, a acțiunării în spiritul răspunderii față de propriile popoare, față de destinele întregii omeniri.

Dinamica vie a relațiilor internaționale ale României constituie o confirmare elocventă a rodniciei eforturilor de întărire a apropierii între națiuni, de dezvoltare a colaborării și înțelegerii dintre ele, de promovare a unei creatoare politici de bună vecinătate. Este semnificativ faptul că, în prezent, țara noastră nu are probleme deschise, de natură politică, cu nici unul dintre statele vecine și nici cu alte state ale lumii. Mai mult, datorită politicii sale de pace, prietenie și cooperare cu toate ță-

rile, România constituie un factor dinamic al consolidării păcii și securității internaționale.

Întotdeauna, România a acționat cu toată fermitatea pentru soluționarea oricăror probleme dintre state numai pe calea tratativelor. Trebuie precizat, în acest sens, că țara noastră nu a aspirat niciodată la rolul de mediator în conflictele dintre state. Ceea ce a conferit valoare și eficacitate contribuțiilor românești la deschiderea și continuarea dialogului politic — inclusiv între țări ce nu întrețin între ele relații politico-diplomatice —, ca și la găsirea de noi căi și terenuri de înțelegere și conlucrare pașnică sînt tocmai consecvența și fermitatea în afirmarea unui punct de vedere constructiv, concordanța de fond a acestei poziții proprii cu interesele generale de pace ale omenirii. Dimensiunea și semnificațiile rolului efectiv al României socialiste, personal al președintelui Nicolae Ceaușescu, în promovarea curentului spre destindere și înțelegere au fost relevate, de altfel, cu multe prilejuri de șefi de stat sau guvern, conducători de partide și alte forțe politice, de presa internațională.

Participarea activă și creatoare, în afara oricărei tendințe de eludare sau, dimpotrivă, de agravare a problemelor, la reglementarea tuturor marilor probleme internaționale, reprezintă o normă de acțiune principială a României. În acest sens, poziția țării noastre este clară : nu o iluzorie detașare, de pe poziții neutraliste, ci acțiune consecventă, în deplin acord cu o autentică dinamică a păcii. Tocmai de aceea, afirmînd poziția României, — în favoarea soluțiilor pașnice și împotriva intervențiilor armate, indiferent cum s-ar justifica acestea — președintele **Nicolae Ceaușescu** declara la 6 martie : **„Noi nu am fost și nu sîntem partizanii nici unui fel de neutralități, sîntem partizanii luptei hotărîte împotriva imperialismului și colonialismului, împotriva intervenției în treburile altor state. Sîntem partizanii drepturilor popoarelor de a-și apăra independența, de a fi stăpîne pe destinele lor !"**

Conflictele sînt răbufniri ale unor situații care își au cauze diverse — în zonă și în afara ei. Ele sînt expresii ale multiplelor contradicții ale lumii contemporane. În cele mai multe cazuri, reprezintă moșteniri ale vechilor practici imperialiste și colonialiste, ciocniri de interese adesea străine aspirațiilor reale ale popoarelor din regiune, ale popoarelor lumii.

Premisa fundamentală pentru neapariția stărilor de conflict, pentru apărarea păcii și securității internaționale o constituie așezarea relațiilor dintre state pe baze noi, democratice. În toate împrejurările, în toate dezbaterile dedicate păcii mondiale, România a subliniat legătura directă și imediată dintre obiectivul garantării securității tuturor popoarelor și imperativul aplicării universale a normelor de convietuire internațională. Aportul țării noastre la întărirea legalității internaționale este, în acest sens, considerabil, constant, foarte activ. Consemnarea în documentele încheiate cu alte state a principiilor noi, de echitate și egalitate, conferă un caracter stabil, de lungă durată, acestor raporturi, constituind, în același timp, contribuții la pacea și înțelegerea internațională. Nici un efort nu este precupețit pentru asigurarea liniștii popoarelor, pentru crearea și întreținerea unui climat favorabil cooperării multilaterale, dezvoltării și progresului omenirii. Este încă un domeniu, dintre cele mai importante, al funcționării activei conștiințe în acțiune a României, al angajării ferme pe calea edificării unei lumi a păcii și colaborării.

Anca Voican

REPORTAJ PE GLOB

SUDAN

Repere ale cooperării cu România

Paul Diaconu

La confluența Nilului Alb și Nilului Albastru, acolo unde milenare civilizații s-au îngemănat într-o originală sinteză, capitala Sudanului, Khartum, împreună cu orașele-surori Omdurman și Khartum-Nord, formează o singură mare zonă urbană — centrul politic, economic și cultural al celui mai întins stat al Africii, a cărui suprafață depășește 2,5 milioane kmp. Aleile străjuite de arbori tropicali, vegetația luxuriantă a parcurilor, construcțiile noi, tot mai numeroase, dar mai ales forfota locuitorilor în costume tradiționale îți îndepărtează din memorie imaginea, atît de apropiată în spațiu, a deșertului asaltat de apa dătătoare de viață pe care Nilul o poartă din lacurile Tana și Victoria, pînă în Mediterană. Cu atitudinea lor demnă și prietenească, sudanezii sînt dornici să-ți vorbească despre istoria lor, despre prefacerile pe care le cunoaște țara, despre numeroasele proiecte de dezvoltare.

La Omdurman, pe țărmul Nilului Alb, aproape de locul de întîlnire al celor trei ipostaze ale capitalei sudaneze, te întîmpină silueta impunătoare, integrată armonios în peisajul pitoresc, a noului sediu al Parlamentului — Adunarea Poporului — înălțat după un proiect românesc și cu asistența tehnică a specialiștilor noștri. Aici, unde Nilurile se înfrățesc, edificiul Adunării Poporului se înalță ca o mărturie a vocației spre cooperare și prietenie a popoarelor noastre, aflate la mii de kilometri distanță, dar apropiate prin aspirațiile lor la dezvoltare pașnică și independentă.

Proiectul de construire a Sălii Adunării Poporului a fost inițiat și convenit în cursul întîlnirilor și convorbirilor dintre președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și președintele Republicii Democratice Sudan, Gaafar Mohammed Nimeiri. Realizarea proiectului a avut loc în cadrul amplei cooperări economice și tehnice dintre cele două țări, în baza contractului încheiat în aprilie 1974, la București, între întreprinderea românească ARCOM și Ministerul sudanez al Construcțiilor și Lucrărilor Publice, părții române revenindu-i, printre altele, asigurarea planului de execuție și a asistenței tehnice.

Cînd am sosit la Omdurman, se efectuau ultimele finisaje ale construcției și s-a organizat aici prima manifestare publică — un miting de solidaritate cu mișcările de eliberare națională din sudul continentului african, pentru eliminarea oricăror vestigii ale colonialismului și rasismului. Alături de sudanezi, lucrau muncitori, tehnicieni și ingineri români, relațiile de muncă, prietenești, stabilite între toți cei care contribuiau la realizarea proiectului mărturisind de la sine rodnicia experienței trăite, prilej de adîncire a cunoașterii și înțelegerii reciproce. Ing. Abdelaal Ahmed Elmunshid, șeful șantierului, din partea sudaneză, ne spunea : „Cînd vorbim despre această construcție, vorbim despre cooperarea dintre Sudan și România. Cred că n-am fi putut avea această construcție, de o asemenea calitate și într-un timp atît de scurt, dacă nu ar fi existat cooperarea româno-sudaneză și specialiștii români aici, la fața locului. Partea română, specialiștii prezenți aici au lucrat uneori și noaptea, pentru a termina această lucrare. Cred că această construcție este un foarte bun exemplu al cooperării dintre Sudan și România".

Impunătorul edificiu are trei etaje, suprafața totală construită fiind de 30 000 metri pătrați. Sala principală, dotată cu instalații acustice, de iluminat, de aer condiționat, precum și cu facilități tehnice pentru asigurarea desfășurării în condiții optime a lucrărilor

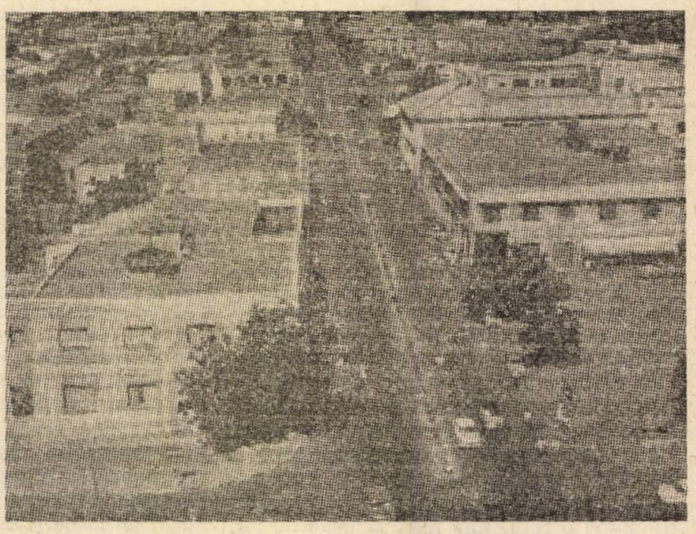

Capitala Sudanului, Khartum — oraș în plină dezvoltare

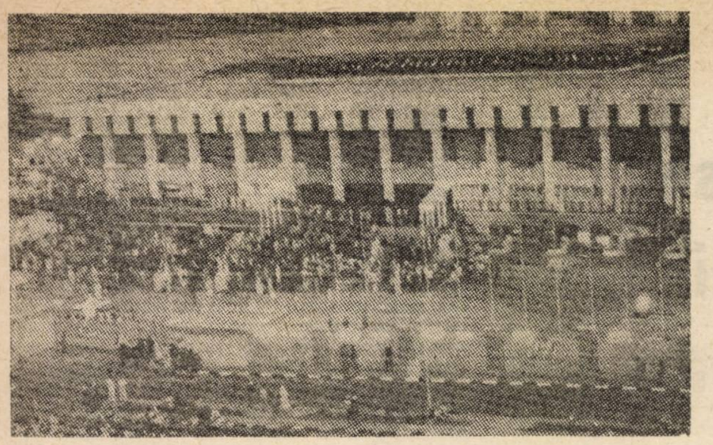

Noul sediu al Parlamentului — Adunarea Poporului — rod al colaborării româno-sudaneze

Inaugurarea noului edificiu s-a făcut în prezența unei numeroase asistențe

parlamentului, pentru organizarea de reuniuni și conferințe naționale și internaționale, are o capacitate de peste 500 de locuri, putînd fi adaptată pentru a primi 1 000 de persoane. De asemenea, clădirea dispune de alte două săli, fiecare cu 250 de locuri, de o bibliotecă, de numeroase birouri. Calitatea execuției și elementele decorative adaugă un plus de frumusețe acestui edificiu original și armonios.

Construirea Sălii Adunării Poporului la Omdurman — subliniau sudanezii — constituie un omagiu adus acestui vechi oraș, care și-a păstrat caracterul tradițional, pitoresc, fiind puternic ancorat în istoria țării. Omdurmanul a rămas în memoria sudanezilor ca un simbol al luptei împotriva dominației și asupririi străine, pentru independență și suveranitate națională. Este încă vie amintirea marii răscoale anticolonialiste de la sfîrșitul secolului trecut, considerată de sudanezi drept una dintre cele mai semnificative mișcări de eliberare națională din istoria țării. La Omdurman se află mormîntul conducătorului acestei mișcări, Mohamed Ahmed El Mahdi, unul dintre marii patrioți sudanezi.

Scînteind în razele fierbinți ale soarelui, iluminat feeric seara, edificiul Adunării Poporului, oglindindu-se în apele Nilului Alb, oferă o imagine care îți reține îndelung privirea.

Moderna clădire se încadrează armonios în noul peisaj urbanistic sudanez, ce se deschide pe ambele maluri ale Nilului Alb. Uriașele macarale, vizibile în oricare dintre cele trei mari orașe — Khartum, Omdurman, Khartum-Nord, legate între ele printr-o modernă rețea de poduri — atestă prezența șantierelor noilor edificii. Se construiesc mereu noi locuințe, școli, edificii publice, mărturii ale vocației spre dezvoltare a principalei zone urbane sudaneze, care conservă, în același timp, cu grijă monumentele istorice, cultivînd valorile tradiționale.

Dezvoltarea este, de altfel — așa cum relevă factorii de răspundere sudanezi — deviza întregii țări. Planul șesenal de dezvoltare, pentru perioada 1977—1983, care prevede o rată anuală de creștere economică de 7,5 la sută, este menit să asigure valorificarea și mai intensă a resurselor naționale, în interesul dezvoltării multilaterale a țării, al ridicării continue a nivelului de trai al celor aproximativ 18 milioane de locuitori ai săi. Are loc o intensă activitate de cercetare și prospectare, în vederea descoperirii de noi resurse care să contribuie la dezvoltarea industriei miniere, a industriei grele sudaneze, să faciliteze extinderea bazei energetice. Printre cele mai semnificative evoluții economice se numără, de asemenea, realizările în domeniul agriculturii, ramură de bază a economiei Sudanului, țară ce dispune de unul din cele mai mari potențiale agricole în Africa. Giganticul sistem de irigații din Sudan, de la Gezira-Ma-

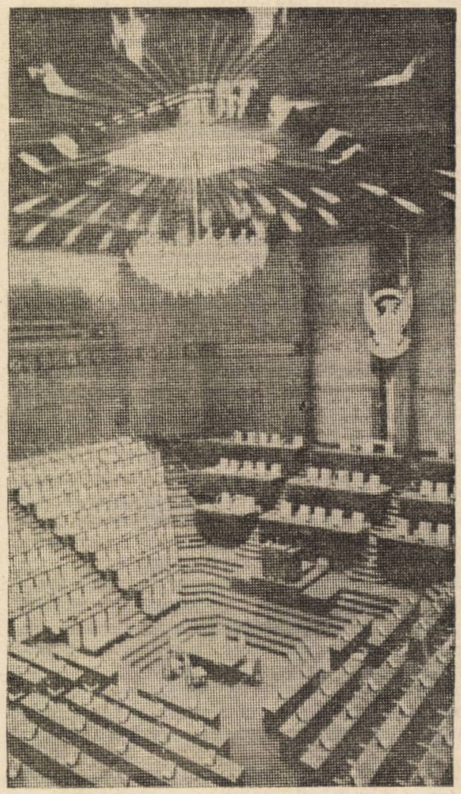

Sala principală a parlamentului sudanez, cu o capacitate de peste 500 de locuri

nagil, a permis fertilizarea, pînă în prezent, a unor terenuri însumînd peste două milioane de feddani, iar alte proiecte de anvergură vizînd valorificarea de noi suprafețe pentru agricultură, prin efectuarea lucrărilor de irigații, sînt în curs de realizare.

România urmărește cu sentimente de caldă prietenie și solidaritate eforturile Sudanului pentru înfăptuirea progresului în toate domeniile, relațiile statornicite între țările noastre fiind statuate pe deplina egalitate, pe stima și respectul reciproc. Mărturii ale rodniciei colaborării româno-sudaneze sînt acordurile care acoperă domenii multiple de cooperare — politic, economic, comercial, tehnico-științific, cultural. În cadrul acestei cooperări se înscrie și participarea țării noastre la realizarea în Sudan a unor obiective în domeniile construcțiilor, hidrocarburilor, industriei textile, agriculturii, transporturilor fluviale și rutiere. La Khartum-Nord se construiește, de pildă, cu asistența unor specialiști români, pe baza utilajului livrat de țara noastră, o modernă filatură de bumbac, care va intra anul acesta în funcțiune.

În cronica relațiilor de prietenie și colaborare, care cunosc un curs mereu ascendent, întîlnirile și convorbirile dintre președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și președintele Republicii Democratice Sudan, Gaafar Mohammed Nimeiri, importantele documente și înțelegeri convenite cu aceste prilejuri s-au înscris ca momente de cea mai mare însemnătate, deschizînd cîmp larg cooperării pe multiple planuri, în concordanță cu năzuințele celor două țări și popoare, cu cerințele instituirii unei noi ordini economice internaționale, ale cauzei păcii și progresului.

Festivitățile de inaugurare a noii Săli a Adunării Poporului, desfășurate în decembrie, anul trecut, în prezența președintelui Gaafar Mohammed Nimeiri, au constituit un adevărat moment de sărbătorire a prieteniei și colaborării româno-sudaneze, de exprimare a prețuirii față de sentimentele de caldă cordialitate și solidaritate pe care poporul român le nutrește pentru eforturile de dezvoltare ale Sudanului de azi, ale tinerelor state ce au pășit pe calea dezvoltării de sine stătătoare. În cuvîntarea rostită cu acest prilej, Mohamed Sid Ahmed, ministrul sudanez al construcțiilor și lucrărilor publice, a relevat semnificațiile colaborării româno-sudaneze în realizarea acestui important edificiu politic al Sudanului, subliniind: „Această clădire se înfățișează de departe ca un simbol al cooperării strînse dintre Republica Democratică Sudan și Republica Socialistă România, cooperare căreia i-au pus bazele solide președintele Gaafar Mohammed Nimeiri, împreună cu Excelența Sa Nicolae Ceaușescu, președintele României". El menționa că, dacă splendoarea acestei clădiri rezidă în frumusețea sa arhitecturală, „măreția morală și reală este dată de faptul că edificiul este rodul prieteniei, bine cunoscute dintre popoarele român și sudanez". Adresîndu-se celor prezenți la festivitate, ministrul sudanez spunea: „Permiteți-mi să dau mîna cu prietenii noștri, experții români, care, cu credință și loialitate, au construit cu noi acest măreț edificiu, pentru a face veșnică prietenia dintre popoarele român și sudanez". În același sens, președintele Parlamentului sudanez, Abul Gasim Hashim, sublinia că relațiile și cooperarea româno-sudaneză se desfășoară pe multiple planuri — politic, economic, cultural — și se bazează pe respectarea principiilor avantajului reciproc, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, independenței și suveranității naționale. Noul edificiu al Sălii Adunării Poporului — arăta el — constituie un exemplu de cooperare economică și tehnică între națiuni prietene.

BRUXELLES

După o criză în șase, un guvern în cinci

Corespondență de la trimisul nostru special, Cornel Răducanu

Capriciile începutului de primăvară, cu rafale de ploaie și vînt rece și scurte înterludii însorite, par să constituie, aici, decorul ideal al „suspense"-ului care a stăpînit scena politică belgiană de peste trei luni de zile. Într-o neîntreruptă șaradă a pronosticurilor — de la pesimismul deplin pînă la optimismul moderat —, observatorii politici cu care stau de vorbă nu oboseau la sfîrșitul săptăminii trecute în a găsi explicații, cauze și motive, dar nu și soluții viabile unei incertitudini guvernamentale care dăinuie de la 17 decembrie trecut. Este lesne de înțeles că, în asemenea condiții, încercările cuiva „din afară" de a descifra meandrele și subtextul eșecului succesiv al celor patru „informatori", „formatori" și „mediatori", personalități politice de prim rang — Claes, Martens, Nothomb și Boeynants — se loveau adesea de preferința interlocutorilor, chiar și a celor cu profesiuni politice incontestabile, de a vorbi despre succesele Tîrgului internațional de carte sau despre programul de excepție al manifestărilor consacrate, în acest an, unui mileniu de existență a capitalei belgiene.

Și totuși, luni 26 martie, în cea de a 99-a zi, miracolul — minimum minimorum — după formula neobositului formator Paul Vanden Boeynants, s-a produs. Cinci din cele șase partide formînd vechea coaliție au căzut de acord să treacă la pregătirea unui cabinet alcătuit din reprezentanții celor trei partide francofone — social-creștin, socialist și F.D.F. din Bruxelles — și a celor două mari formațiuni flamande — social-creștină și socialistă, gruparea lingvistică Volksunie fiind ostilă tuturor soluțiilor propuse.

Un scurt rapel este necesar. În octombrie trecut, Leo Tindemans, șef al P.S.C. flamand și șef al guvernului, solicita alegeri anticipate, sperînd ca, în consultarea de la 17 decembrie, să se creeze o redistribuire parlamentară, capabilă să asigure stabilitate unei coaliții guvernamentale. Modificările insignifiante în compoziția unui parlament confruntat, în plus, și cu sarcini constituționale, menite să schimbe, printr-o federalizare în trei regiuni, structura statului unitar belgian, nu au dus la alt rezultat concret decît suita celor 99 de zile de criză, blocaj politic și derută.

Și, astfel, în timp ce bugetul pe 1980 ar fi trebuit de mult elaborat și supus unei discuții care să accepte un deficit estimativ de 75 miliarde franci, în timp ce 10 la sută din populația activă — aproximativ 400 de mii persoane — este șomeră, în timp ce inflația crește, iar ritmul producției industriale interne și de export scade, opinia publică belgiană asista la încercările, aproape dramatice, ale formatorului Boeynants — de la alegeri, premier girant al țării — de a soluționa „cvadratura cercului politic belgian". Avansînd la 20 martie o formulă de compromis bazată pe ideea menținerii „a frigore" a dezbaterilor constituționale, el reușea să obțină acordul, insuficient însă în proporție, al partidelor flamande și rezerva, cvasiostilă, a celor francofone. A fost nevoie de un pas mai departe și, la 23 martie, formatorul propune un guvern refăcut pe structura celui actual, cu sarcini limitate în timp, cu un premier desemnat dintre liderii social-creștini flamanzi. Esența acestei formule fiind, însă, sensibil asemănătoare precedentei, ea n-a putut obține, în plus, decît o aprobare „condițională" și tot insuficientă a partidelor francofone, pentru care capitolul structurii viitoare a statului rămîne prioritar.

Comentariul unor cercuri bine informate de aici, față de situația de amînare *sine die* a abordării frontale a aspectelor constituționale ale dosarelor, descifra o încercare de prelungire a stării de provizorat guvernamental pînă la 10 iunie, data alegerilor pentru parlamentul vest-european. Cauza ascunsă : o nouă consultare electorală internă ar fi putut transfera clientela electorală a partidelor mici către cele mari — social-creștine și socialiste —, ipoteză foarte dificilă, în condițiile demonstrației publice de lipsă de unitate de vederi în însăși conducerea acestor formațiuni. Dacă, la aceste fluctuații de opinii, adăugăm ultimatumul de duminică al lui Boeynants, de a-și depune definitiv mandatul, ne putem lesne imagina succesiunea de întrevederi, compromisuri și discuții între liderii celor cinci partide. Și, în sfîrșit, luni 26 martie, a apărut posibilă o bază de conlucrare pentru alcătuirea unui guvern de durată, dispunînd de majoritatea parlamentară necesară abordării treptate a tuturor dosarelor, atît economico-financiare de extremă acuitate, cît și a celor comunitare.

Un enorm oftat de ușurare respiră din paginile tuturor ziarelor de marți : în „Le Soir" — „imposibilul a fost depășit, responsabilitățile trebuie abordate frontal". „La Libre Belgique" — „perseverența și simțul responsabilității, în primul rînd ale formatorului, au permis ajungerea la un liman și a apărut, în fine, convingerea partenerilor de discuții că țara devenise incapabilă de o guvernare fără compromisuri și simț al realității".

Încercînd un rezumat al principalelor puncte de acord realizate, vom semnala că cei cinci parteneri renunță la ideea provizoratului și încearcă să alcătuiască o formație de legislatură. Aceasta va ataca, cu primă urgență, aspectele economice, lăsînd parlamentului sarcina de a decide, într-o perioadă tranzitorie cu termen 1 ianuarie 1980, examinarea reformelor constituționale, locul executivelor regionale în guvernul central și modalitatea alegerilor pentru aceste organe, inclusiv statutul orașului Bruxelles.

CONTRAPUNCT

De ce se mușcă?

În Berlinul occidental, 7000 de cetățeni onorabili au cerut, în scris, Senatului să reglementeze, prin decrete oficiale, viața publică a cîinilor. Pe stradă, reclamă petiția, pentru cîinii ciobănești, boxeri, dogi și celelalte rase mari să fie obligatorii lesa și botnița, întru protecția cîinilor de rasă mică.

Numeroase incidente justifică vehemența demersului. Iată un exemplu edificator. În Möhnesee, două doamne în haine scumpe de blană își plimbau, cu aer absent, una buldogul, cealaltă pudelul. Animalele, mai puțin absente, cum s-au văzut, s-au și încăierat, antrenînd în cele din urmă stăpînele, care s-au simțit, firește, datoare să-și pleznească, reciproc, poșetele de ureche.

De ce se aruncă, aparent fără motiv, cîinii unii asupra altora ?

Ziarele preocupate de această importantă problemă relevă că, cel puțin asupra unui punct, toți experții în materie sînt unanimi : vinovat că un cîine atacă alt cîine, spre a-l sfîșia, este stăpînul. „Cîinele este un animal sociabil, incapabil, dacă n-a fost corupt de stăpîn, să-și omoare confratele" — declară, în deplină cunoștință de cauză, Johannes Werner. El conduce un internat pentru asemenea patrupede în Wagenfeld (R.F.G.), ocupîndu-se, de peste 30 de ani, de psihologia canină.

Cele mai frecvente greșeli ale celor ce posedă cîini, în opinia reputatului om de știință:

- *Stăpînul buldogului nu-l iubește pe vecinul care are un baset. Drept urmare, de cîte ori are prilejul, își atîță cîinele asupra cățelului. Curînd, buldogul va vedea în baset o pradă ce i se cuvine de drept și va sări asupra lui oriunde îl va întîlni. Devine de nestăpînit chiar de către cel ce l-a îndemnat inițial.*
- *Cînd doi cîini se întîlnesc, ei își spun, politicos, „Bună ziua". Adică se adulmecă, hămăie, zburdă unul în jurul altuia. Stăpînul unuia însă, gelos de prietenia pe care propriul cîine o arată și altora, îl ia în brațe, punînd capăt, brutal, acestei tendințe. Un sentiment de teamă este transmis cîinelui, care se comportă, la rîndul lui, agresiv.*
- *Cînd stăpînii cîinilor nu se pot suferi, cel mai adesea nu se suportă nici credincioasele lor animale. Antipatia trece de la un capăt al lesei la celălalt.*
- *Cîinele ținut de stăpîn în izolare nu-și poate dezvolta instinctul social. El are, de aceea, comportări potrivnice naturii lui pașnice.*

Se încaieră, totuși, cîinii ? Stăpînii nu trebuie să intervină, deoarece pot ajunge să se încaiere și ei. Să le răcnească doar ordinele de care i-au învățat să asculte — sfătuiește, cu solicitudine, dr. Henning Hallwachs, diplomat în psihologie, din Hamburg. Cu atenția cuvenită însă, spre a nu-i asteniza. Pentru că ar putea să se repeadă la propriii stăpîni.

Și la cei preocupați, în ziua de azi, de aceste teme majore...

Vasile Crișu

Marți 27 martie, au început consultările pentru stabilirea unei platforme comune de probleme și priorități care să permită convocarea, la sfîrșitul săptămînii, a congreselor de partid necesare ratificării acordului. Mai rămîne problema desemnării viitorului prim-ministru. Paul Vanden Boeynants reafirmînd intenția sa de a ceda locul unui lider al partidului C.V.P. — „social-creștin flamand". Între candidații posibili se evocă, în primul rînd, numele președintelui acestui partid, Wilfried Martens, dar și alte posibilități ar putea fi avansate în cursul săptămînii viitoare, cînd guvernul ar urma să fie prezentat suveranului.

Într-o convorbire pe care am avut-o marți dimineața cu ministrul de externe Henri Simonet, el caracteriza astfel situația politică la zi : „S-a realizat, practic, un acord care ține cont de pozițiile partidelor angajate să examineze aspectele prioritare ale situației generale și să redea parlamentului rolul său legislativ și constituțional într-un ritm și o perioadă de timp rezonabile".

■

În paralel cu aceste evenimente, cum spuneam și la începutul acestor rînduri, viața capitalei belgiene a continuat să pulseze în ritmul ei normal. Un eveniment remarcabil este Tîrgul internațional al cărții, organizat între 18-25 martie în sălile gigantului palat de expoziții din Place Rogier și care cuprinde, din 33 țări, 434 standuri editoriale, 120 de mii titluri de cărți.

Și nu putem încheia fără a comunica cititorilor noștri interesul și curiozitatea cu care au fost cercetate cele 800 de volume ale editurilor românești reprezentate la tîrg, aprecierile pozitive și felicitările adresate pentru varietatea, calitatea și competența cu care un vast evantai de probleme politice, economice, științifice, culturale și artistice, de care este preocupată România socialistă, este înfățișat cititorilor străini dornici să ne cunoască țara.

TOKIO

O lună electorală

Pentru japonezi, aprilie va fi o veritabilă lună electorală. Nu mai puțin de 40 000 de mandate vor fi reînnoite în aproape toate prefecturile și adunările locale : un adevărat test al principalelor tendințe ce caracterizează viața politică niponă.

Apropiatele scrutine sînt remarcabile în primul rînd prin amploarea lor. Practic, ele vor cuprinde întreaga țară, implicînd toate nivelurile reprezentării locale. În Japonia, o asemenea consultare electorală are semnificații specifice : ea angajează toate forțele politice și va oferi prilejul unor numeroase dezbateri asupra reformei administrațiilor și finanțelor locale. Electoratul nipon este chemat să aleagă cincisprezece guvernatori, inclusiv pe cei ai marilor aglomerații urbane Tokio și Osaka, primarii a peste 150 de orașe, membrii a 44 adunări locale și opt consilii municipale.

Deschiderile în plan național ale acestor alegeri sînt evidente. Ele au loc la numai patru luni de la instalarea noului guvern condus de Masayoshi Ohira. Prea puține evenimente reprezentative au marcat acest răstimp scurt pentru a permite observații de esență asupra audienței în rîndurile populației a cabinetului Ohira. Scrutinele lunii aprilie ar putea fi primul dintre ele. În ansamblu, observatorii sînt totuși de părere că Masayoshi Ohira — cel de-al 24-lea premier al Japoniei postbelice — pare să aducă un stil nuanțat diferit de cel al predecesorilor săi — Tanaka, Miki și Fukuda. El se declară decis — și acesta a fost unul din laitmotivele venirii sale la putere — să nu facă promisiuni, dacă acestea nu pot fi respectate. Un prim pas l-a și făcut, abandonînd ambițiile predecesorului său în ceea ce privește ritmul de creștere economică ; acesta a fost redus de la 7 la 6,3 la sută. Ceea ce echivalează cu a recunoaște că țara „miracolului industrial", una din „locomotivele" economiei capitaliste — cum a fost supranumită Japonia — întîmpină serioase dificultăți economice. Falimentul a aproape 16 000 de firme în cursul lui 1978, 1,2 milioane de șomeri (oficial, căci ar fi vorba în realitate de 3 milioane) în același interval și criza unor ramuri industriale de bază îi îndeamnă pe membrii cabinetului nipon la mai multă prudență. Sentiment vizibil în alcătuirea noului buget. Nota lui dominantă : austeritate în domeniul finanțelor, cheltuieli publice la cel mai scăzut nivel din ultimii 15 ani. Accentul a fost mutat sensibil de pe efectele stimulării pe încercarea declarată de a anihila deficitul bugetar, ale cărui proporții se anunță alarmante. Stabilizarea economiei s-a conturat ca unul din obiectivele principale ale premierului Ohira, obiectiv care condiționează, la rîndu-i, succesul unor programe în plan social.

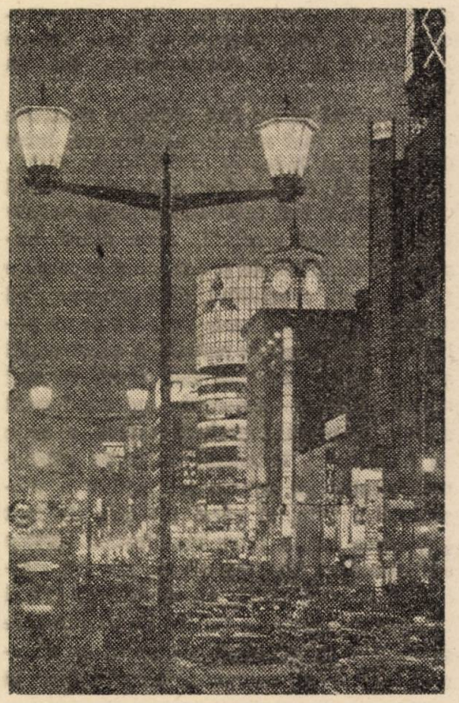

Tokio. Orașul își va alege un nou guvernator

În plan politic, Masayoshi Ohira — considerat drept un „liberal" — este vădit interesat să găsească un „modus-vivendi" cu partidele de opoziție, ceea ce înseamnă identificarea unor căi de cooperare. El a definit, în acest scop, o adevărată strategie a „consensului" : „Întreaga noastră politică — afirma premierul nipon — trebuie să fie realizată în cadrul acestui consens". Modalitățile concrete de înfăptuire a unei asemenea strategii constituie, totuși, încă un capitol al viitorului. Deocamdată, în actualul context electoral, Partidul Liberal-Democrat a încheiat alianțe cu Partidul Socialist-Democrat și Komeito.

Coincidența face ca momentul electoral al lunii aprilie să se desfășoare în paralel cu „Shunto 79" — tradiționala formă de luptă a oamenilor muncii niponi, care, prin greve, mitinguri și demonstrații, se pronunță pentru condiții de viață și de muncă mai bune. Revendicările de ordin social-economic vor căpăta, de această dată, prin incidența alegerilor, firești dimensiuni politice. Partidele de stînga au angajat deja dezbaterea temelor majore ale vieții economice și politice din Japonia, insistînd asupra măsurilor menite să aducă reale îmbunătățiri ale nivelului de trai al celor ce muncesc. Scrutinele parțiale ce au avut loc pînă acum au confirmat audiența de care se bucură asemenea programe avansate de formațiunile politice de stînga. Potrivit ziarului „Akahata", în cursul lui 1978, numărul reprezentanților Partidului Comunist din Japonia a crescut, în adunările prefecturale orășenești, cu 78, ajungînd în prezent la 3300. Este răspunsul pe care alegătorii l-au dat activității partidului în favoarea drepturilor celor ce muncesc. Desigur că viitoarea consultare electorală readuce în actualitate necesitatea unității forțelor de stînga. Cel de-al 43-lea Congres al Partidului Socialist din Japonia a reafirmat dezideratul mai vechi al formării unui front unic al tuturor partidelor din opoziție, în lupta pentru realizarea unei dezvoltări democratice a țării. Ultimele luni au înregistrat noi contacte între P.C.J. și P.S.J. în vederea elaborării unor poziții comune. La Tokio, partidul socialist și Consiliul General al Sindicatelor au căzut deja de acord asupra unui candidat comun pentru postul de guvernator.

Capitala niponă prezintă, în pregătirea scrutinului din aprilie, un interes particular. Actualul guvernator, Ryokichi Minobe, sprijinit de P.C.J. și P.S.J., a anunțat că se retrage, după încheierea a trei mandate în fruntea administrației tokiote. Politica sa socială a fost caracterizată de ample inițiative favorabile persoanelor în vîrstă, pentru reducerea taxelor școlare muncipale, împotriva poluării. Pe de altă parte, Tokio este confruntat cu probleme acute. Cifra oficială de 11 688 186 locuitori — se afirmă în unele cercuri — este departe de cea reală. Cotidianul „Tokyo Shimbun" apreciază că, pe o rază de 50 km de la centrul orașului, trăiesc 27,5 milioane persoane, numărul lor urmînd să ajungă, spre sfîrșitul secolului, la 35 milioane. Consecințele unei asemenea supraaglomerări sînt imense : penurie de locuințe, instituții de învățămînt și sociale insuficiente, o situație fiscală deosebit de grea. Bugetul metropolitan riscă să ia proporții care ar reclama intervenția guvernului central. Municipalitatea a fost nevoită să recurgă la măsuri riguroase : proiecte de construcții suspendate, înghețarea salariilor celor 200 000 funcționari municipali, concedieri masive.

...Aprilie va aduce, cu siguranță, în peisajul politic japonez, noi clarificări, noi precizări. Importanța momentului este neîndoielnică. Electoratul nipon revine la urne, într-un context în care noul guvern este chemat să amorseze politica sa economică și socială.

Marcel Negreanu

R. S. F. IUGOSLAVIA

O preocupare actuală — perfecționarea conducerii politico — economice

Imagine din Belgradul de azi

Corespondență din Belgrad, de la Simion Morcovescu

Din multitudinea de preocupări în vederea atingerii obiectivelor fixate de cel de-al XI-lea Congres al U.C.I., apreciat unanim ca un eveniment ce a inaugurat o etapă calitativ superioară în viața țării vecine, dezbaterile în legătură cu găsirea celor mai adecvate forme și mijloace de perfecționare a conducerii politice și de stat, de găsire a căilor prin care tot mai mulți oameni ai muncii să fie atrași la viața politică, economică și socială a țării, se desprind ca o problemă majoră a activității politice iugoslave. Desfășurate în organizațiile politice și obștești, în întreprinderi și instituții și, practic, antrenînd toți cetățenii țării, aceste dezbateri au fost declanșate de inițiativa președintelui Tito privind consolidarea formelor de muncă și conducere colectivă și de afirmare a răspunderii fiecărui cetățean, a fiecărui comunist, mai ales a celor aflați în funcții de conducere, pentru traducerea în viață a hotărîrilor conducerii de partid și de stat. În esență este vorba de continuarea procesului de democratizare a vieții politice. În acest sens, s-a sugerat ca în toate organele alese să fie studiată experiența de pînă acum și să se găsească soluțiile susceptibile să întărească munca colectivă a acestor organe. Formulată de președintele Tito la Congresul sindicatelor iugoslave, din decembrie anul trecut, ideea privind munca și conducerea colectivă, întărirea spiritului de răspundere pentru îndeplinirea sarcinilor a generat ample dezbateri nu numai în rîndul organizațiilor de partid, al organizațiilor politice și obștești și al tuturor categoriilor de oameni ai muncii, dar ea a constituit obiectul unor aprofundate analize, sub aspect teoretic și practic, ale oamenilor de știință care au abordat toate implicațiile traducerii în viață a acestei inițiative, se află la loc de frunte în paginile ziarelor și revistelor, ocupă un larg spațiu în emisiunile de radio și televiziune.

Explicînd sensul inițiativei luate de președintele Tito, presa iugoslavă este unanimă în constatarea că aceasta este determinată de „necesitatea democratizării continue și într-un ritm mai rapid a relațiilor sociale întemeiate pe autoconducerea socialistă, înscriindu-se pe linia continuității procesului de democratizare a vieții politice, obiectiv ce s-a aflat în permanență în centrul preocupărilor Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. „Inițiativa nu este un rezultat al neajunsurilor sistemului nostru în ansamblu, scrie «Komunist», ci mai degrabă al unei anume inconsecvențe în transpunerea lui în viață".

Constatînd că au fost obținute rezultate importante, mai ales în ultimii ani, între Congresul al X-lea și al XI-lea al U.C.I., perioadă în care a fost adoptată o nouă constituție, a fost promulgată legea cu privire la munca asociată, care așază ansamblul relațiilor de producție și repartiție pe baze noi, constatînd, de asemenea, că au fost adoptate o serie de documente politice, care, în etapa actuală a construcției socialiste, au venit să definească cu mai multă claritate sistemul autoconducerii socialiste, presa iugoslavă relevă o serie de neajunsuri, îndeosebi de ordin subiectiv. Acestea au determinat inițiativa președintelui Tito, al cărei țel este de fapt lichidarea lor, a unor manifestări străine socialismului. Printre altele, ziarele, dezbătînd această temă, au menționat cazuri în care persoane cu funcții de răspundere se declară în principiu de acord cu sistemul politic și economic actual, însă în activitatea practică nu rareori încalcă hotărîrile forurilor politice și de stat, privind îngust interesele locale nu numai atunci cînd este vorba de probleme economice, ci și cînd este vorba de chestiuni ce privesc autoconducerea în general.

În cursul acestor dezbateri s-a dat o înaltă apreciere experienței pozitive obținute pe linia muncii colective și a răspunderii în organele de conducere ale Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia — în Comitetul Central și Prezidiul U.C.I. Pe marginea inițiativei președintelui Tito s-au făcut propuneri ca experiența aceasta să fie extinsă la toate organele alese.

Recent, tema conducerii colective și a întăririi răspunderii individuale s-a aflat și pe ordinea de zi a unei ședințe a Prezidiului C.C. al U.C.I. Cu acest prilej, s-a constatat că ideea președintelui Tito s-a bucurat de un larg sprijin al comuniștilor, al oamenilor muncii, precum și al organelor de conducere din întreaga țară. S-a apreciat că această inițiativă reflectă nivelul atins în dezvoltarea relațiilor socialiste de autoconducere și constituie totodată un stimulent pentru democratizarea relațiilor din societate, precum și un obstacol în calea tendințelor de carierism, birocratism și a altora similare.

Rezultatele rodnice ale activității politice desfășurate în primele luni ale acestui an sînt o mărturie că inițiativa luată de președintele țării începe să prindă viață. În toate republicile și provinciile autonome s-a exprimat hotărîrea ca ea să fie înfăptuită ca o expresie a unității de gîndire și acțiune a tuturor forțelor politice și sociale, ca o expresie a stabilității politice a țării. Atenția principală a tuturor factorilor de răspundere a fost îndreptată spre probleme esențiale de care depinde munca colectivă și înfăptuirea deplină a drepturilor democratice de autoconducere ale oamenilor muncii.

Importanța pe care o prezintă problema muncii colective și a întăririi răspunderii pentru îndeplinirea sarcinilor este dovedită și de faptul că pentru data de 5 aprilie a fost convocată o plenară a C.C. al U.C.I., care urmează să sintetizeze într-un document propunerile și sugestiile avansate în cursul dezbaterilor și să adopte hotărîri de natură să creeze premisele politice pentru traducerea în viață a ideii de democratizare continuă a relațiilor din sfera politică și socială a țării.

Menționînd că fiecare organ și organizație trebuie să adopte programe concrete de muncă în vederea înfăptuirii acestei idei, „Komunist" scrie că „activitatea politică de pînă acum demonstrează în mod limpede că în multe domenii ale vieții sociale am și pășit pe calea transformărilor și că acestea trebuie să fie realizate fără amînare".

R. P. POLONĂ

În obiectiv — eficacitatea metodelor de gospodărire

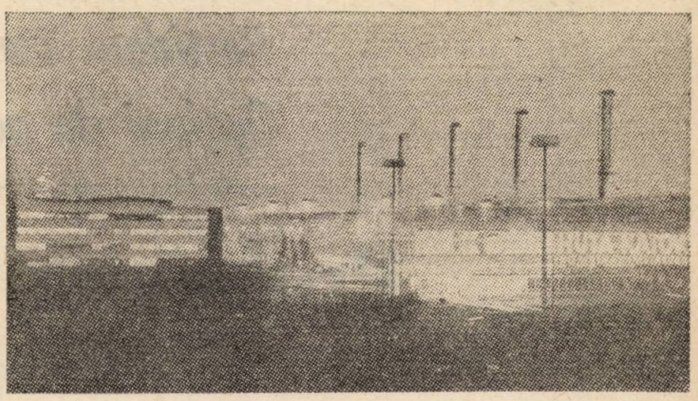

Intrarea principală la noul combinat metalurgic Katowice

La 16 martie, Edward Gierek s-a întîlnit cu un mare grup de ziariști. Răspunzînd la întrebările acestora, primul secretar al C.C. al P.M.U.P. s-a referit, cu deosebire, la cele mai importante probleme ale vieții social-economice și politice ale țării.

În ultimii zece ani, industria de materii prime și energetică s-au dezvoltat în ritm rapid. Pentru dezvoltarea acestor ramuri s-au alocat sume mai mari ca oricînd în trecut.

De ce atunci resimțim o lipsă de materii prime și energie ? Fără îndoială că din cauza dezvoltării rapide a industriei prelucrătoare. Dar nu numai din această cauză. Noi nu folosim posibilitățile existente de reducere a consumului de materiale și energie în producție. În pofida modernizării radicale a industriei și construcției multor întreprinderi industriale moderne, situația se îmbunătățește lent. Este vorba despre o problemă pe care o punem de mult timp pe primul plan în politica noastră economică, și anume problema eficacității metodelor de gospodărire. A fost începută o mare campanie pentru creșterea acestei eficacități. Se înțelege, considerăm această problemă ca unul din elementele de acțiune pe termen lung.

Au fost adoptate, de asemenea, măsuri pentru accelerarea construcției unor întreprinderi energetice și de materii prime și cîteva hotărîri care prelungesc termenul de executare a unor construcții, îndeosebi ale acelora care necesită o mare cantitate de materiale și energie.

Dar creșterea ca atare a investițiilor capitale nu este suficientă pentru echilibrarea deplină a balanței de materii prime și energie.Rămîne un larg cîmp de acțiune pentru manifestarea spiritului gospodăresc și a inițiativei.

Răspunzînd la întrebările referitoare la situația din comerțul exterior, Edward Gierek a spus :

În 1971—1975, importul Poloniei din țările capitaliste a crescut mai rapid decît exportul. Faptul s-a datorat necesității de a achiziționa tehnica și tehnologia modernă necesare modernizării și dezvoltării economiei noastre naționale. Aceasta s-a datorat, de asemenea, necesității de a importa cereale și furaje și a unei cantități importante de combustibil și materii prime. Acest import a slujit la dezvoltarea economiei noastre, la satisfacerea nevoilor urgente ale poporului nostru.

Rentabilitatea importului pe bază de credit depinde într-o măsură considerabilă de modul în care este folosit în țară, adică în primul rînd de eficiența investițiilor. Principala parte a creditelor a fost valorificată foarte rapid și funcționează cu bune rezultate pentru țara noastră. Există însă și exemple negative.

Rezultatele finale ale politicii de credit depind de posibilitățile creșterii exportului nostru în țările capitaliste. În 1976—1978 am fost confruntați în acest domeniu cu mari dificultăți. Conjunctura nefavorabilă din țările capitaliste a generat tendința de a limita livrările noastre. Au fost impuse discriminări exportului nu numai din Polonia, dar și din alte țări socialiste. Putem ieși din această situație îmbunătățind calitatea produselor, lărgind propunerile pentru export, respectînd cu strictețe termenele de livrare.

Am recomandat guvernului să adopte măsurile necesare pentru aprofundarea specializării în domeniul exportului. Este extrem de mică încă ponderea producției pentru export în întreaga industrie. Aici se mai improvizează încă prea mult.

De ritmul creșterii în continuare a exportului depind posibilitățile de import. Din păcate, în ultimii trei ani, din cauza creșterii lente a exportului, a trebuit să introducem mari restricții la import. Acestea au fost cerute și de necesitățile raționalizării importului, lichidării importurilor excedentare. Dar acest fapt s-a reflectat într-o oarecare măsură negativ asupra ritmicității producției, a provocat greutăți în aprovizionarea cu materiale.

Ca urmare a măsurilor adoptate, în ultimii trei ani reducem treptat soldul comercial pasiv în comerțul cu țările din așa-numita a doua zonă de plăți.

În același timp, luăm o serie de alte măsuri : activizăm în primul rînd colaborarea noastră cu Uniunea Sovietică, intenționăm să ne lărgim legăturile de cooperare și specializare și cu alte țări din cadrul C.A.E.R.

Edward Gierek a relevat, răspunzînd întrebărilor referitoare la aprovizionarea pieței interne, că datorită importului de mașini și utilaje moderne s-a îmbunătățit structura produselor realizate. Sortimentul lor este larg, dar volumul livrărilor nu ține adesea pasul cu creșterea considerabilă a cererii. Realizăm în Polonia multe tipuri de produse moderne. Este necesar să sporim producția mărfurilor pe care le fabricăm deja, este necesar să modernizăm producția, să îmbunătățim calitatea și să ridicăm nivelul standardelor produselor. Este vorba de faptul că tinzînd spre soluții noi să nu pierdem din vedere problema cea mai importantă — asigurarea întregului complex al celor mai necesare produse care determină nivelul de trai al întregului popor.

În legătură cu lipsa care se observă în ultimul timp la unele mărfuri, apărută din cauze subiective, au fost trase concluzii corespunzătoare, care au inclus schimbări de persoane.

Consider, *a spus Edward Gierek,* că este necesar, în primul rînd, să se sporească răspunderea pentru hotărîrile adoptate. Vom face aceasta într-o măsură tot mai mare. Lipsa unor mărfuri nu poate fi explicată nici prin limitările la import, nici prin necesitățile de export, nici prin condițiile iernii și dificultățile de transport. Aceasta decurge adesea din indolență și neglijență.

Se iau noi măsuri în vederea îmbunătățirii aprovizionării cu carne. Pentru a spori producția animalieră, am dublat aproape prețurile de achiziție a porcilor și le-am majorat de mai bine de două ori pe cele la animale cornute mari.

Tendințele favorabile în dezvoltarea zootehniei au influențat situația în domeniul aprovizionării populației cu carne. În ultimul timp s-a observat o oarecare îmbunătățire, deși nu se poate încă vorbi de un mare progres, întrucît, în acest domeniu, necesitățile sînt departe de a fi satisfăcute. În actualul deceniu, consumul de carne a crescut foarte rapid, ceea ce, în condițiile prețurilor rămase în principiu neschimbate, trebuia iminent să provoace dificultăți în asigurarea cererii. În consumul de carne alocăm subvenții uriașe, care cresc an de an.

În comerțul exterior, reducem treptat soldul pasiv al balanței comerciale. Ponderea investițiilor capitale în venitul național se apropie de proporțiile fundamentate de considerentele echilibrului. Creșterea salariilor este determinată tot mai strîns de creșterea productivității muncii. Sînt tendințe pozitive.

Sistemul de conducere prin directive a dat, de asemenea, unele rezultate secundare negative. De aceea, la elaborarea planului pe anul viitor și propriu-zis și anul acesta, reducem volumul indicatorilor prevăzuți în directive și care pot fi folosiți de organizațiile ierarhic superioare. Comisia de planificare lucrează la aceste probleme.

Edward Gierek a vorbit apoi de rolul important al micii producții. Acestei teme îi va fi consacrată cea de-a XIV-a Plenară a C.C. al P.M.U.P. Este vorba de sporirea ponderii micii producții în viața economică a țării. Vrem ca acest sector să fie privit în același mod ca și marea industrie.

Se lucrează la realizarea unor sisteme economice operative, care să contribuie la creșterea eficacității economiei, a unor sisteme care să funcționeze în conformitate cu rolul prioritar al organelor centrale.

Intenționăm, în primul rînd, să întărim rolul organelor centrale în sectorul politicii prețurilor. Este vorba de o politică care subordonează activitatea întreprinderilor și uniunilor nevoilor țării în ansamblu, prevenind îndeosebi creșterea nefondată a prețurilor.

(După **Agenția P.A.P.**)

Partidele comuniste din țările vest-europene. Opțiuni de politică internațională (II)

Problema dezarmării

Mircea Angelescu

Pronunțîndu-se pentru o concepție realistă și cuprinzătoare asupra căilor de înfăptuire a securității pe continent, partidele comuniste occidentale manifestă o preocupare crescîndă față de necesitatea realizării unor măsuri eficiente de dezangajare și dezarmare militară, ca o componentă esențială a procesului de înnoire a climatului și raporturilor interstatale din Europa. Poziția în ansamblu mai avansată a partidelor comuniste în aceste probleme — explicabilă și datorită împrejurării istorice că nu au sprijinit, în urmă cu trei decenii, constituirea blocului Nord-Atlantic — prezintă deosebiri și nuanțe în raport cu situația concretă politică și militară a fiecărei țări.

Ceea ce este, însă, comun și semnificativ tuturor acestor partide este cerința, clar exprimată, de a se opri neîntîrziat cursa înarmărilor, de a se trece la reducerea bugetelor militare, a forțelor armate și armamentelor, la retragerea trupelor de pe teritoriile altor state și lichidarea bazelor militare străine, precum și la înfăptuirea altor măsuri îndreptate spre realizarea dezarmării, în primul rînd a celei nucleare. Partidele comuniste, inclusiv cele din țări posesoare de arme nucleare, se pronunță, alături de cercuri largi ale opiniei publice naționale, pentru punerea în afara legii a acestor arme prin acorduri internaționale corespunzătoare, pentru încetarea definitivă a cursei înarmărilor nucleare și trecerea la reducerea și lichidarea stocurilor existente.

Semnalînd ineficacitatea negocierilor internaționale angajate pînă în prezent în domeniul dezarmării, precum și o insuficientă înțelegere a acestor probleme în opinia publică occidentală, reprezentanții a numeroase partide comuniste au avertizat asupra pericolului crescînd pe care îl reprezintă acumularea unor stocuri uriașe de arme de distrugere în masă. *„În această privință* — releva «L'Unità» — *noi avem datoria să dăm alarma. Se pare că există o neatenție somnolentă și la limită sinucigașă“* [1]). Într-o perioadă în care cercurile interesate în continuarea și accelerarea cursei înarmărilor, în fabricarea și comercializarea armamentelor desfășoară o febrilă activitate pentru justificarea acestei politici periculoase, partidele comuniste, alături de alte forțe lucide, pot juca un rol însemnat pentru formarea unei conștiințe adecvate asupra consecințelor nefaste pe care le poate avea concentrarea crescîndă de arme și trupe în spațiul continentului nostru.

Deosebit de important este faptul că, în identificarea căilor și mijloacelor pentru salvarea continentului și omenirii de coșmarul cursei înarmărilor, unele partid comuniste au sesizat necesitatea abandonării teoriei echilibrului în creșterea neîncetată a forței militare, ele pronunțîndu-se în favoarea unor măsuri de dezescaladare a înarmării, singura politică care poate aduce liniștea și pacea atît de dorită de popoare. *„Este timpul de a renunța la căutarea febrilă a unui echilibru, mereu pus în discuție, în cursa paralelă a armelor terorii*, sublinia liderul comunist francez Jean Kanapa ; *a sosit momentul unei angajări în căutarea concertată a unui echilibru în reducerea potențialului militar“* [2]).

În ultima vreme, multe partide comuniste vest-europene au adresat guvernelor țărilor lor solicitarea directă ca, independent de poziția ansamblului țărilor occidentale, să joace un rol mai activ în problemele dezarmării, să manifeste curajul și hotărîrea politică de a face, primele, pași concreți către stoparea creșterii cheltuielilor militare și inițierea unor măsuri efective de reducere a forțelor armate și armamentelor [3]). *Aceste partide*, alături de alte forțe politice și sociale, de o importantă parte a opiniei publice, *s-au pronunțat ferm împotriva măsurilor preconizate de Sesiunea Consiliului N.A.T.O. de la Washington, din iunie anul trecut, privind creșterea în perspectivă a cheltuielilor militare* ale țărilor membre ale alianței și au cerut să se revină asupra acestor hotărîri. Se cer menționate, de asemenea, acțiunile convergente pe plan național din unele țări vest-europene, cum este cazul Olandei, împotriva dotării cu arma cu neutroni.

Respingerea ideii că sporirea comenzilor industriale militare ar fi unul dintre mijloacele de menținere a locurilor de muncă amenințate de restrîngerea activității economice, convergența luptei contra șomajului cu lupta contra sporirii cheltuielilor pentru înarmare, examinarea problemelor puse de reconversiunea industriilor militare în industrii civile reprezintă cîteva idei care pun în evidență seriozitatea și realismul cu care sînt abordate în prezent problemele dezarmării de către partidele comuniste.

Au apărut, de asemenea, puncte de vedere deosebit de interesante și în ceea ce privește corelația dintre continuarea neîncetată a înarmărilor și problemele apărării naționale, care se bazează pe opinia tot mai larg împărtășită că mai multe arme nu înseamnă și mai multă securitate ; *„creșterea poverii înarmărilor pînă la limite care afectează capacitatea de a răspunde necesităților economice ale populației* — releva organul P.C. din Spania — *este cea mai bună formă de a submina capacitatea defensivă a unei țări“* [4]).

Analiza succintă a pozițiilor exprimate, mai ales în ultima perioadă, de către partidele comuniste din țările capitaliste europene ilustrează în mod evident creșterea substanțială a preocupării pentru problematica militară a securității pe continent, rezultat al constatării, tot mai larg răspîndite în Occident, că supraînarmarea Europei, departe de a-i aduce mai multă liniște și siguranță, sporește pericolele la adresa păcii, accentuează efectele crizei economice și instabilitatea internațională.

Un obiectiv central al politicii internaționale a partidelor comuniste vest-europene îl constituie dizolvarea concomitentă a Pactului Nord-Atlantic și a Tratatului de la Varșovia, pornindu-se de la aprecierea că blocurile, așa cum au fost ele concepute și organizate, cu motivele istorice și politice pe baza cărora au apărut, sînt depășite, lipsite de perspective, reprezintă o piedică pentru însănătoșirea deplină a climatului politic, a relațiilor dintre statele continentului, o frînă în calea accelerării procesului de edificare a securității europene.

În analizele întreprinse de unele partide comuniste, în legătură cu natura și funcțiunile Pactului Nord-Atlantic, sînt reliefate schimbările ce intervin continuu în caracterul acestei alianțe politico-militare și, mai ales, consecințele acestor schimbări asupra proceselor politice interne din țările Europei capitaliste. În general, se apreciază că datorită faptului că evenimentele ultimelor decenii nu au adus argumente care să justifice orientările și opțiunile strategice inițiale ale N.A.T.O., aceasta s-a transformat într-o suprastructură birocrat-militară, asupra căreia statele pierd orice control real, și care, în căutarea unui obiectiv care să o justifice, tinde să devină, îndeosebi, un instrument de control politic, economic și militar al S.U.A. în Europa.

O problemă care devine tot mai actuală și care va genera cu certitudine serioase dezbateri în rîndul forțelor politice din țările vest-europene este perspectiva lărgirii sau cel puțin a întăririi N.A.T.O., perspectivă susținută cu deosebire de unele cercuri interesate în promovarea politicii de bloc, în încordarea situației internaționale.

Această problemă apare, mai ales, în legătură cu ideea aderării Spaniei la Alianța Nord-Atlantică. Promovînd o concepție înnoitoare, democratică asupra politicii externe, Partidul Comunist din Spania apreciază că Spania trebuie să-și folosească energiile în acest domeniu pentru a obține *înlocuirea „echilibrului terorii printr-o politică de pace și dezarmare“*. În acest sens, Partidul Comunist din Spania preconizează o politică de nealiniere a Spaniei și se pronunță împotriva aderării la N.A.T.O. Deși împărtășește necesitatea asigurării corespunzătoare a apărării naționale, Partidul Comunist din Spania consideră că țara nu trebuie să-și asume noi angajamente militare care ar situa-o într-o poziție de dependență ce nu poate fi justificată, în nici un caz, prin argumente politice, de securitate și cu atît mai puțin de natură economică. Ceea ce

este deosebit de interesant pentru poziția comuniștilor spanioli, în această problemă, este situarea ei într-un context larg care privește esența teoriei echilibrului strategic, bazat și garantat de existența blocurilor militare. Respingînd soluția intrării Spaniei în Alianța Nord-Atlantică, în Rezoluția Congresului al IX-lea al partidului se arată că *„aceasta ar stimula o dialectică a întăririi blocurilor militare, în timp ce noi considerăm că este nevoie să se promoveze o dialectică contrarie : să se depășească blocurile militare existente astăzi, să se dizolve simultan atît N.A.T.O. cît și Tratatul de la Varșovia"*. Această opțiune se fundamentează pe aprecierea că, în prezent, se află în criză doctrinele militare bazate pe ideea confruntării directe dintre cele două blocuri.

În contextul eforturilor pentru reducerea rolului blocurilor militare și, în primul rînd, pentru diminuarea activităților militare, se cuvin menționate, de asemenea, pozițiile și acțiunile susținute promovate de partidele comuniste din Franța și Grecia, împotriva tendințelor de reintegrare a acestor țări în structurile militare ale N.A.T.O. Lupta pentru a impune, în conștiința publică, inutilitatea împărțirii Europei în blocuri opuse, consecințele negative pe plan intern și internațional ale politicii de bloc, este dusă paralel cu afirmarea necesității unei politici naționale, de-sine-stătătoare, orientată spre satisfacerea intereselor propriului popor, a cauzei bunei vecinătăți, a înțelegerii și colaborării între popoarele continentului. De pildă, în concepția Partidului Comunist Italian, *„fiecare țară, chiar din interiorul actualelor alianțe, trebuie să desfășoare o inițiativă eficace și să impună respectarea politicii sale autonome de pace și cooperare. Și aceasta atît în relațiile directe dintre popoare și state și în dialogul Est-Vest, cît și în cadrul alianțelor existente"* [5].

Activînd în țări membre ale N.A.T.O. sau în țări din afara alianței, pronunțîndu-se pentru desființarea concomitentă a celor două blocuri sau pentru retragerea din N.A.T.O., ceea ce este comun tuturor partidelor comuniste vest-europene este cererea clar exprimată ca țările respective, indiferent de apartenența sau neapartenența la blocuri, să desfășoare o politică externă independentă, activă, eliberată de complexe și prejudecăți, care să aibă, ca unică rațiune și motivație, apărarea intereselor popoarelor, a cauzei colaborării, înțelegerii și păcii în Europa și în lume.

În evaluarea situației actuale, partidele comuniste vest-europene pornesc de la constatarea că desfășurarea evenimentelor în ansamblu este în favoarea forțelor care se pronunță pentru o politică de independență, colaborare și pace, pentru excluderea războiului și înfruntărilor armate din viața societății. Totodată, se apreciază că, în prezent, condiția esențială pentru consolidarea acestui raport de forțe o constituie conlucrarea tot mai strînsă, acțiunea unită a popoarelor, a forțelor progresiste pentru înlăturarea factorilor care împiedică destinderea, periclitează securitatea și pacea în Europa și în întreaga lume. Evidențiată, actualmente, mai mult în planul acțiunii sociale, colaborarea dintre comuniști, socialiști și alte forțe democratice și progresiste își afirmă tot mai mult necesitatea la nivel național și european ca o pîrghie importantă în mecanismul voinței popoarelor, în măsură să propulseze procesul edificării securității europene și, îndeosebi, să urnească din loc problematica tot mai acută a dezangajării militare și dezarmării.

Aceste probleme și-au găsit o abordare cuprinzătoare în documentele din ultima perioadă ale P.C.I. și îndeosebi în proiectul de Teze în vederea celui de-al XV-lea Congres Național. *„Politica de destindere și de coexistență pașnică poate depăși actualele dificultăți dacă se desfășoară o foarte amplă inițiativă și luptă de masă pentru formarea unei vaste grupări de forțe hotărîte să lupte pentru pace"*. În cadrul acestei acțiuni unitare — la care să participe forțe de orientări ideologice și politice diferite și care în Italia au deja o anumită tradiție — este de remarcat că locul central îl ocupă preocuparea pentru încetarea cursei înarmărilor și trecerea la măsuri de dezarmare. Apreciind că, în prezent, adeziunea la această luptă caracterizează capacitatea fiecărei forțe sociale și politice de a răspunde celei mai vitale necesități ale lumii contemporane, în Proiectul de Teze se subliniază că *„reafirmarea acestei hotăriri, transformarea ei în centrul unei largi acțiuni unitare de masă este una din sarcinile de bază la ora actuală"*.

Ideea unei largi reuniri a forțelor naționale democratice se află clar elaborată și în răspunsul conducerii Partidului Comunist Belgian la inițiativa unor mișcări și organizații din această țară de a lansa o campanie sugestiv intitulată — „A dezarma pentru a supraviețui". Subliniind că P.C. Belgian plasează problemele păcii și dezarmării în centrul preocupărilor sale, se arată importanța realizării *unui acord, „dincolo de diferențele de opinie care separă aceste mișcări și organizații, în special asupra originilor și responsabilităților unei curse a înarmărilor din ce în ce mai amenințătoare pentru viitorul popoarelor și al umanității însăși"* [6].

Partidele comuniste din Danemarca, Finlanda, Norvegia și Suedia, reunite la Conferința care a avut loc la Stockholm în decembrie 1978, au dezbătut problemele destinderii, securității și păcii în nordul Europei și în întregul continent, ajungînd la concluzia comună că, în circumstanțele actuale, se impune opoziția hotărîtă a tuturor forțelor democratice față de creșterea nestăvilită a înarmărilor, colaborarea activă între partidele comuniste, socialiste și social-democrate, o largă mișcare de masă, pentru adoptarea de măsuri concrete în domeniul dezangajării militare și dezarmării.

Exprimînd punctul de vedere al Partidului Comunist Francez în perspectiva alegerilor pentru Parlamentul vest-european, Proclamația adoptată de C.C. al P.C.F. la 13 decembrie 1978 — „Pentru o Franță independentă și o Europă democratică" — reafirmă hotărîrea de *a dezvolta solidaritatea cu celelalte partide comuniste, de a acționa în comun cu toate forțele muncitorești și democratice pentru o Europă fără blocuri, o Europă a popoarelor, a democrației, păcii și independenței.*

După părerea P.C. din Spania, partidele comuniste și muncitorești au o responsabilitate deosebită, ele trebuie să fie active și să joace un rol propriu în problema dezarmării, dar, în același timp, acest lucru nu este suficient ; *„nu vom putea rezolva asemenea probleme numai între noi* — declara revistei noastre M. Azcarate — *pentru că acestea necesită unitatea cea mai amplă, o unitate față de care noi, partidele comuniste, trebuie să fim deschise, căutînd dialogul, colaborarea, înțelegerea cu partidele socialiste, social-democrate, cu forțele creștine, o colaborare care să depășească stadiul vorbelor... numai așa vom reuși acea mare presiune pe care popoarele trebuie să o exercite pentru a avansa pe calea reducerii cursei înarmărilor"* [7].

Necesitatea larg recunoscută a dezvoltării ample a colaborării între partidele comuniste, între acestea și celelalte forțe politice democratice progresiste care se pronunță pentru promovarea destinderii și securității, se concretizează, în ultima perioadă, în contacte mai frecvente pe plan național și în întîlniri internaționale bilaterale și, într-o anumită măsură, și cu caracter regional, în efortul de a găsi puncte de interes reciproc, posibilități reale de colaborare care să reunească pe o platformă comună pe toți cei care se pronunță pentru o Europă a colaborării, înțelegerii și păcii.

■

Acordînd o deosebită importanță și prețuire rolului pe care îl au forțele politice înaintate în procesul edificării securității europene și în virtutea politicii sale profund internaționaliste, Partidul Comunist Român acționează consecvent pentru dezvoltarea legăturilor cu toate partidele comuniste și muncitorești de pe continent, militează ferm pentru întărirea unității lor în lupta pentru socialism, progres social și pace. Deosebit de semnificativ este faptul că, în ultima perioadă, partidul nostru a avut acțiuni de colaborare cu partidele din aproape toate țările capitaliste europene, cu unele dintre ele realizîndu-se un adevărat dialog curent, concretizat în practica întîlnirilor periodice pentru schimburi de vederi și informații.

Avînd rolul esențial în promovarea acestor relații, secretarul general al Partidului Comunist Român, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, s-a întîlnit și a purtat convorbiri, numai în ultimul an, cu președinți sau secretari generali ai partidelor comuniste din Italia, Franța, Spania, Elveția, Danemarca, Suedia, Grecia, precum și cu membri ai conducerilor a numeroase alte partide. În cadrul acestor întîlniri, un loc important l-au ocupat problemele europene, necesitatea intensificării eforturilor pentru adîncirea și extinderea conlucrării dintre partidele comuniste, socialiste, social-democrate, dintre forțele democratice și progresiste, indiferent de convingerile filozofice, ideologice, pentru realizarea unei securități reale și a unei largi cooperări în Europa, pentru transpunerea efectivă în practică a prevederilor Actului final al Conferinței de la Helsinki, pentru realizarea de pași concreți în direcția dezangajării militare și dezarmării, a depășirii divizării continentului în blocuri militare. Poziția activă a partidului nostru față de problemele majore ale păcii, securității și dezarmării se bucură de o largă apreciere, considerîndu-se că acțiunile României pe plan extern, fiind în acord deplin cu evoluția situației internaționale, servesc atît intereselor poporului român, cît și intereselor celorlalte popoare, ale cauzei socialismului, ale păcii și securității pe continent.

Cunoașterea experienței și preocupărilor partidelor comuniste vest-europene pe planul edificării securității și întăririi colaborării dintre statele continentului constituie un element important în evaluarea posibilităților de a depăși obstacolele din calea destinderii, a raportului real de forțe pe arena politică europeană și, în ultimă instanță, oferă noi argumente pentru cei care, asemenea partidului nostru, sînt pe deplin încrezători în capacitatea popoarelor europene de a-și făuri un viitor de pace, fără blocuri militare, fără arme și război.

---

[1] *„L'Unità"*, 3 octombrie 1977.
[2] *J. Kanapa*, „Le Monde diplomatique", nr. 276 martie 1977.
[3] *„Le Drapeau Rouge"*, 6 decembrie 1978.
„Morning Star", 8 decembrie 1978.
„L'Humanité", 14 decembrie 1978.
„Ny Dag", nr. 86, 20 decembrie 1978.
[4] *„Mundo Obrero"*, 14 decembrie 1978.
[5] *„L'Unità"*, 11 decembrie 1974.
[6] *„Le Drapeau Rouge"*, 14 decembrie 1978.
[7] *M. Azcarate*, „Lumea", nr. 51, 14 decembrie 1978.

ŢĂRILE AFRICANE

Opţiunile dezvoltării independente

Profundele prefaceri — politice, economice şi sociale — pe care le trăieşte Africa evidenţiază pregnant voinţa popoarelor continentului de a-şi făuri, libere şi suverane, destinele, în conformitate cu năzuinţele lor legitime de progres, de a-şi afirma cu tot mai multă vigoare propria personalitate în lumea contemporană. Odată cu dobîndirea independenţei naţionale, la capătul unor lupte grele, pline de sacrificii, ţările africane s-au angajat într-un vast şi complex proces vizînd consolidarea noilor forme statale, lichidarea sechelelor trecutului de oprimare colonială, făurirea unei economii de sine stătătoare, înfăptuirea unor adînci transformări sociale, toate acestea fiind însoţite de creşterea conştiinţei naţionale, factor deosebit de important în mobilizarea eforturilor popoarelor respective la realizarea progresului general. Firește, căile distincte adoptate de ţările africane în procesul dezvoltării lor independente îşi află sorgintea în realităţile concrete din fiecare ţară, în nivelul de dezvoltare atins, în specificitatea condiţiilor istorice şi naţionale. Dar, în acest proces complex, se relevă o serie de trăsături comune, definitorii pentru evoluţiile africane contemporane. Eforturile acestor state pentru făurirea „celei de-a doua independenţe" — independenţa economică — reprezintă o premisă a consolidării suveranităţii naţionale, a accelerării progresului lor economic şi social. O condiţie esenţială a edificării economiilor naţionale de sine stătătoare, a declanşării transformărilor structurale — cerute de progres, de ridicarea nivelului de trai al popoarelor — o constituie acţiunile ferme întreprinse de ţările independente ale Africii pentru exercitarea şi întărirea suveranităţii lor asupra resurselor naturale proprii. Este vorba, în primul rînd, de acţiunile de recuperare a bogăţiilor naţionale din mîinile monopolurilor, de instituirea şi extinderea controlului statului asupra principalelor sectoare ale economiei, îndeosebi prin măsurile de naţionalizare şi prin înfiinţarea unor companii naţionale în ramurile economice de bază, care să asigure exploatarea şi valorificarea resurselor naturale în interesul ţărilor africane. În aceste ţări, statul este un factor centralizator determinant, care asigură cadrul politic organizat al întregului proces de emancipare naţională, creează premisele pentru înlăturarea oricăror discriminări sau privilegii bazate pe criterii tribale sau regionale, exacerbate în perioada dominaţiei coloniale. Creşterea rolului statului reprezintă un factor deosebit de important, care permite ţărilor africane să acţioneze organizat, la scară naţională, pentru făurirea propriului destin economic, să asigure utilizarea economiei naţionale drept cadru de bază al progresului, stabilind formele şi metodele de organizare a vieţii economico-sociale, în concordanţă cu interesele naţionale vitale, pentru realizarea transformărilor necesare în vederea intrării într-o fază superioară de dezvoltare.

O succintă trecere în revistă a acestor fenomene cu profunde implicaţii politice, economice şi sociale este elocventă. Instituirea în Algeria a controlului statului asupra resurselor naturale, începînd cu hidrocarburile, naţionalizările operate în sectoarele cheie ale economiei, politica de valorificare intensă a bogăţiilor ţării au

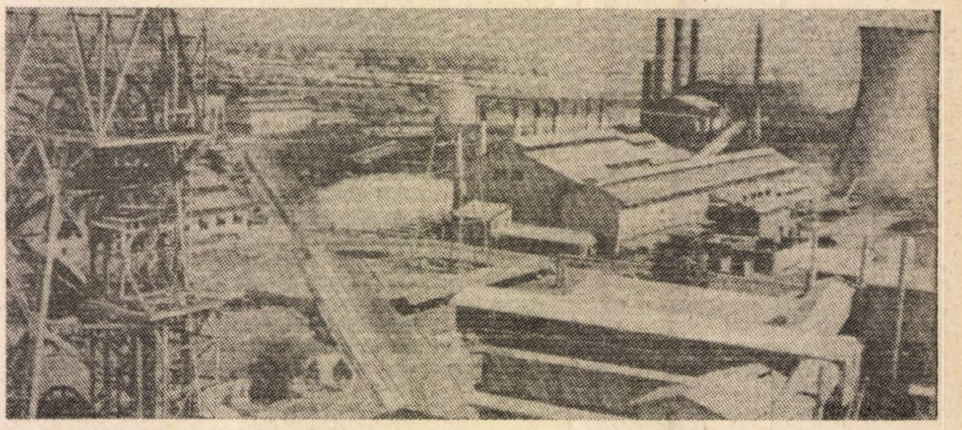

Zambia valorifică intens, în cadrul industriei naţionale, bogatele sale rezerve de cupru, din zona „Copperbelt"

permis realizarea unor ample programe de dezvoltare. În Benin, R. P. Congo, Etiopia, Guineea, Madagascar, Somalia, Tanzania, statul deţine controlul asupra sectoarelor de bază ale economiei şi a principalelor mijloace de producţie. Marile rezerve de petrol ale Libiei au trecut în patrimoniul naţional. Bogăţiile solului şi subsolului Zambiei — ţară renumită pentru resursele sale de cupru —, ale Ghanei, Zairului sînt astăzi valorificate în interesul dezvoltării acestor ţări. Angola, Mozambicul, Guineea-Bissau, care şi-au dobîndit independenţa în anii recenţi, au operat, de asemenea, naţionalizări menite să le asigure suveranitatea asupra rezervelor de ţiţei şi a altor bogăţii naturale, instituind, totodată, controlul statului în sectoarele importante ale economiei.

Pe aceeaşi linie a întăririi suveranităţii naţionale asupra resurselor naturale, în multe state ale continentului african au fost naţionalizate terenurile deţinute de străini din perioada colonială, precum şi plantaţiile aflate în posesia unor companii occidentale. Totodată, s-a trecut la înfăptuirea unor reforme agrare vizînd înlăturarea consecinţelor nefaste ale dominaţiei coloniale — îndeosebi repartiţia inechitabilă a pămîntului şi practica monoculturii —, asigurarea unor condiţii de viaţă demne locuitorilor din zonele rurale, care reprezintă majoritatea covîrşitoare a populaţiei africane. Revoluţia agrară algeriană are drept obiectiv, potrivit Cartei Naţionale, desăvîrşirea transformării radicale a satului, ridicarea nivelului de trai al populaţiei din zonele rurale, o contribuţie hotărîtoare în acest sens revenind celor peste 3 700 de cooperative de producţie, în care pămîntul este lucrat în comun, precum şi „satelor-pilot socialiste". În Tanzania au fost naţionalizate numeroase ferme mari aparţinînd străinilor şi s-a intensificat acţiunea de creare şi dezvoltare a cooperativelor agricole, prin aplicarea „planului ujamaa", de regrupare şi modernizare a satelor, valorificîndu-se o veche tradiţie locală de lucrare în comun a pămîntului. În Libia au fost amenajate peste 6000 de ferme agricole, în cadrul acestora practicîndu-se o agricultură intensivă. Organizarea cooperativelor agricole constituie, de asemenea, o preocupare majoră în Benin, Burundi, Madagascar, Guineea, Somalia şi în alte ţări africane. În Angola, marile unităţi de producţie agricolă aparţin statului. De asemenea, în Mozambic au fost naţionalizate latifundiile, în locul acestora fiind create ferme de stat şi cooperative agricole. În Guineea-Bissau, programele guvernamentale au inclus naţionalizarea pămîntului şi formarea de cooperative.

Procesul emancipării social-economice a statelor africane, pe baza unor reforme structurale, evidenţiază faptul că mobilizarea tuturor forţelor productive, valorificarea cît mai intensă, în interes naţional, a propriilor resurse naturale reprezintă factori hotărîtori ai progresului acestor ţări. Strategia dezvoltării independente a ţărilor africane are la bază opţiunea planificării, pornind de la necesitatea organizării judicioase a economiilor naţionale, stabilirii orientărilor şi ritmurilor de creştere adecvate, soluţionării problemelor prioritare pentru popoarele respective. Statele africane au elaborat şi pus în aplicare planuri de dezvoltare economico-socială pe perioade variind de la ţară la ţară — de la un an la şase ani, precum şi planuri de perspectivă. Gama largă a obiectivelor preconizate cuprinde făurirea şi dezvoltarea unei industrii naţionale capabile să prelucreze materiile prime pe plan local, modernizarea agriculturii, ridicarea productivităţii muncii, diversificarea producţiei în industrie şi agricultură, în vederea înlăturării caracterului de monoproducţie şi, respectiv, de monocultură — moştenire a dominaţiei coloniale —, dezvoltarea zonelor rurale, soluţionarea problemelor sociale legate direct de creşterea nivelului de trai al popoarelor africane, accesul cît mai larg la binefacerile culturii, prin dezvoltarea învăţămîntului de toate gradele, înfăptuirea progresului în toate domeniile.

Opţiune fundamentală în cadrul acestor planuri, dezvoltarea industriei naţionale este menită să asigure valorificarea superioară a resurselor naturale proprii, folosirea judicioasă a forţei de muncă, să antreneze avîntul celorlalte sectoare economice. Tezaurul de resurse de care dispune continentul, exploatate ani în şir de fostele puteri coloniale şi de monopoluri, resurse reintegrate acum în circuitul naţional al ţărilor posesoare, reprezintă o garanţie a marilor posibilităţi de dezvoltare ale statelor africane.

Evident, procesul de industrializare în Africa se realizează în forme distincte, de la ţară la ţară, în funcţie de condiţiile

specifice, gradul de dezvoltare a forțelor de producție, resursele naturale, de natura puterii politice. Africa a cunoscut deja experiența proceselor de industrializare desfășurate în țări ca Algeria, Egipt, Libia, Maroc, Tunisia, Nigeria, Sudan, Ghana, Zair, Zambia, care au înregistrat progrese notabile în acest domeniu, alocînd fonduri importante din bugetele lor pentru dezvoltarea și diversificarea industriilor naționale și valorificînd intens resursele naturale proprii. Continentul african și-a sporit considerabil ponderea în producția mondială de petrol, grație punerii în valoare a zăcămintelor de țiței din Libia, Algeria, Egipt, Nigeria, Gabon, Angola, Mozambic. Industria petrochimică africană a înregistrat, astfel, ritmuri înalte de dezvoltare, fiind remarcabil reprezentată de rafinăriile și complexele industriale de resort existente în Egipt — la Alexandria și Cairo, în Algeria — la Arzew, Skikda, Hassi Messaoud, în Libia — la Zwaitina, în Angola — la Luanda și Lobito și în alte state africane.

Datînd, de asemenea, din anii independenței, siderurgia a înregistrat o dezvoltare susținută în țări ca Algeria (Annaba, Oran), Egipt (Helwan), Tunisia (Tunis, Bizerta). De asemenea, mari oțelării au intrat în funcțiune sau sînt în curs de construcție în Libia, Maroc, Nigeria, Coasta de Fildeș. Metalurgia neferoasă s-a dezvoltat cu precădere în țările africane care dispun de resursele necesare: Zambia — în regiunea de exploatare a cuprului „Copperbelt" —, Kenya, Zair, Tunisia. Industria de prelucrare a fosfaților a înregistrat o puternică dezvoltare în Tunisia, cea de prelucrare a bauxitei în Guineea (complexul industrial de la Friguia este reprezentativ), industria lemnului — în Gabon, Ghana, Nigeria. Dezvoltarea bazei energetice, deosebit de importantă în ansamblul economiilor naționale, s-a concretizat în triplarea, în ultimii 15 ani, a producției de energie electrică a Africii, în realizarea unor proiecte de anvergură care valorifică vastele resurse hidroenergetice ale continentului, cum sînt cele de la Assuan — în Egipt, Akosombo — în Ghana, Kinguele — în Gabon, Inga — în Zair, Kossou — în Coasta de Fildeș.

Alte țări africane, între care Tanzania, Senegal, Camerun, Madagascar, Benin, Burundi, Somalia, Volta Superioară acordă prioritate industriei de prelucrare a produselor agricole. De altfel, industria alimentară, ca și cea textilă, beneficiază de tradiții pe continent, dezvoltîndu-se în prezent în cele mai multe state africane.

Un obiectiv prioritar al planurilor de dezvoltare inițiate în țările Africii îl constituie creșterea și diversificarea producției agricole, în scopul acoperirii din resurse proprii a necesarului de alimente pentru populație și industria de prelucrare a produselor agricole, avîndu-se, totodată, în vedere creșterea contribuției agriculturii la produsul național brut și la venitul național, crearea unor disponibilități pentru export. Se preconizează extinderea suprafețelor cultivate, prin utilizarea noilor tehnici și realizarea unor lucrări de hidroameliorații, care să pună în valoare mari suprafețe, inclusiv terenuri smulse deșertului. Proiecte remarcabile în acest domeniu au fost înfăptuite sau se află în curs de realizare în Libia, Algeria, Tunisia, Sudan. Țări ca Algeria, Tunisia, Madagascar, Tanzania acordă o atenție deosebită desăvîrșirii reformelor agrare și promovării cooperativizării, în condiții specifice, în scopul creșterii nivelului de trai al populației ocupate în domeniul agriculturii și dezvoltării zonelor rurale.

În concordanță cu cerințele progresului general, dezvoltarea învățămîntului de toate gradele, formarea cadrelor calificate necesare în diversele domenii de activitate, orientarea sistemelor educaționale spre practica productivă sînt obiective urmărite în mod consecvent de planurile de dezvoltare economico-socială adoptate de aceste țări.

Privite în ansamblu, orientările realiste în abordarea problematicii dezvoltării în statele africane se încadrează în vastul proces de afirmare a cauzei independenței și suveranității naționale, a dreptului inalienabil al popoarelor de a-și făuri viitorul, potrivit năzuințelor lor legitime de libertate și progres. Deosebit de semnificativ este faptul că o serie de țări africane, cum sînt Guineea, Congo, Angola, Mozambic, Somalia, Etiopia, Algeria și altele și-au exprimat opțiunile de dezvoltare pe calea socialismului, de făurire a unei societăți întemeiate pe aspirațiile și interesele popoarelor lor, pornind de la convingerea că numai astfel își pot asigura dezvoltarea economico-socială rapidă, pot soluționa problemele fundamentale de viață ale maselor. Președintele Republicii Populare Angola, Agostinho Neto, sublinia că, înfăptuind neabătut hotărîrile primului Congres al MPLA — Partidul Muncii, dezvoltarea revoluționară a țării va fi continuată consecvent. Țelurile principale — preciza el — sînt edificarea democrației populare și construirea socialismului. Exprimînd voința fermă a poporului algerian de a-și consacra în continuare eforturile înfăptuirii opțiunii socialiste, înscrise în Carta Națională, secretarul general al Frontului de Eliberare Națională, președintele Algeriei, Benjedid Chadli, arăta: „Continuitatea revoluției înseamnă pur și simplu aplicarea spiritului și literei Cartei Naționale. Aceasta înseamnă, de asemenea, desăvîrșirea transformării radicale a satului în cadrul revoluției agrare; desăvîrșirea revoluției industriale în toate domeniile sale, în scopul cîștigării bătăliei pentru producție și productivitate, munca fiind un drept, o cinste și o datorie".

Procesele înnoitoare ce se afirmă pregnant în Africa, manifestarea tot mai activă a statelor africane în viața internațională se înscrie în amplul proces revoluționar mondial, contribuie la creșterea și întărirea rîndurilor forțelor progresiste, democratice, antiimperialiste și, în același timp, la limitarea sferei politicii anacronice de dominație, exploatare și dictat.

Poporul român, care, în decursul istoriei sale, a dus o luptă dîrză pentru libertate și independență, și-a manifestat în modul cel mai consecvent solidaritatea cu popoarele continentului african în lupta plină de sacrificii pe care acestea au dus-o pentru dobîndirea independenței naționale. Cu aceleași sentimente de solidaritate și caldă simpatie, poporul nostru urmărește astăzi eforturile statelor africane pentru consolidarea independenței, pentru înfăptuirea unor adînci prefaceri în viața lor politică, economică și socială. Dezvoltarea colaborării și solidarității militante cu statele africane se înscrie în cadrul larg al activității desfășurate de partidul și statul nostru pentru promovarea înțelegerii și cooperării internaționale, pentru întărirea unității de acțiune a tuturor forțelor progresului ale contemporaneității, în lupta împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru statornicirea unei noi ordini economice și politice internaționale. Statuate ferm pe principiile independenței și suveranității naționale, egalității depline, dreptului sacru al fiecărui popor de a-și alege liber calea de dezvoltare, relațiile româno-africane au cunoscut un curs rodnic, mereu ascendent, ce și-a găsit expresia în intensificarea contactelor politice, a vizitelor reciproce la toate nivelurile, în extinderea cooperării economice, tehnico-științifice și culturale, în conlucrarea permanentă în cadrul organizațiilor internaționale, în sprijinul păcii și cooperării între popoare, pentru instaurarea unor raporturi noi, democratice pe arena mondială.

Contribuții determinante pentru amplificarea și adîncirea relațiilor dintre România și țările Africii le-au adus vizitele întreprinse de secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe continentul african, convorbirile purtate la București cu numeroși șefi de stat și conducători de partid africani, întîlniri care s-au finalizat cu importante documente privind întărirea colaborării pe plan bilateral și în domeniul vieții internaționale, în beneficiul popoarelor noastre, al cauzei progresului, făuririi unei lumi a păcii și cooperării între toate națiunile lumii.

Sabina Diaconu

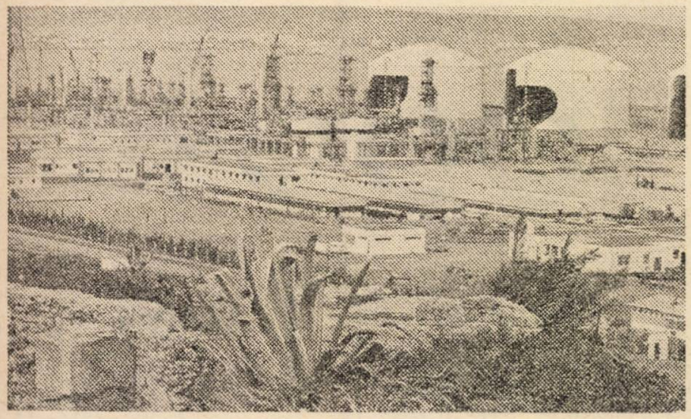

Uzina de lichefiere a gazului metan, GNL-1, din orașul algerian Arzew, cea mai mare din lume

Culturile de orez ocupă întinse suprafețe în Madagascar

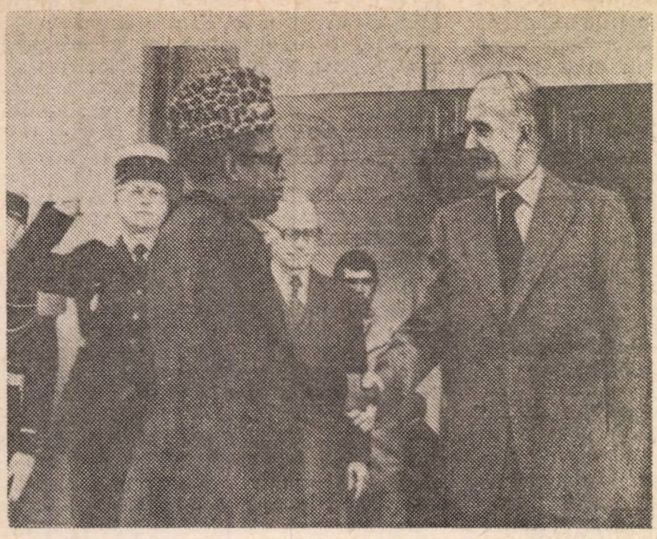

Întîlnire. *Aflat la Paris, președintele Zairului, Mobutu Sese Seko, s-a întîlnit cu președintele Valéry Giscard d'Estaing. După ultima întrevedere, președintele Mobutu a anunțat că Franța va acorda un ajutor de urgență — constînd în 1 500 tone grîu, 1 000 tone zahăr și 4 tone medicamente — pentru victimele secetei care bîntuie în sudul Zairului și mai ales la Kinshasa.*

Referindu-se la înrăutățirea situației monetare și economice a țării sale, președintele Mobutu a afirmat că aceasta se datorește și crizei economice mondiale, scăderii cursului cuprului, precum și unor dificultăți de conjunctură. „Dar situația din Zair se însănătoșește", a adăugat el. În context, președintele Mobutu a dezmințit categoric faptul că s-ar fi înregistrat o scădere a producției de cupru, declarînd că producția va trece de la 450 000 tone la 600 000 tone.

Eliberare

Guvernul Republicii Populare Bangladesh a dispus eliberarea imediată a încă 447 de deținuți. Această măsură a fost adoptată cu prilejul celei de-a noua aniversări a proclamării independenței naționale a țării — 26 martie. Se menționează că, în cursul lunii trecute, președintele Ziaur Rahman a anunțat eliberarea, într-un viitor apropiat, a tuturor deținuților politici din Bangladesh. El a afirmat că aproximativ 10 000 dintre ei au și fost puși în libertate.

Program

Guvernul grec a aprobat un program cuprinzător de descentralizare în scopul de a îmbunătăți condițiile de viață în întreaga țară și de a dezvolta provinciile. Într-un comunicat al guvernului se precizează că, în vederea aplicării programului, va fi creat Ministerul Planificării, Construcțiilor de Locuințe și Mediului Ambiant. Se precizează că suprapopularea capitalei a dus la o distribuire inegală a venitului și serviciilor în dauna provinciilor. În consecință, guvernul a hotărît să limiteze în mod drastic dezvoltarea capitalei și a orașului Salonic și să dezvolte alte centre.

Guvernul a nominalizat opt regiuni, care vor fi dezvoltate intens : Volos și Larisa, în Grecia centrală, Patras și Aigion, în Peloponez ; Heraklion (capitala Cretei) ; Kavala și Kozani, în nordul Greciei, și Yannena, în nord-vest.

Expediție. *Cei șapte participanți la expediția către Polul Nord, organizată de cotidianul sovietic „Komsomolskaia Pravda", au părăsit insula Henrietta, la 16 martie a.c.*

Contramandare

Președintele Comitetului Olimpic Internațional, lordul Killian, a anunțat contramandarea convorbirilor dintre reprezentanții Comitetului olimpic chinez și Organizația sporturilor din Taivan, referitoare la reprezentarea Chinei în mișcarea olimpică internațională, programate să aibă loc la Lausanne, la 27 martie, din cauză că Organizația sporturilor din Taivan a refuzat să participe la convorbiri — transmite agenția China Nouă.

Pregătiri

În Cuba au loc pregătiri în vederea alegerilor pentru adunările municipale ale puterii populare, al căror prim tur de scrutin va avea loc la 8 aprilie. Au fost deja afișate listele alegătorilor al căror număr se cifrează la circa 6 milioane. Pentru adunările municipale candidează 24 361 persoane, din care 6 322 — pentru prima oară. În cele 169 de adunări municipale urmează să fie aleși 10 660 de deputați.

Scrisoare

Ministrul de externe indian, B. Vajpayee, a declarat în fața Parlamentului că președintele pakistanez, Zia Ul Haq, a trimis o scrisoare premierului indian, M. Desai, în care afirmă că țara sa nu intenționează să dezvolte sau să achiziționeze arme nucleare. (Scrisoarea președintelui pakistanez este un răspuns la un mesaj pe care i-l trimisese premierul Desai, referitor la îngrijorarea Indiei în legătură cu informațiile potrivit cărora Pakistanul ar intenționa să se doteze cu o capacitate nucleară).

Scădere

Comparată cu anul 1977, producția șantierelor navale din țările occidentale a scăzut cu o treime în 1978. Anunțînd știrea, cunoscuta companie londoneză de asigurări „Lloyd's" arăta că numărul comenzilor pe ultimul trimestru din 1978 a fost cel mai scăzut din ultimii 13 ani.

1000+1

Premii

Cunoscuta actriță Jane Fonda a fost distinsă cu Premiul Academiei britanice de filme și televiziune pe anul 1978 pentru rolul interpretat în filmul „Iulia". Aceeași instituție a mai atribuit peliculei respective : distincția de „cel mai bun film al anului", premiul pentru cel mai bun scenariu și premiul pentru cea mai bună regie.

Centru

Cancelarul Bruno Kreisky a anunțat că guvernul austriac a hotărît să construiască un centru internațional de conferințe la Viena. S-a precizat că acest proiect va necesita investiții de 5 miliarde șilingi (aproximativ 360 milioane dolari). La încheierea lucrărilor, ce vor dura patrucinci ani, Centrul de conferințe va putea găzdui manifestări internaționale cu participarea simultană a 6 000–7 000 persoane.

Concert. *La Tokio, un grup de 2 840 copii japonezi cîntă într-o armonie desăvîrșită la ceremonia prilejuită de absolvirea școlii de muzică*

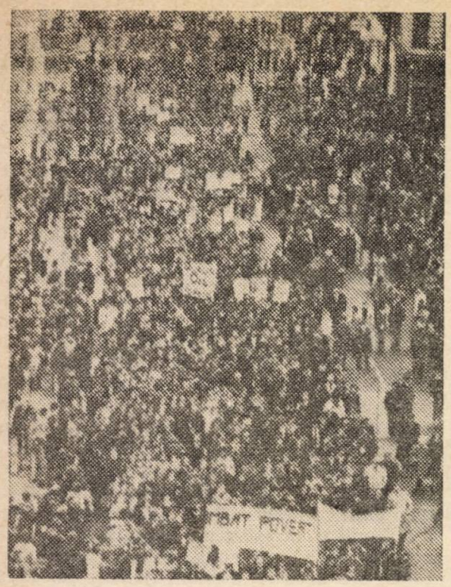

Demonstrație. *La Dublin, a avut loc o mare demonstrație în sprijinul grevei de o zi împotriva sistemului de impozite. Greva a afectat serviciile de transport urban, feroviar și aerian*

Arahide. *La Kano, localitate din nordul Nigeriei, sînt stocați în aer liber mii de saci cu arahide. Cum asemenea produse se depreciază din cauza condițiilor nepotrivite de păstrare, directorul general al F.A.O., Edouard Saouma, a precizat că organizația sa are în vedere crearea unor instalații moderne de stocare în diferite țări africane*

Turiști

Secretarul general al Organizației Mondiale a Turismului (OMT), Robert Lonati, a arătat că, în ultimii ani, turismul s-a dezvoltat în ritm susținut pe plan mondial. El a precizat că, în 1978, 1,2 miliarde persoane au călătorit în diverse zone ale lumii, față de numai 460 milioane, cu 15 ani în urmă. Cu același prilej, secretarul general al OMT a reamintit că viitoarea Conferință mondială asupra turismului se va desfășura în septembrie 1980, la Manila.

Uraniu

Date oficiale publicate la Ciudad de Mexico arată că în subsolul mexican există rezerve de uraniu evaluate la 5 000 tone, rezervele probabile fiind apreciate la 55 000 tone, iar cele potențiale la 70 000 tone. In consecință, se apreciază că, dacă vor fi rezolvate unele probleme de exploatare, Mexicul poate deveni cel mai important furnizor de uraniu din lume. Citrele respective au fost confirmate de specialiști mexicani în fizică nucleară, care arată că cel puțin nouă din cele 31 de state mexicane posedă zăcăminte de uraniu în subsolul lor. Cele mai importante rezerve se află în nordul țării, în statul Chihuahua. În pofida bogatelor sale rezerve, Mexicul nu a putut utiliza pînă acum energia nucleară în scopul propriei sale dezvoltări economice.

Vinovați

Tribunalul districtului Kumamoto, din Japonia, a găsit vinovați doi directori ai firmei japoneze „Chisso Corp" de „omucidere involuntară" provocată de otrăvirea cu mercur a mai multor persoane, prin deșeurile industriale deversate în apele rîului Minamata. Acuzații au fost condamnați la doi ani închisoare. Se precizează că este primul caz de responsabilitate criminală ca urmare a poluării industriale pronunțat pînă acum în Japonia. Prefectura Kumamoto a înregistrat 1 275 de cazuri de otrăvire cu mercur, dintre care 256 mortale.

În timpul vizitei efectuate la Bonn, regele Carl Gustav al XVI-lea al Suediei și regina Silvia s-au întreținut cu președintele vest-german Walter Scheel și soția lui

Sentință

Fostul mare campion olimpic, cîștigătorul curselor de 100 și 200 metri sprint, Bob Hayes, a fost condamnat de un tribunal din Dallas la cinci ani închisoare pentru trafic de stupefiante. Bob Hayes, care și-a recunoscut vina, a declarat că ajunsese într-o situație financiară imposibilă, care l-a determinat să caute, cu orice preț, o ieșire. Supranumit, în anii '60, „cel mai rapid om din lume", Bob Hayes a fost dublu campion olimpic la Tokio, în 1964, devenind ulterior una din stelele fotbalului american (a realizat pentru echipa „Cowboys" un record absolut în ceea ce privește numărul de încercări — 75). Imaginea sa de mare învingător a rămas doar o amintire...

Consecințe

Specialiști de la Institutul de studiere a mediului înconjurător din orașul canadian Toronto apreciază că erupțiile vulcanice puternice sau repetate ar avea consecințe negative asupra evoluției climei. Astfel, analize sistematice și îndelungate ale erupțiilor vulcanice din Krakatoa au dovedit că acestea au avut implicații perceptibile asupra temperaturii atmosferei și îndeosebi a stratosferei. Specialiștii respectivi afirmă că o creștere bruscă a activității vulcanice în lume ar putea fi urmată de o netă răcire a temperaturii. Totuși, ei nu fac o legătură directă între erupțiile vulcanice și iernile foarte friguroase din continentul nord-american.

Întinerire

Orice nou stabilit în capitala Etiopiei, Addis Abeba, întinerește cu exact șapte ani și opt luni. Misterul nu are altă explicație decît calendarul Iulian folosit în Etiopia, potrivit căruia această țară se găsește în anul... 1971.

Instrument. *Liu Ten-Hai, R. P. Chineză, arată dirijorului Arthur Friedler „pipa", un instrument cu coarde la care va cînta în timpul concertelor ce le va da împreună cu Filarmonica din Boston, după recentul turneu al acesteia la Beijing*

Rubrică realizată de Dumitru Constantin

SALISBURY – PRETORIA

Concertare în politica agresivă

În ultima vreme s-au înregistrat noi acte agresive de anvergură ale regimurilor rasiste de la Salisbury și Pretoria împotriva teritoriilor statelor africane independente din vecinătate : Mozambic, Angola, Zambia. Provocînd numeroase victime și importante pagube materiale, recentele raiduri agresive ale regimurilor rasiste au creat noi elemente de tensiune în zonă. Aceste acțiuni au stîrnit o vie îngrijorare și indignare în rîndul opiniei publice internaționale, care le-a condamnat cu fermitate ca dovezi ale unei politici profund contrare legalității internaționale, cauzei păcii, progresului și securității generale.

RAIDURILE RHODESIENE. În ultimul timp a avut loc o înmulțire fără precedent a raidurilor agresive ale regimului de la Salisbury împotriva statelor vecine. Astfel, un comunicat oficial mozambican, dat recent publicității la Maputo, arată că armata rhodesiană a lansat la periferia orașului Beira — al doilea ca mărime din Mozambic — cel mai mare atac desfășurat împotriva acestei țări de la dobîndirea independenței — 25 iunie 1975. Comunicatul amintit mai precizează că în cursul atacului de amploare la periferia orașului Beira a fost distrus carburant în valoare de sute de milioane de escudos. De asemenea, în timpul unor alte raiduri rhodesiene, tot la Beira, a fost distrus principalul centru energetic al acestei localități. De reținut, totodată, că, dacă precedentele acțiuni agresive au fost îndreptate împotriva bazelor de refugiați zimbabwe, acest al cincilea atac — înregistrat de la începutul lunii martie a.c. — a vizat unul dintre cele mai importante centre economice mozambicane, provocînd mari pagube materiale.

Se constată, așadar, atît o creștere cantitativă a acțiunilor agresive, cît și o extindere a ariei lor. Un document al Ministerului apărării al Mozambicului arăta că numai în perioada martie 1977—martie 1978, autoritățile rasiste de la Salisbury au săvîrșit 349 acte de agresiune împotriva acestei țări. În cursul lor au fost distruse școli, spitale, unități comerciale, peste 500 de locuințe, sedii administrative, un mare număr de vehicule, depozite de alimente și s-au înregistrat numeroase victime. De asemenea, dacă la început aceste acțiuni agresive vizau numai regiunile învecinate cu Rhodesia și taberele de refugiați zimbabwe, la ora actuală trupele regimului de la Salisbury încearcă să pătrundă mult mai adînc pe teritoriul mozambican, utilizînd elicoptere și avioane.

Aceleași constatări se pot face pe marginea acțiunilor agresive rhodesiene îndreptate împotriva Zambiei, în cadrul cărora aviația rasiștilor a bombardat cu napalm zone populate aflate chiar în apropierea capitalei țării — Lusaka — și tabere de refugiați care nu aveau caracter militar. Astfel, acțiunile agresive asupra teritoriului zambian, întreprinse la începutul lunii octombrie 1978, au provocat moartea a 226 persoane și rănirea altor 629, precum și importante pagube materiale. Atacuri agresive de amploare s-au înregistrat și în ultimul timp, în pofida ripostelor hotărîte ale forțelor armate zambiene și, respectiv, mozambicane, cît și a creșterii avîntului luptei armate a mișcării de eliberare zimbabwe.

În legătură cu politica agresivă a autorităților de la Salisbury — în contextul în care ele încearcă să accentueze procesul „reglementării interne" și să obțină recunoașterea internațională a acestuia — reține atenția un fapt semnificativ : în perioada iulie 1978—iunie 1979, cheltuielile militare ale regimului minoritar rhodesian au ajuns la 50 la sută din bugetul țării, cifrîndu-se la peste o jumătate miliard dolari rhodesieni (1 dolar rhodesian = 1,20 dolari S.U.A.). Pe de altă parte, o dovadă a concertării între Salisbury și Pretoria și, implicit, a politicii agresive a acestor regimuri o reprezintă faptul că la multe atacuri împotriva statelor independente vecine au participat militari din ambele țări. În alte cazuri, asemenea acțiuni au coincis ca dată, ele vizînd, însă, regiuni sau țări diferite.

ACȚIUNILE AGRESIVE SUD-AFRICANE. Și în acest caz, este valabilă constatarea privind intensificarea atacurilor agresive sud-africane. Faptul se explică, pe de o parte, prin dorința regimului de la Pretoria de a încerca să distrugă taberele militanților S.W.A.P.O. situate în Angola, de a stîrni panică în rîndul refugiaților aflați pe teritoriul angolez și de a provoca pagube economiei acestei țări, încercînd s-o determine să nu mai acorde sprijin luptei poporului namibian pentru eliberare și independență.

Astfel, un comunicat oficial al Ministerului apărării al Angolei informa că numai în perioada 6—15 martie a.c., aviația sud-africană a întreprins 70 de raiduri agresive asupra teritoriului angolez, aruncînd 132 tone de bombe care au provocat victime în rîndul populației civile, cît și însemnate daune materiale. Confruntat cu această escaladare războinică, ce atinge dimensiunile unei adevărate invazii, Statul Major General al Forțelor Armate Populare de Eliberare din Angola a cerut poporului angolez să fie gata pentru a lupta împotriva agresorilor imperialiști. Totodată, Angola a cerut convocarea Consiliului de Securitate al O.N.U. Prezentînd plîngerea Angolei, cît și dimensiunea atacurilor agresive, reprezentantul acestei țări sublinia necesitatea adoptării unor sancțiuni economice internaționale cu caracter obligatoriu, pentru a împiedica Africa de Sud să-și continue atacurile „brutale, ucigătoare". „În lipsa unor astfel de sancțiuni nu va putea fi curmat planul sud-african urmărind salvarea politicii de apartheid și instaurarea în Namibia a unui regim marionetă aservit Pretoriei", arăta reprezentantul Angolei la O.N.U., care a evocat și faptul că unele țări occidentale au livrat armament Africii de Sud, al cărei potențial militar a sporit considerabil. Dezbaterile din Consiliul de Securitate au avut ca elemente caracteristice condamnarea fermă a acțiunilor agresive ale rasiștilor sud-africani și reliefarea consecințelor grave, nefaste ale acestor atacuri pentru pacea și securitatea internațională, în primul rînd ale Africii.

■

Condamnate, din nou, de opinia publică internațională și, din nou, la O.N.U., regimurile rasiste de la Salisbury și Pretoria sînt tot mai izolate. Acțiunile agresive pe care le-au întreprins dezvăluie politica nocivă de continue provocări și incursiuni militare împotriva țărilor independente vecine, de încălcări sistematice ale frontierelor și violări repetate ale independenței și suveranității naționale, frînînd eforturile de dezvoltare ale acestor state.

Poporul român — care a purtat o îndelungată luptă pentru eliberare națională și socială, plătind un tribut greu pentru succesul acestei lupte — nutrește sentimente de caldă solidaritate militantă față de lupta popoarelor africane și de pretutindeni pentru independență și libertate. România a condamnat și condamnă cu vigoare acțiunile agresive ale regimurilor rasiste de la Salisbury și Pretoria comise împotriva Angolei, Mozambicului, Zambiei și a celorlalte țări africane. În repetate rînduri, prin glasul cel mai autorizat al său, președintele Nicolae Ceaușescu, România a subliniat că atacurile agresive ale regimurilor minoritare din Africa australă demonstrează nu forța, ci slăbiciunea lor, încercarea de a încorda și mai mult atmosfera politică din această zonă, de a împiedica soluționarea problemelor în spiritul dorințelor legitime ale popoarelor.

Țara noastră condamnă cu toată fermitatea asemenea acțiuni agresive care nu vor putea înăbuși niciodată, ci vor amplifica și mai mult lupta mișcărilor de eliberare națională, în vederea lichidării definitive a colonialismului, rasismului și apartheidului, pentru victoria deplină a cauzei drepte a popoarelor din Africa australă.

Evoluția situației din Africa australă demonstrează că — în pofida actelor agresive ale regimurilor de la Pretoria și Salisbury împotriva populației majoritare, oprimate, din propriile țări, cît și împotriva statelor africane vecine — rezistența internă devine tot mai puternică, iar țările independente supuse presiunilor și acțiunilor teroriste ale armatelor rhodesiană și sud-africană își întăresc capacitatea de luptă pentru a face față pericolului prezentat de politica escaladării războinice practicată de cercurile conducătoare din Rhodesia și Africa de Sud, pentru a-și consolida independența și suveranitatea, continuîndu-și, totodată, eforturile consacrate dezvoltării și progresului.

Dumitru Constantin

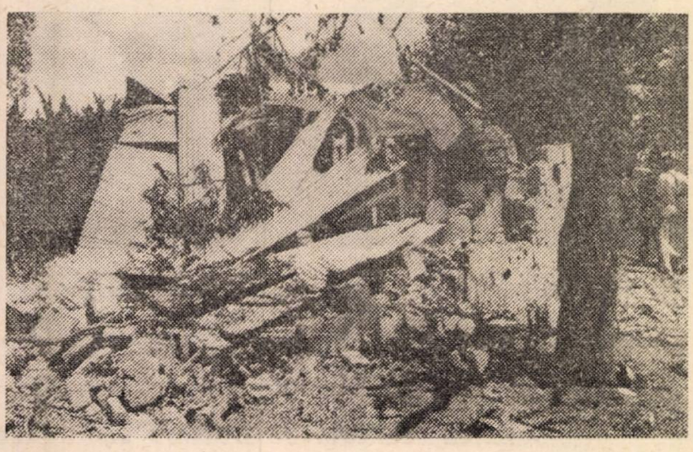

Acțiunile agresive ale regimurilor rasiste de la Pretoria și Salisbury împotriva unor state vecine au provocat numeroase victime și importante pagube materiale. În imagine, o fermă din Zambia distrusă ca urmare a unui raid al aviației rhodesiene

O LUME EFERVESCENTĂ

Anguilla, Antigua, Aruba, Barbados, Barbuda, Belize, Bermude, Bonaire, Curação, Caicos, Dominica, Republica Dominicană, Grenada, Guadelupa, Guyana, Haiti, Martinica, Montserrat, Nevis, Porto Rico, St. Kitts, St. Vincent, Surinam, Trinidad-Tobago, Virgine — iată cîteva din numele sonore ale unora din perlele care compun lumea efervescentă a Mării Caraibilor. Cîteva teritorii continentale și ghirlanda insulelor Antile, încrustate între cele două Americi și înscrise pe linia imaginară a unui arc, puternic încordat, lung de 4 700 km — acesta este miniuniversul statelor și teritoriilor neautonome dintre Atlantic și Marea Caraibilor, un mozaic geografic și uman care se afirmă din ce în ce mai puternic în lumea zilelor noastre, căutîndu-și locul meritat în cadrul comunității mondiale.

Toate dimensiunile, de la 214 000 kmp ai Guyanei sau cei 76 000 kmp ai insulei Haiti, la suprafețele miniaturale ale celor 600 de insulițe sau stînci Grenadine ; toate înălțimile, de la cei 3 175 m ai vîrfului Duarte din Republica Dominicană, la barierele de corali sau bancurile de nisip, care abia depășesc nivelul apelor oceanice ; toate nuanțele climatului tropical, de la extrema uscăciune a insulei Curação la zăpușeala umedă din Tobago ; toate rasele și grupările etnice ale planetei reprezentate în structura demografică, în limbile și modul de viață, în amalgamul de albi, negri, galbeni, hinduși și „rareori" — da, rareori — ce trist paradox al istoriei — descendenți ai triburilor de indigeni care, odinioară, erau stăpînii absoluți ai acestor pămînturi ; cea mai veche republică latino-americană, Haiti, alături de țări recent eliberate sau insule care încă n-au cunoscut independența — iată numai cîteva din însemnele contrastelor și diversității pămînturilor din zona Caraibilor, plasate în imensitatea Atlanticului, străjuind porțile celor două Americi.

Țările și teritoriile din Marea Caraibilor

Gheorghe R. Burlacu

Geneza

Apariția acestor pămînturi este tot atît de diversă, precum celelalte caracteristici geografico-istorice : teritorii continentale sau insule de pe coasta sud-americană, considerate grupuri de munți scufundați în epoci geologice relativ recente, se înalță alături de insule calcaroase sau, pur și simplu, atoli de natură coraligenă (Bahamas, Bermude) sau de insule vulcanice cu profiluri îndrăznețe, precum Guadelupa, Martinica, Montserrat, ce țîșnesc ca jerbe de lavă din apele tumultuoase ale Atlanticului. De fapt, instabilitatea scoarței terestre în această zonă din stricta apropiere a unor fose oceanice adînci (Brownson — 8381 m) este o realitate binecunoscută care s-a manifestat cu intermitență de-a lungul timpurilor, avînd consecințe adeseori tragice ; vulcanismul și seismicitatea frecventă i-au determinat pe unii cercetători să considere Antilele drept avangarda unui lanț de munți în formare, pe alții drept resturile unei cordiliere scufundate, iar pe cei mai înclinați spre legendă să le imagineze, nici mai mult nici mai puțin, decît singurele pămînturi rămase deasupra nivelului oceanic planetar, după scufundarea misteriosului continent „Atlantida".

Această „Mediterană americană" este purtătoarea aceleiași umbre de mister și atracție, ca și insulele ce o mărginesc. Mormînt al atîtor corăbii încărcate cu aurul Americilor, ce și-au găsit sfîrșitul în adîncurile sale cristaline, înghițite de uraganele neașteptate sau scufundate de pirați în epocile de început ale colonizării, împărăție a atîtor plante și animale exotice, Marea Caraibilor a încîntat întotdeauna prin frumusețea și neprevăzutul ei. Este marea uraganelor născute din calmul absolut ; aici se nasc turbioane neașteptate, ca în „Triunghiul morții" din Bermude, zonă misterioasă în care, din cauze încă neelucidate, dispar, uneori fără urme, nave și avioane înghițite de apele oceanice în urma unor fenomene ciudate.

Pămînturile din Marea Caraibilor sînt primele pe care le-a întîlnit Columb în călătoriile ce l-au dus la descoperirile sale epocale ; o insulă din Bahama — San Salvador — numită astfel de băștinașii „guanahani", a smuls, prima, în anul 1492, strigătul de speranță al marinarilor înspăimîntați după trecerea prin Marea Sargaselor — „pămînt", deci „salvare", San Salvador. Aici, au luat descoperitorii primele contacte cu populațiile precolumbiene din America, dispărute, rînd pe rînd, ca urmare a muncii epuizante în mine sau pe plantațiile de trestie de zahăr, a bolilor aduse de europeni, la al căror asalt organismul lor nu avea dotă ereditară de a rezista. La început „ciboneyii", apoi „arawacii", seminții blînde din zona Mării Caraibilor, dispar treptat din Antile, singura lor reminiscență fiind metișii ce se mai află în unele insulițe. La fel „caraibii", războinici temuți care au opus o rezistență îndîrjită colonizatorilor, sfîrșesc, și ei, prin a fi decimați, unii descendenți aflîndu-se azi doar în cîteva insulițe antileze și în zona Guyanelor unde au putut supraviețui mai bine.

Cucerirea

Descoperirea Antilelor începe cu insulele mai mari, mai bogate și populate de indieni pașnici. Santo Domingo — prima mare așezare permanentă, durată de spanioli, în această parte a lumii, în 1496 — devine un fel de capitală a Antilelor timp de mai multe decenii. După descoperire, Antilele au fost însă scenariul unor dispute înverșunate între puterile maritime ale timpului : Spania, Franța, Anglia, Olanda, dispute în urma cărora întreaga arie a Caraibilor intră în sfera colonială. În avangarda noilor cuceritori ai Antilelor mergeau corăbiile negre ale piraților și contrabandiștilor, ce și-au lăsat pe aici adevărate vestigii ale „civilizației răului", inclusiv forturi piratерești și ascunzători printre stînci, demne de cele mai captivante romane de aventuri. Un secol de violență și romantism care se sfîrșește cu pierderea supremației spaniole în Antile, precipitată de furtuna teribilă care a distrus renumita „Invincible Armada", în 1588.

Prezența, alături de spanioli, a englezilor, francezilor, olandezilor, iar, mai tîrziu, a nord-americanilor, în teritoriile din jurul Mării Caraibilor și insulele Antile, sporește diversitatea lor, fără a le schimba, însă, destinul : economii bazate pe monocultură, importante furnizoare de aur și pietre prețioase, de zahăr, rom, minereuri etc... Au existat epoci în care această lume din jurul Mării Caraibilor era în centrul atenției Europei, deținînd cvasimonopolul trestiei de zahăr și al altor culturi tropicale a căror dezvoltare se baza pe munca sclavilor aduși din Africa.

Diversitatea

Aportului inițial al cuceritorilor i se adaugă, treptat, contingente masive de negri și emigranți veniți din diverse părți ale lumii, din al căror amestec rezultă comunitățile multirasiale cele mai pitorești de pe întinsul planetei. Negrii și mulatrii reprezintă majoritatea populației într-o serie de insule, ajungînd în Antilele mici la procentaje de 90 și chiar 98 la sută. Peste aceste două surse etnice de bază — negrii și europenii — s-au interferat, însă, pe multe dintre teritoriile antileze, elemente provenite din Asia — japonezi, chinezi, hinduși (ultimii ajungînd să reprezinte, în Guyana, jumătate, iar în Trinidad — circa o treime din totalul populației). Aportul etnic atît de diferit își găsește corespondent în diversitatea și originalitatea lingvistică a Antilelor, scenariul unor limbi hibride, ca „papiamento", („patois") și altele, ce îmbină într-un „pseudo-esperanto" local elemente lingvistice de origini atît de diferite. Diversitatea este trăsătura dominantă și în cazul limbilor oficiale : țări sau teritorii de limbă spaniolă, precum Republica Dominicană, Porto Rico etc., alături de altele francofone (Haiti, Martinica, Guadelupa), țări de limbă olandeză (Surinam, Aruba, Bonaire, Curação) și, mai ales, de expresie engleză (Guyana, Jamaica, Trinidad-Tobago, Barbados, Grenada, Santa Lucia, Dominica și numeroase alte insule din Antilele mici). Aceeași diversitate în elementele culturale, în mituri, în sincretismul religios din care au apărut ritualuri de tipul „vudu" sau felurite secte religioase. Aceste realități nu minimalizează, însă, rolul miturilor de origine afro-asiatice ca element de rezistență și păstrare a tradițiilor populațiilor asuprite împotriva presiunilor multiple ale elementelor dominante.

Pitorească localitate din Surinam, punct de tranzit pentru comerțul cu produsele locale

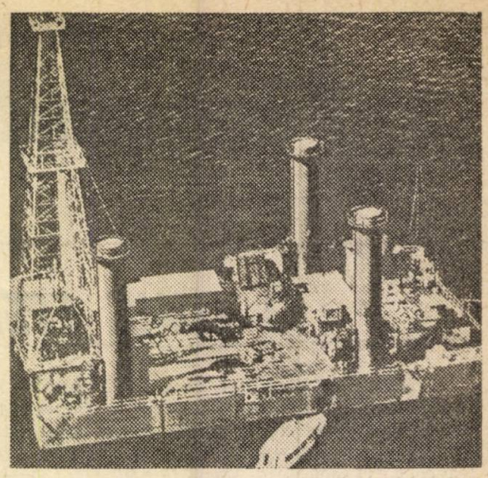

Sondă de țiței în golful Paria

Afirmare politică

Situația statelor și teritoriilor din zona Caraibilor este, la rîndul său, diversă ; în Antile se află vechi state independente, precum Haiti, ce și-a dobîndit independența la 1 ianuarie 1804, sau Republica Dominicană (27 februarie 1844) ; țări recent eliberate, cum sînt Trinidad-Tobago (13 august 1962), Barbados (30 noiembrie 1966), Jamaica (6 august 1962), Grenada (7 februarie 1974), Surinam, Guyana (26 mai 1966), Bahamas (10 iulie 1973), Dominica (3 noiembrie 1978), Santa Lucia (22 februarie 1979), state antileze ce păşesc tot mai hotărît pe calea cuceririi independenței lor economice și afirmării de sine stătătoare în viața internațională ; altele, precum Antilele franceze (Guadelupa, Martinica), engleze (majoritatea Antilelor mici, insulele Virgine etc.), olandeze (Curação, Aruba, Bonaire) încearcă să-și dobîndească abia acum dreptul la independență politică. Rezoluțiile O.N.U. privind decolonizarea, mișcările în favoarea independenței ce se manifestă în cadrul fiecăreia din comunitățile din zona Caraibilor care nu au atins încă stadiul eliberării politice constituie importante elemente de presiune, ce au dus treptat la îngustarea imperiului colonial pe care îl aveau, aici, odinioară puterile Europei occidentale și S.U.A. Ultimul bastion al colonialismului se năruie în urma înțelegerii de către întreaga suflare mondială a caracterului inuman al acestui sistem depășit, care a adus omenirii multe suferințe și a accentuat inegalitățile între națiuni. Unele dintre țările recent eliberate continuă să fie membre ale Commonwealthului britanic sau întrețin alte forme de legături cu fostele metropole, care, în mod firesc, au obligații față de destinul acestor teritorii, după secolele de dependență în care le-au menținut.

Efort de emancipare economică

Țările și teritoriile din Marea Caraibilor își caută căi proprii de dezvoltare viitoare, originale, ce nu pot fi asimilate strict formelor cunoscute în alte continente. Unele dintre aceste țări trec printr-o epocă de căutări a sistemului de dezvoltare cel mai adecvat specificității lor, condițiilor social-istorice și încadrării lor în comunitatea zilelor noastre. Experiența „socialismului democratic" din Jamaica, spre exemplu, sau orientarea politică a Guyanei, ca și opțiunile politice în curs de definire ale altor țări din zonă constituie căutări ce decurg din tradițiile social-istorice ale acestor țări, din efortul lor de adaptare a modelului de dezvoltare la condiția lor de state în curs de dezvoltare, care luptă pentru consolidarea independenței politice și, mai ales, a celei economice.

Economia țărilor și teritoriilor din Marea Caraibilor continuă să aibă o specializare îngustă, bazată pe monocultura și pe exploatarea primară a bogățiilor subsolului, moștenire din vremea îndelungatei perioade de exploatare colonială. Țările caraibiene încearcă azi să corecteze această tendință, dezvoltîndu-și noi ramuri economice. Caracteristice sînt : exploatarea bauxitei (Jamaica și Surinam), a petrolului (Trinidad-Tobago) sau rafinarea petrolului (Porto Rico, Curação, Aruba), exploatarea altor minereuri metalifere, cultura unor plante tropicale în majoritatea statelor și teritoriilor antileze — arborele de cafea, de cacao, trestia de zahăr, bananele, citricele, tutunul, orezul, bumbacul, prelucrarea primară a unora dintre aceste bogății pentru fabricarea de băuturi sau conserve, exploatarea arborelui de cauciuc în Surinam și Guyana.

O ramură economică de mare importanță, în cazul majorității Antilelor, cu perspective pe care timpul le sporește, este dezvoltarea turismului.

Exportul se bazează tot pe gama restrînsă de produse primare, care, în unele țări, au procente foarte ridicate (bauxita și aluminiul reprezintă 74 la sută din exportul Jamaicăi). Ca orientare geografică, schimburile comerciale ale acestor țări și teritorii sînt îndreptate, în mod tradițional, spre S.U.A., Canada, țările Europei occidentale, cu precădere fostele sau actualele metropole, precum și către unele din statele latino-americane. Pentru exemplificare, menționăm că 60 la sută din schimburile comerciale ale Guyanei se realizează cu S.U.A., Canada și Anglia. În prezent, însă, asistăm la efortul acestor țări pentru diversificarea gamei de produse, ca și a orientării geografice a schimburilor lor comerciale, în cadrul preocupărilor lor generale de politică externă vizînd întărirea gradului de independență atît pe plan economic, cît și politic.

Opțiunile de *politică externă* ale statelor din Marea Caraibilor sînt determinate de statutul lor de țări în curs de dezvoltare, care au cunoscut, de-a lungul istoriei, colonialismul și exploatarea, încă neeradicate în unele teritorii din zonă. În mod firesc, aceste state manifestă o netă poziție anticolonialistă și antiimperialistă, îndreptată împotriva politicii de discriminare rasială și apartheid, pentru statornicirea unor raporturi echitabile între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare, pentru intensificarea transferului de tehnologie din partea statelor industrializate către țările în curs de dezvoltare.

Sînt tinere națiuni care adoptă, de pildă, poziții active în cadrul „Grupului celor 77" și al mișcării statelor nealiniate ; Guyana, Jamaica, Trinidad-Tobago au funcții în organele de coordonare a mișcării de nealiniere și au un rol tot mai activ în cadrul acesteia.

Statele din zona Caraibilor întrețin, de asemenea, relații apropiate cu o serie de țări din America Latină, facilitate de legăturile economice, de tradițiile istorice, ca și de distanțele apropiate. Un capitol aparte în raportarea acestor țări la nivel mondial îl reprezintă relațiile cu țările africane, de care statele și teritoriile din Marea Caraibilor se simt legate prin afinități etnice și culturale, ca și prin orientarea lor politică generală în cadrul vieții internaționale. De fapt, situarea țărilor din Marea Caraibilor la încrucișarea de drumuri și continente, compoziția lor etnică atît de universalistă, ca și anumite accente în poziția lor față de problemele mondiale le acreditează ca factori de legătură între America Latină, Africa și unele țări din Asia.

Pe plan regional, statele din zona Caraibilor au manifestat tendințe de unitate sub raport economic și uneori politic, care au dus la crearea mai multor organe zonale de cooperare economică. CARIFTA (Asociația liberului schimb din zona Antilelor), CARICOM (Piața comună din Caraibe) sau NAMUCAR (Întreprinderea navală multinațională din Caraibe) — sînt tot atîtea încercări de unire a eforturilor țărilor din zona Caraibilor pentru a-și apăra interesele în fața influențelor și presiunilor economice străine. Țări precum Guyana și Jamaica vizează o colaborare mai amplă, la nivel latino-american, cu participarea țărilor antileze ca entități individuale în cadrul regiunii.

România sprijină lupta de eliberare a teritoriilor din Marea Caraibilor, țara noastră fiind un promotor activ al rezoluțiilor O.N.U. pentru decolonizarea acestora.

În prezent, țara noastră întreține relații diplomatice la nivel de ambasadă cu majoritatea statelor independente din zona Caraibilor : Guyana (iunie 1973), Barbados (septembrie 1977), Jamaica (august 1974), Trinidad-Tobago (noiembrie 1972), Surinam (noiembrie 1975) și, conform politicii sale de dezvoltare a raporturilor cu toate statele, este gata să stabilească relații cu alte state din zonă la momentul oportun, să colaboreze cu ele în apărarea unor interese comune, pe plan bilateral și multilateral.

Colaborarea strînsă cu delegațiile acestor țări în efortul pentru făurirea unei noi ordini economice și politice mondiale, în cadrul „Grupului celor 77", al mișcării nealiniate, a devenit deja o coordonată a relațiilor României cu aceste țări, de care ne leagă afinități și preocupări actuale.

POSTA REDACTIEI

Ion Vasilescu, Botoşani. După cum, probabil, aţi aflat şi dv., în cadrul sărbătoririi centenarului naşterii lui Albert Einstein, se va inaugura o uriaşă statuie, în faţa fostei sale locuinţe din Oreint, statul New York (S.U.A.). Statuia, operă a sculptorului Robert Berkop, va fi inaugurată în luna aprilie. Ea va cîntări, după ce va fi turnată în bronz, 300 tone.

Mihai Bălan, Slatina. 1. Primul congres al Frontului de Eliberare Naţională din Algeria s-a desfăşurat în anul 1956, în timpul războiului de eliberare început în anul 1954. Cel de-al doilea, a avut loc la Tripoli, în 1962, după încetarea focului intervenită la 19 martie acelaşi an, iar al treilea, în 1964, la Alger, la doi ani după proclamarea independenţei ţării.

2. Avem în vedere propunerile dv.

3. Adresaţi-vă revistei „Magazin istoric" unde au apărut memoriile la care vă referiţi.

Edward Kennedy

Constantin Iancu, com. Tătărăştii de Jos, jud. Teleorman. Senatorul Edward Kennedy se află în acest moment, susţin observatorii politici, în cea mai puternică poziţie de cînd a intrat în viaţa politică, în calitatea sa de preşedinte al Comitetului judiciar al Senatului. Comitetul are o mare influenţă şi putere şi este, de altfel, cel mai larg din cadrul Senatului — 17 membri, un personal de 200 de funcţionari şi un buget anual de 5 milioane dolari. Fostul preşedinte al comitetului, democratul din Mississippi, James O. Eastland, deţinuse această funcţie timp de 22 de ani şi s-a retras în statul natal. Comitetul se ocupă de o largă paletă de probleme, de la legile antitrust şi drepturile civile, la legile penale şi confirmarea judecătorilor federali. Edward Kennedy a anunţat deja că primele sale acţiuni se vor îndrepta spre legile antitrust, în încercarea de a împiedica crearea unor mari corporaţii. A propus, de altfel, cîteva măsuri care să împiedice unirea monopolurilor. Noul preşedinte a anunţat că, acum, comitetul va investiga singur asupra celor 152 de judecători federali a căror numire trebuie s-o confirme. (Anterior, confirmarea aceasta era o simplă formalitate). Edward Kennedy a mai anunţat că pregăteşte o lege care să precizeze limitele legale pentru activităţile F.B.I. „Ideea este de a opri F.B.I.-ul de la investigarea oricărei persoane care îi pare comunistă, aşa cum a făcut timp de 30 de ani", declara un adjunct al senatorului. În ceea ce priveşte posibilitatea candidaturii la alegerile prezidenţiale din 1980, Kennedy încă nu s-a pronunţat. Experţii sînt de părere că este, însă, singurul posibil candidat care poate aştepta pînă către sfîrşitul alegerilor preliminare pentru a se decide. Cauza — popularitatea, în rîndurile partidului democrat, a ideilor liberale care atrag alegătorii, „magia" numelui unei familii care a dat vieţii politice americane două personalităţi asasinate în deceniul trecut. Edward Kennedy are 47 de ani.

Şisturile bituminoase

Vasile Popescu, Bucureşti. Şisturile bituminoase încorporează cele mai importante rezerve de petrol „neconvenţional". 300 miliarde de tone sînt ascunse în zăcămîntul de la Green River, ce se întinde pe teritoriul a trei state ale S.U.A. ; 110 miliarde de tone se găsesc în subsolul Americii de Sud, în special în Brazilia ; 13 miliarde sînt disponibile în Africa ; 12 miliarde în Asia şi 6 miliarde în Europa. Viitorul acestei surse de energie ar fi, deci, asigurat, dacă nu ar exista obstacolul tehnologiei : dintr-o tonă de rocă se poate spera să se extragă, în funcţie de loc, de la 30 la 250 litri de petrol. Un rezultat slab pentru o succesiune de operaţiuni miniere şi industriale foarte grele : trebuie să se extragă tone de blocuri de rocă, să fie concasată, apoi încălzită la o temperatură de peste 500 grade C pentru distilarea conţinutului lichid, al cărui cost oscilează între 15 şi 25 dolari per baril. Exploatarea şisturilor pune, de asemenea, grave probleme ecologice : operaţiunea cere o mare cantitate de apă, iar şisturile sînt abundente în regiunile aride ; duce la ocuparea unor suprafeţe de teren cu cantităţi considerabile de rocă netratabilă. Tehnologia actuală ar permite, în cel mai bun caz, să se extragă 30 miliarde tone de petrol în lume, ceea ce reprezintă doar o treime din rezervele dovedite de petrol clasic. Sînt unele ţări care produc petrol din şisturi. Printre acestea, în Brazilia, la Sao Mateus do Sul, o unitate-pilot a societăţii „Petrobras" furnizează zilnic 1 000 barili de petrol şi 36 500 metri cubi de gaz combustibil din prelucrarea a 2 500 tone de rocă. Marocul intenţionează să exploateze zăcămîntul de la Timahdit, în Munţii Atlas. Prima ţară care s-a angajat în exploatarea şisturilor bituminoase în 1937, Franţa, a abandonat operaţiunile la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial. În Franţa, ca şi în restul lumii, viitorul şisturilor depinde de o nouă tehnică, experimentată în S.U.A. de „Occidental Petroleum" : distilarea „in situ", ceea ce se înrudeşte cu gazeificarea subterană a cărbunelui. Nu au fost făcute cunoscute încă costul procedeului şi procentajul de petrol care poate fi recuperat. Primele experienţe au fost efectuate de Biroul Minelor Americane la Rock Springs, în Wyoming. Ele nu au dat rezultate concludente.

Ion Matei, Constanţa. 1. Nu ştim de unde deţineţi această informaţie, dar ea nu este exactă. Statele Unite continuă să-şi menţină bazele militare în Filipine. De altfel, într-un foarte recent discurs, preşedintele Ferdinand Marcos a subliniat că prezenţa americană este determinată, printre altele, de faptul că „Filipinele au o poziţie strategică deosebită în Asia de sud-est". Relaţiile dintre cele două ţări sînt foarte bune.

2. Declarînd că nu pot accepta cererea de revizuire a sentinţei de condamnare la moarte a fostului premier Zulfikar Ali Bhutto, judecătorii pakistanezi au cerut, totuşi, ca preşedintele Zia Ul Haq să ţină seama de argumentele apărării în exercitarea dreptului său de graţiere. Ca atare, soarta lui Bhutto depinde acum de hotărîrea pe care o va lua actualul preşedinte.

Apă din Antarctica

Ilie Teodorescu, Orăştie. 1. O experienţă ca aceea la care vă referiţi a fost programată pentru primăvara acestui an. Ea ar urma să probeze că este posibilă, în condiţii acceptabile din punct de vedere financiar, transportarea unor aisberguri din Antarctica pentru alimentarea cu apă a diferitelor regiuni deşertice de pe glob. O asemenea eventualitate a fost evocată, de altfel, încă din secolul trecut, dar abia în ultimii ani ea a fost reluată şi documentată de către diferiţi savanţi. O atenţie specială au acordat problemei diferite oficialităţi din Arabia Saudită, interesate în alimentarea cu apă a zonelor deşertice din ţară. Experienţa ce ar urma să aibă loc în curînd constituie, aşadar, o premieră ştiinţifică mondială şi prevede transportarea unui aisberg dintr-o zonă încă nestabilită a Antarcticii spre Australia. Ar urma să fie supravegheată de o echipă formată din 12 cercetători, în frunte cu profesorul american William Campbell. Masivul bloc de gheaţă va fi remorcat de o navă australiană. În prealabil, savanţii vor studia, cu ajutorul fotografiilor realizate de sateliţi şi prin alte mijloace, direcţia şi forţa diferiţilor curenţi oceanici, despre care se presupune că ar putea ajuta la succesul operaţiunii. Fireşte, Australia a fost aleasă ca punct de sosire a „transportului" datorită apropierii ei de Antarctica. Sînt amintite şi numeroase dificultăţi ce stau, în principiu, în calea unei asemenea operaţiuni. Între acestea : condiţiile de navigaţie în mările prin care vor trece navele-remorcă, realizarea unor cabluri de tracţiune deosebit de rezistente şi, nu în ultimă instanţă, pericolul topirii „încărcăturii", atît datorită căldurii, cît şi frecării de valuri.

2. La sesiunile Parlamentului elen pot participa numai partidele cu minimum 15 deputaţi. Recent, Mişcarea Socialistă Panelenă (P.A.S.O.K.), a doua formaţiune politică din ţară, cu 93 deputaţi, a preconizat revizuirea acestui regulament. Ea a propus să se acorde dreptul de a participa la sesiunile parlamentare şi partidelor care au minimum 10 deputaţi.

POSTA REDACȚIEI

O.P.A.E.P.

Ilie Stanciu, Craiova. Organizația Statelor Arabe Exportatoare de Petrol — O.P.A.E.P. — a luat ființă la Beirut, la 9 ianuarie 1968. Inițial, avea trei țări membre : Arabia Saudită, Kuweit și Libia. La puțin timp după creare au mai aderat : Algeria, Bahrein, Emiratele Arabe Unite și Qatar. În sfîrșit, la reuniunea miniștrilor O.P.A.E.P., din Bahrein (martie 1972), acestora li s-au alăturat Siria, Egiptul și Irakul. Sediul O.P.A.E.P. este în Kuweit. Cu cele 994,85 milioane tone de petrol produse în anul 1977, O.P.A.E.P. acoperă 35 la sută din producția mondială. Dar, din păcate, statele membre nu posedă decît 3 la sută din capacitatea mondială de rafinare. Pe țări, producția se prezintă astfel : Algeria (1977) — 54,3 milioane tone ; Arabia Saudită — 460 milioane tone ; Bahrein — 2,9 milioane tone ; Egipt — 20,6 milioane tone ; Emiratele Arabe Unite — 100 milioane tone ; Irak — 124,65 milioane tone ; Kuweit — 98,35 milioane tone; Libia — 103,15 milioane tone ; Qatar — 22,25 milioane tone ; Siria — 2,7 milioane tone. O.P.A.E.P. a creat patru importante societăți de servicii care sînt deja operaționale. „Arab Maritime Petroleum Transport Company" (AMPTC) ce dispune de o flotă cu un tonaj de 1,7 milioane tpl (1tpl= circa 1,01605 tone metrice) ; „Arab Shipbuilding and Repair Yard Company" (ASRY), societate de șantiere navale creată în decembrie 1974, în Bahrein ; „Arab Petroleum Services Company" (ASPC) înființată în noiembrie 1975, an în care a mai fost creată și „Arab Petroleum Investmento Corporation" (APICRP). Secretar general al O.P.A.E.P. este dr. Ali Attiga.

Tamisa

I. Vlad, Tîrgoviște. În cadrul acestei rubrici, anul trecut am răspuns unei întrebări similare, despre amenințarea pe care o reprezintă Tamisa pentru Londra, fie în urma ploilor abundente, fie în urma mareelor uriașe din Marea Nordului, care pot înainta pînă în capitala britanică. În 1973, au început lucrările pentru construirea unui baraj capabil să împiedice inundarea cartierelor joase ale Londrei. Dar, datorită inflației și dificultăților materiale, construcția nu s-a încheiat, iar prețul ei a sporit cu peste 500 la sută, depășind, acum, peste 1 miliard dolari. S-a stabilit un nou termen de dare în folosință — 1982. Oricum, după opiniile tuturor, oricît de costisitor s-ar dovedi „barajul", el trebuie realizat, întrucît daunele pe care le-ar putea provoca marile inundații sînt calculate la a depăși de aproape 50 de ori această sumă. Cîteva precizări : 2,25 milioane de locuitori ai Londrei și-ar putea vedea amenințate casele : Parlamentul, Westminster Abbey și locuința primului ministru de pe Downing Street 10 se situează în zona amenințată ; apele s-ar opri la porțile palatului Buckingham ; ar fi inundate 50 de stații de metrou ; ar fi scoase din uz 35 spitale, cîteva centrale electrice, 20 stații de pompieri și 7 garaje de ambulanțe. Evident, așa ceva s-ar întîmpla numai în cazul coroborării unor elemente meteorologice — ploi sau zăpezi abundente, combinate cu furtuni pe mare — dar, susțin experții, ele pot fi întrunite oricînd între lunile septembrie și martie ale fiecărui an. În 1965, Tamisa a atins un nivel record. În decembrie anul trecut, apele ei deveniseră iar amenințătoare, pentru a 11-a oară în acest secol ; sute de persoane au fost evacuate, dar furtuna a încetat, din fericire, înainte ca apele să atingă centrul orașului. În 1953, doar schimbarea vîntului a salvat Londra ; au murit, în schimb, 300 de persoane, 52 000 și-au pierdut locuințele, iar pagubele au fost imense. Mai există, susțin edilii londonezi, încă o cauză a posibilelor inundații. De mai multe veacuri, Anglia se scufundă cu aproximativ 13 inci pe secol, în așa fel încît, astăzi, se află cu 15 picioare mai jos decît pe vremea romanilor. Bariera care se construiește acum constă în 12 mari porți de oțel, înaltă de 75 picioare. Opinia oficială este că există una la 50 de șanse ca Tamisa să inunde înaintea încheierii complicatei construcții.

Paul Ioanide, București. În imaginea de mai jos este „naveta" spațială americană „Columbia", care a efectuat un zbor-test de 17 minute, ancorată pe un avion special „Boeing 747-Jumbo", în zona bazei aeriene Edwards din California, de unde a fost transportată, ulterior, la San Antonio, în Texas, aceasta constituind prima etapă a călătoriei care s-a încheiat la Cape Canaveral, în Florida. În lungime de 37 m, naveta are înălțimea unei clădiri cu cinci etaje și o greutate de 122 tone. Primul zbor orbital al „Columbiei" este programat în noiembrie 1979.

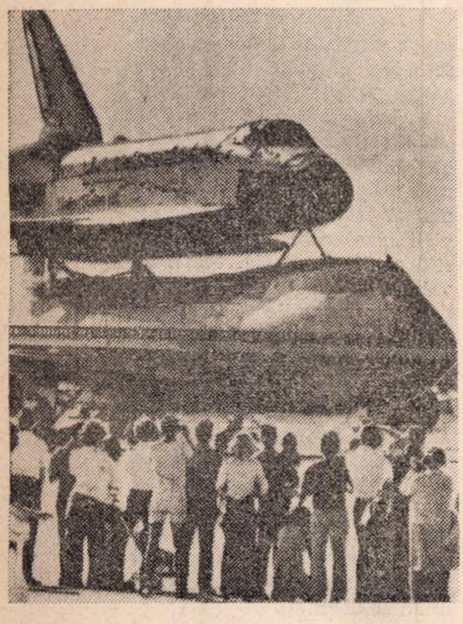

Polițiști pentru metrou

Cristofor Pascu, București. Ați înțeles perfect de bine știrea difuzată la radio : municipalitatea orașului New York a hotărît într-adevăr să aloce șapte milioane dolari pentru securitatea pasagerilor ce folosesc liniile metroului din marea citadelă americană de pe coastele Atlanticului. Măsura a fost dictată de creșterea în proporții alarmante a criminalității care a făcut ca această necesară rețea de transport să devină cea mai periculoasă din lume. Printre alte măsuri, primăria a hotărît sporirea numărului polițiștilor însărcinați cu supravegherea stațiilor de metrou. Criza bugetară a municipalității a obligat cu patru ani în urmă pe primarul orașului să opereze reduceri drastice în creditele acordate securității publice. De pildă, de la 3 600 în 1975, numărul polițiștilor însărcinați cu paza metroului a fost redus la 2 800. Repartizarea sporită a polițiștilor, inclusiv în trenurile metroului, este menită să ducă la situația ca „măcar circulația pe liniile metroului să fie mai sigură decît aceea de pe străzi", după cum se exprima o oficialitate newyorkeză.

Dezideriu Mach, Cîmpia Turzii. 1. Într-adevăr, suprafața Guyanei este, așa cum ați indicat, de 214 970 kmp.

2. În legătură cu propunerea dv. de a publica un reportaj despre Bolivia, vom încerca să răspundem pozitiv într-unul din numerele viitoare.

Adrian Cuperman, Iași. 1. Nu este vorba de o eroare : ministrul de externe sud-african se numește Roelof „Pik" Botha, iar premier este Pieter Botha.

2. Nu dispunem, deocamdată, de datele solicitate. Vom căuta să răspundem, însă, întrebării dumneavoastră.

LUMEA

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17 60 10 Internațional 18 50 81. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul import-export presă — Calea Griviței nr. 64–66, P.O.B. 2001, telex 011226, București.

C.P.C.S.

Informații utile pentru automobiliști

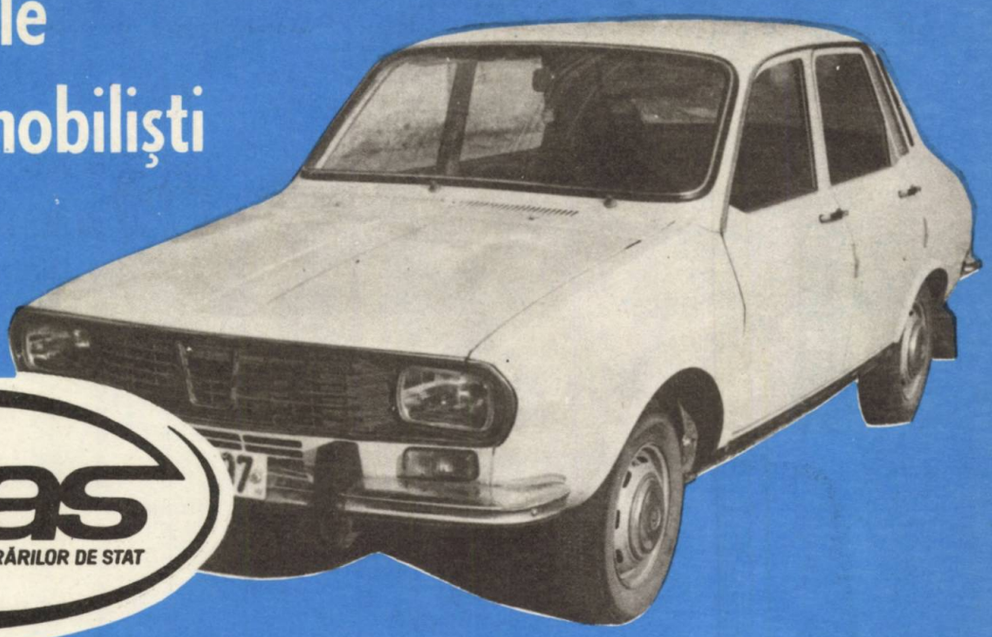

adas
ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRILOR DE STAT

La Administrația Asigurărilor de Stat automobiliștii pot contracta diferite feluri de asigurări facultative auto — care acoperă o serie de riscuri, altele decît cele cuprinse în cadrul asigurării prin efectul legii de răspundere civilă auto —, cum sînt :

- asigurarea globală pentru avarii — casco ;
- asigurarea autoturismelor numai pentru pagubele produse ca urmare a accidentelor de circulație ;
- asigurarea autoturismelor numai pentru pagubele produse de incendiu și calamități ;
- asigurarea autovehiculelor pentru furt ;
- asigurarea suplimentară pentru cazurile cînd autovehiculul este condus de alte persoane decît asiguratul sau rude ale acestuia ;
- asigurarea autovehiculelor în legătură cu utilizarea lor la concursuri, întreceri sau antrenamente pentru acestea ;
- asigurarea de accidente a conducătorilor de autoturisme și a altor persoane aflate în autoturisme ;
- asigurarea autovehiculelor cu valabilitate numai în afara teritoriului R. S. România.

Pentru relații suplimentare și pentru încheierea unor astfel de asigurări, cei interesați se pot adresa responsabililor cu asigurările din unitățile socialiste, agenților și inspectorilor de asigurare, filialelor A.C.R. sau, direct, oricărei unități ADAS.

Nici o locuință modernă fără mijloace moderne de informare!

TELEVIZOARE CU CIRCUITE INTEGRATE

O nouă generație de televizoare ieșită pe poarta uzinei „ELECTRONICA" București : televizoarele cu circuite integrate, realizate în baza celor mai noi scheme tehnice utilizate pe plan mondial, avînd o fiabilitate mărită și CONSUM DE ENERGIE REDUS CU 33 LA SUTĂ. Stabilizatorul inclus în construcția televizorului asigură calitatea deosebită a imaginii și a sunetului chiar la variații mari de tensiune, utilizîndu-se la construcția lor module funcționale, operațiunile de depanare fiind simplificate. Mai mult, termenul de garanție pentru buna lor funcționare s-a majorat la 12 luni. Următoarele tipuri de televizoare pot fi cumpărate și cu plata în 24 de rate lunare, acontul fiind de numai 15 la sută din prețul de vînzare:

Denumirea televizorului	Diagonala ecranului (cm)	Prețul	Acont 15% (lei)	Rate lunare 24 (lei)
OLT	44	2 920	438	103
SNAGOV	47	2 920	438	103
SIRIUS	50	3 050	457	108
SIRIUS	50	3 100	465	110
DIAMANT	61	3 600	540	128
LUX	65	4 000	600	142

În concediu sau în excursie, la munte și la mare, televizoarele portabile „SPORT" — complet tranzistorizate — adaptabile la tensiunea de 220 V și 12 V de la acumulatorul autoturismului dv., oferă posibilitatea vizionării, în condiții optime, a evenimentelor și a celorlalte emisiuni ale televiziunii.

Televizorul „SPORT" la prețul de 2 870 lei se vinde și cu plata în 24 de rate lunare, prima rată constituind și avansul în sumă de circa 120 lei.

Lei 2

Adeziunea fermă a întregului nostru popor

Nr. 15 5 aprilie 1979

LUMEA

SĂPTĂMÎNAL DE POLITICĂ EXTERNĂ

O politică principială, de pace și conlucrare cu toate națiunile

ROMÂNIA ȘI ȚĂRILE AFRICII

solidaritate, prietenie, colaborare

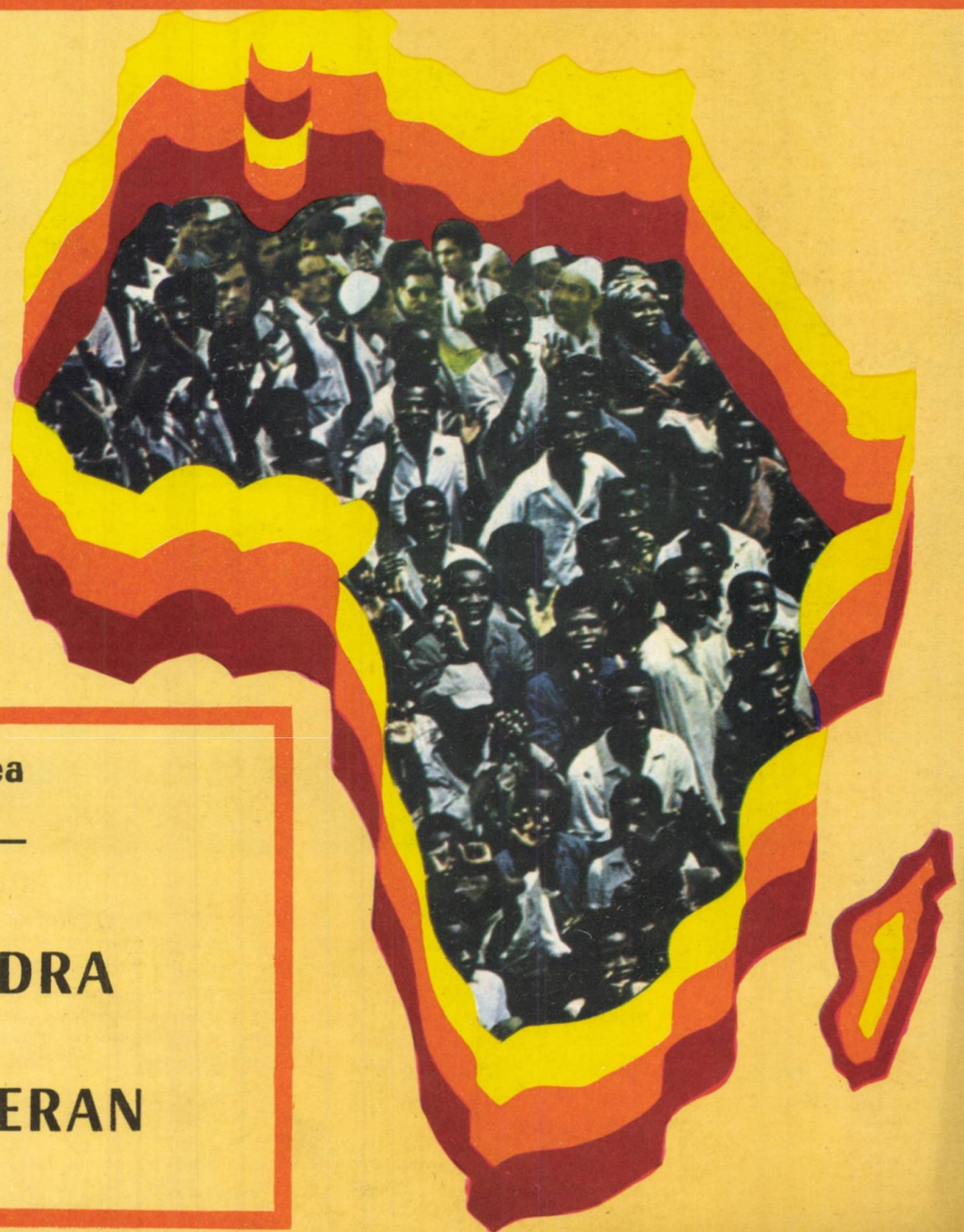

Din actualitatea internațională

GENEVA

LONDRA

ROMA

TEHERAN

Dezvoltînd larg activitatea economică internaţională, noi aducem, totodată, o contribuţie la rezolvarea problemelor complexe ale lumii de astăzi, la înfăptuirea noii ordini economice internaţionale, a dezarmării, la soluţionarea problemelor litigioase dintre state numai şi numai pe calea tratativelor, la realizarea unor relaţii care să asigure dezvoltarea liberă a fiecărei naţiuni, fără teama vreunei agresiuni, posibilitatea de a-şi concentra forţele în scopul dezvoltării, al asigurării independenţei şi bunăstării.

NICOLAE CEAUŞESCU

(Din cuvîntarea rostită cu prilejul înmînării înaltelor distincţii şi diplome de onoare unor judeţe şi unităţi fruntaşe în întrecerea pe 1978)

LUMEA

Săptămînal de politică externă

apare în limbile română, engleză, franceză, rusă, germană, spaniolă

15 (806)

5 aprilie 1979

ARTICOLE, CORESPONDENȚE

Politica partidului – acord deplin cu interesele țării și aspirațiile poporului, cu cauza păcii și socialismului. Eugeniu Obrea 2

România și țările Africii : solidaritate, prietenie, colaborare. Petre Tănăsie 6

Vizita ministrului român de externe în Polonia 9

C.E.E./O.N.U. – Opțiuni în favoarea cooperării economice. Stelian Țurlea 10

Congresul comuniștilor italieni și-a încheiat lucrările. Radu Bogdan 12

Orientul Mijlociu. După reuniunea de la Bagdad 13

Londra. 311 contra 310. George Serafin 14

Teheran. După referendum. Nicolae Chilie 15

România – Ungaria. Raporturi prietenești, de multilaterală colaborare. Ilie Olteanu 20

La Valletta. O despărțire fără regrete... Rodica Dumitrescu 24

N.A.T.O. „Two way street" – și nemulțumirile partenerilor vest-europeni. M. Ramură 25

Ottawa. După o îndelungă așteptare... Marcel Negreanu 26

Ankara. Contextul noilor măsuri economice. I. Madoșa 27

Bonn. Dilemele opoziției. C. Vasilescu 28

Unificarea celor două state yemenite – din nou la ordinea zilei. Crăciun Ionescu 29

INTERVIUL NOSTRU

Pompeyo Marquez, secretar general al Mișcării pentru socialism din Venezuela 4

Shigeo Nagano, președintele Camerei de comerț și industrie a Japoniei 5

Christian Remi Richard, ministrul afacerilor externe al Republicii Democratice Madagascar 9

REPORTAJ PE GLOB

Libia. „Acolo unde înfloresc nisipurile". Petru Petra, Horia Vasiloni 16

Gabon. „Țara okoumé" și noile priorități ale dezvoltării. George Petricu 18

DIN ȚĂRILE SOCIALISMULUI

Secvențe ungare. Ilie Olteanu 20

1000 + 1 22–23

DOCUMENTAR

Senegal : noua etapă în strategia dezvoltării. Sabina Diaconu 30

POȘTA REDACȚIEI 31–32

Politica partidului – acord deplin cu interesele țării și aspirațiile poporului, cu cauza păcii și socialismului

Ancheta internațională, în exclusivitate pentru „Lumea", în rîndul participanților la sesiunea C.E.E./O.N.U.

Priorități și obiective ale cooperării intereuropene

Din actualitatea internațională

ROMA. La încheierea celui de-al XV-lea Congres al P.C.I.

LONDRA. Alegeri anticipate

ORIENTUL MIJLOCIU Evoluții complexe

TEHERAN. După referendum

LA VALLETTA. Retragerea bazelor militare britanice

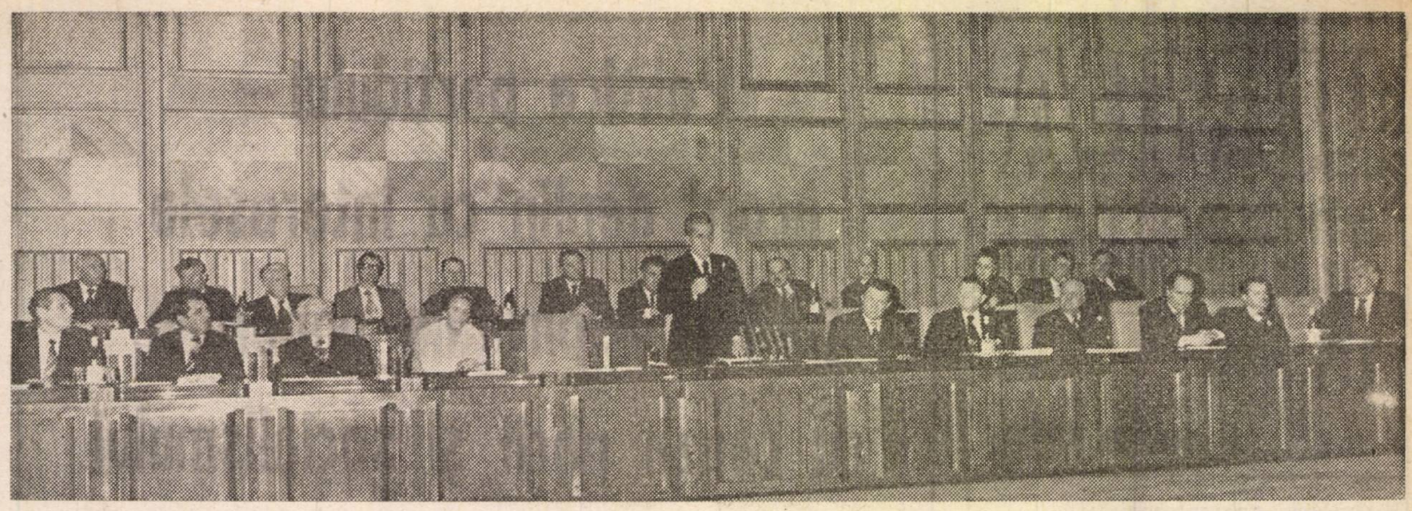

Lucrările Plenarei C.C. al P.C.R., sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român

Politica partidului — acord deplin cu interesele țării și aspirațiile poporului, cu cauza păcii și socialismului

Cele două evenimente de rezonanță din săptămîna trecută — plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român și sesiunea Marii Adunări Naționale — au conferit relief trăsăturilor ce definesc viața politică a țării. O societate înnoitoare în substanță, angajată într-o vastă operă constructivă, preocupată de perfecționarea ei, dezvoltă un cadru larg de afirmare a spiritului democratic, inseparabil de rolul fundamental pe care îl are Partidul Comunist Român. Forța politică conducătoare din România prezentului întruchipează idealurile avîntate ale unei întregi națiuni, realizează o perfectă osmoză între aceste idealuri și orientarea pe care o promovează cu consecvență, asigură propășirea patriei pe temelia de nezdruncinat a independenței, singura capabilă să dea trăinicie construcției socialiste. Există o identitate perfectă între partid și popor — tăria partidului provine din încrederea poporului, certitudinea poporului se bazează pe politica partidului verificată de realități, supusă mereu examenului vieții, și strălucit confirmată.

Relația aceasta dialectică — **partid-popor** — exprimă sintetic însăși esența istoriei ultimelor noastre decenii. Pentru că partidul a dobîndit încrederea poporului prin statornicia sa, prin clarviziunea și principialitatea demonstrate, prin curajul în apărarea autenticelor interese naționale, prin devotata slujire a cauzei socialismului. La sfîrșitul anului trecut, partidul cuprindea, în rîndurile sale, 2 842 064 membri, ceea ce reprezintă 18,57 la sută din populația majoră și 25,09 la sută din populația activă a țării. Cifrele relevă profunzimea audienței politicii partidului, dimensiunile sale ca exponent al voinței întregului popor, explică ritmul rapid al înfăptuirilor noastre, capacitatea de a depăși dificultăți și obstacole, asigurînd mersul înainte către obiectivele stabilite. Creșterea continuă a numărului membrilor de partid, compoziția sa socială și națională, în consens cu structura populației, atracția pe care partidul o exercită în mase demonstrează adeziunea întregii națiuni la politica internă și externă, unitatea indestructibilă a tuturor celor ce muncesc, fără deosebire de naționalitate, în jurul partidului, al conducerii sale, al secretarului general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Procesul întăririi partidului, indisociabil de progresele societății noastre socialiste, trebuie relevat nu numai în laturile sale cantitative, ci și pe plan calitativ : plenara C.C. al P.C.R. a evidențiat faptul pozitiv că a crescut calitatea membrilor de partid, munca politico-educativă și organizatorică.

Societatea noastră se află într-o etapă de covîrșitoare importanță pentru dezvoltarea ei. Sarcinile mari ce le implică accelerarea progresului economic, perfecționarea continuă a conducerii în toate sectoarele, în primul rînd prin aplicarea noului mecanism economic, fac absolut necesare aprofundarea democrației socialiste, larga participare a celor ce muncesc la soluționarea problemelor de interes general. Tovarășul **Nicolae Ceaușescu** sublinia în cuvîntul rostit, la Marea Adunare Națională, cu ocazia conferirii unor înalte distincții fruntașilor în întrecerea pe anul 1978 : **„Trebuie să ne preocupăm permanent de dezvoltarea cadrului democratic de participare a maselor populare la conducere, inclusiv la adoptarea hotărîrilor privind politica generală, internă și externă, a patriei noastre. Să nu uităm nici un moment că societatea socialistă pe care o edificăm este nu numai cea mai dreaptă și echitabilă din punct de vedere economic, dar și o societate care trebuie să asigure cadrul cel mai democratic de participare activă a maselor populare, a întregului popor la conducerea țării, a propriilor destine, la făurirea conștientă, prin forțe proprii, a viitorului liber și fericit, a viitorului comunist !"**

Partidului îi este propriu un înalt simț de responsabilitate — față de moștenirea pe care ne-au lăsat-o înaintașii, față de prezentul împlinirilor creatoare și, în egală măsură, față de viitorul în care investim, cu generozitate, speranțe și energii. Politica partidului răspunde aspirațiilor țării, intereselor națiunii, urmărește cu fermitate propășirea patriei și bunăstarea poporului. Este o politică profund principială, realmente științifică, receptivă la exigențele noului, refuzînd anchilozarea în rutină sau oscilațiile conjuncturale. Orientările programatice ale partidului se caracterizează prin continuitate exemplară, prin claritatea obiectivelor, printr-o înțelegere adîncă a complexității fenomenelor. Elaborarea acestei politici și transpunerea ei în practică se asociază, în mod organic, contribuției hotărîtoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Iar concluziile forului suprem al partidului, ca și lucrările sesiunii parlamentare au evidențiat unanima aprobare de care se bucură orientările, atît în materie de politică internă, cît și cele privind activitatea internațională, aflate, de altfel, într-o unitate organică. Adeziunea poporului reprezintă expresia unei opțiuni fundamentale, act conștient care se întemeiază pe încrederea în partid.

Cele două evenimente pe care le consemnăm au reafirmat — în acest an care marchează trei decenii și jumătate de istorie nouă a României, anul celui de al XII-lea Congres al partidului — continuitatea politicii noastre, în efortul de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, ca și în activitatea internațională consacrată întăririi prieteniei și colaborării între națiuni, cauzei păcii în lume. **Hotărîrea Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la politica internațională a partidului și statului nostru** constituie un document semnificativ prin încărcătura sa de idei, prin claritatea cu care expune o atitudine prin-

cipială față de problemele majore ce preocupă contemporaneitatea. Trebuie subliniat, în primul rînd, faptul că C.C. al P.C.R. a dat o înaltă apreciere politicii externe principiale și activității internaționale, deosebit de intense, ale partidului și statului, considerînd că ele corespund în întregime hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R., intereselor poporului, construcției socialiste în România, aflîndu-se în concordanță deplină cu cauza generală a socialismului. S-a accentuat satisfacția profundă pentru statornicia cu care partidul și statul depun neobosite eforturi în vederea întăririi și dezvoltării relațiilor de prietenie și colaborare cu toate statele socialiste, pentru extinderea cooperării cu țările în curs de dezvoltare, cu statele nealiniate, pentru lărgirea colaborării cu țările capitaliste dezvoltate, cu toate statele, fără deosebire de orînduire socială. Acestea sînt coordonate vitale ale unei politici ce reflectă o largă deschidere spre lume, spirit constructiv, disponibilitate pentru inițiativele pozitive, refuzul închistărilor. Sînt componentele unei politici indivizibile, realizînd o armonioasă împletire a totalității laturilor ei.

Documentul adoptat de C.C. al P.C.R. exprimă o adîncă preocupare față de destinul destinderii, esențial nu numai pentru poporul român, ci pentru umanitate în ansamblul ei. În acest context, sînt reafirmate și aprobate pozițiile adoptate în privința unor evenimente recente, poziții de o desăvîrșită principialitate, în acord deplin cu hotărîrile Congresului al XI-lea al partidului. Atitudinea privind situația din Asia de Sud-Est este determinată de punctul de vedere exprimat fără ambiguitate : România se pronunță consecvent împotriva oricăror acțiuni militare, subliniind că acestea nu pot fi justificate în nici un fel și că ele nu pot decît să dăuneze intereselor țărilor respective, cauzei generale a socialismului, destinderii și păcii generale. Indiferent de cauzele care au generat stările conflictuale, considerăm că, în relațiile dintre țările ce construiesc noua orînduire socială, trebuie să se renunțe la folosirea forței pentru a impune soluționarea problemelor litigioase. Aceste diferende trebuie reglementate de către statele în cauză, fără ingerințe exterioare, utilizîndu-se, în mod exclusiv, metoda negocierilor. Numai pe această cale se pot asigura relații de prietenie și colaborare, potrivit principiilor ce trebuie să definească legăturile dintre țările socialiste — egalitate deplină și respect reciproc, neamestec în treburile interne și cooperare tovărășească. În ceea ce-o privește, România subliniază ferm, încă o dată, poziția sa de a nu se angaja pe calea blamării unor țări socialiste sau a unor partide comuniste și de a face totul pentru depășirea stărilor de lucruri actuale, pentru întărirea unității și solidarității tuturor statelor care edifică noua orînduire, a întregii mișcări comuniste și muncitorești. Acest ax fundamental al politicii partidului nostru a fost afirmat limpede : România va depune și în viitor, în mod neabătut, eforturi pentru dezvoltarea relațiilor cu toate țările socialiste, pentru întărirea unității și conlucrării lor, ceea ce corespunde, în cel mai înalt grad, intereselor fiecăruia din popoarele ce înalță edificiul noii orînduiri. În același timp, partidul nostru se pronunță pentru făurirea unei unități noi, trainice, a mișcării comuniste și muncitorești, bazată pe deplina egalitate în drepturi, stimă și respect reciproc, pe dreptul fiecărui partid de a-și elabora de sine stătător linia politică în funcție de condițiile concrete din țara respectivă. Tovarășul **Nicolae Ceaușescu** sublinia în interviul acordat revistei **„NIN" : „După părerea mea, tocmai faptul că socialismul se realizează în conformitate cu condițiile specifice din fiecare țară, dar prin aplicarea legităților și principiilor generale, dă forță, tărie și perspectivă dezvoltării continue a socialismului, afirmării sale ca o orînduire superioară din toate punctele de vedere".**

Poziția principială a partidului nostru o regăsim, constant, în examinarea problemelor acute ale lumii. Complexa situație din Orientul Mijlociu, evoluțiile din zonă — inclusiv după încheierea tratatului egipteano-israelian — relevă justețea poziției României care s-a pronunțat și se pronunță pentru intensificarea eforturilor îndreptate spre instaurarea unei păci globale în această parte a lumii, ceea ce impune retragerea Israelului din toate teritoriile arabe ocupate în urma războiului din 1967, constituirea unui stat palestinian independent, garantarea securității și păcii tuturor statelor din regiune.

Într-o lume caracterizată prin multiple interdependențe, destinderea trebuie abordată avînd o viziune amplă, înțelegerea implicațiilor stărilor de tensiune dintr-o zonă sau alta pentru ansamblul mondial. Este sensul preocupării pentru stingerea focarelor de conflict din Africa sau din oricare altă parte a globului, pornind de la necesitatea ca utilizarea forței să fie înlocuită prin recurgerea la tratative serioase, sincere. Armele nu pot să dea răspunsuri viabile problemelor. Rațiunea solicită căutarea atentă, răbdătoare, a soluțiilor politice, prin dialog, prin depășirea neîncrederii.

Sinteză remarcabilă a fenomenelor și realităților dominante ale acestui moment internațional, Hotărîrea C.C. al P.C.R. atrage atenția asupra marilor dosare contemporane : **înfăptuirea securității europene,** indicîndu-se voința de a asigura succesul reuniunii de la Madrid ; **realizarea dezarmării,** fără de care destinderea nu poate fi autentică, ceea ce implică, prioritar, trecerea la măsuri de înghețare și, apoi, de reducere a cheltuielilor militare, de diminuare a efectivelor militare și armamentelor, de retragere a trupelor străine de pe teritoriile altor state, de desființare a bazelor militare străine, de promovare a unei politici ferme de lichidare a blocurilor militare, de asigurare a unei securități reale pentru toate statele, păstrîndu-se un echilibru de forțe care să nu fie prejudiciabil nici unui stat ; **făurirea unei noi ordini economice,** care trebuie să ducă la lichidarea stării de subdezvoltare, povara pe care o suportă sute de milioane de oameni de pe această planetă a contrastelor ; **democratizarea relațiilor dintre state,** cerință vitală a prezentului care revendică participarea egală, responsabilă, nemijlocită, a tuturor statelor la viața internațională, în organismele de decizie.

Documentul aprobat de înaltul for al partidului se distinge prin constanța poziției, limpezimea orientărilor, intransigență revoluționară. Partidul nostru are o atitudine activă față de problemele actuale și de perspectivă, acționează ghidat de principii ferme, fără nici un fel de ambiguități, își rostește energic cuvîntul, cu înțelegerea răspunderilor ce-i revin. Atitudinea aceasta consecventă este sursa înaltului prestigiu pe care l-a dobîndit, a stimei și considerației de care se bucură pe toate meridianele. Iar forța poziției adoptate de partid constă în adeziunea clară, deplină, a tuturor fiilor patriei, a întregii națiuni, la o politică ce poartă girul realismului, spiritului constructiv, principialității comuniste.

Eugeniu Obrea

Tovarășul Nicolae Ceaușescu rostind cuvîntarea cu prilejul ceremoniei de la Palatul Marii Adunări Naționale, consacrată înmînării de înalte distincții și diplome de onoare unor județe și unități fruntașe în întrecerea pe anul 1978

INTERVIUL NOSTRU

Primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, a tovarășului Pompeyo Marquez, secretar general al Mișcării pentru Socialism din Venezuela

„România – o politică de independență, de colaborare, în deplină egalitate și suveranitate"

Pompeyo Marquez

secretar general al Mișcării pentru Socialism din Venezuela

Pompeyo Marquez, secretar general al M.A.S., este un oaspete cunoscut în țara noastră. A vizitat România în mai multe rînduri, avînd amabilitatea de a ne mai acorda un interviu.

Actuala vizită la București s-a încheiat cu o nouă întîlnire cu tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, încă un prilej de realizare a unui fructuos schimb de opinii, de întărire a relațiilor frățești dintre cele două partide. Discuția noastră a debutat, așadar, în jurul momentului principal al vizitei oaspetelui venezuelan la București :

– Am avut – ne-a spus **Pompeyo Marquez** – o îndelungată întîlnire cu președintele Nicolae Ceaușescu : aproape două ore de schimb de opinii asupra problemelor ce frămîntă azi lumea contemporană.

În ce privește politica internațională, partidul nostru acordă deosebită importanță temei grave a războiului și păcii, problemelor dezarmării și destinderii internaționale, celor legate de rolul socialismului în progresul umanității. În legătură cu acest ultim aspect, este o realitate faptul că situația creată prin diferendele, ciocnirile, disensiunile apărute în rîndul unor țări socialiste creează îngrijorare, o îngrijorare pe care partidul nostru nu poate s-o eludeze. Dar, în același timp, trebuie semnalate evoluțiile pozitive care au loc în lumea contemporană, independent de aceste diferende, evoluții care se afirmă ca o necesitate obiectivă la nivel mondial și care au legătură cu procesul lichidării colonialismului, cu prezența pe scena mondială a unor țări care, pînă ieri, erau supuse dominației coloniale și care, azi, își dobîndesc un loc independent în lume ; ele se afirmă, în calitate de țări mici și mijlocii, împotriva politicii de bloc, a sferelor de influență, concretizînd astfel o activitate în măsură să înfrunte factorii negativi ce se manifestă azi în lumea contemporană.

În timpul schimbului de opinii cu președintele Nicolae Ceaușescu am discutat despre afirmarea independentă a statelor, despre relațiile de colaborare ce trebuie să se dezvolte între ele, pe baza neamestecului în treburile interne și respectului reciproc, ceea ce semnifică pentru fiecare partid, pentru fiecare țară capacitatea de a înainta pe drumul propriu, în absolută independență, fără ca aceasta să nege necesara colaborare și relațiile frățești care trebuie să existe în cadrul mișcării revoluționare, fără ca aceasta să însemne supunere față de vreun centru conducător. Într-adevăr, Mișcarea pentru Socialism din Venezuela, ca și alte partide, refuză influența oricărui factor de conducere, ca judecător suprem, care stabilește cine are dreptate și cine nu are.

- **„Am regăsit o largă bază de apropiere"**
- **„Prioritatea absolută – tema războiului și a păcii"**
- **„Stînga venezueleană – acorduri de acțiune comună, poziție mai dinamică"**

Trebuie să relev că, în acest schimb de opinii, care a abordat cele mai acute probleme ale actualității internaționale, am regăsit o largă bază de apropiere. Partidul nostru consideră că probleme atît de spinoase, de dificile, precum cele privind sud-estul asiatic, confirmă faptul că recurgerea la forța militară nu poate rezolva divergențele. Retragerea trupelor și începerea negocierilor pentru a căuta o soluție și un acord între aceste țări – care sînt țări socialiste – constituie exigențe ce stau în fața tuturor acelora care sînt interesați atît în menținerea păcii, cît și în apărarea socialismului. Apreciez – și din acest punct de vedere – poziția României, poziție în interesul socialismului.

Putem spune, cu toată sinceritatea și francheța, că partidul nostru consideră cu mîhnire descalificările mutuale dintre unele țări socialiste, ale căror relații, în loc să fie un factor de impulsionare a dezvoltării și prestigiului socialismului la scară mondială, nu fac, astfel, decît să-l slăbească. Vrem să subliniem, cu toată claritatea, că nimeni nu poate stabili cine este, sau dacă este socialist. Noi nu adoptăm o atitudine conformă uneia sau alteia din poziții, ci avem o poziție de absolută independență.

– În ansamblu, dintre marile probleme care preocupă astăzi umanitatea, pe care le considerați a fi prioritare ?

– Problemele care neliniștesc cel mai mult lumea contemporană continuă să fie cele ale războiului și păcii. Se mențin încă diferite zone de conflict în lume ; de aceea cred, fără să exagerez, că se constată o anumită dare înapoi în ceea ce privește destinderea internațională. Cursa înarmărilor a atins cifre colosale – peste un miliard de dolari pe zi – ceea ce constituie o povară foarte mare pentru toate popoarele. Se observă aceasta, mai ales, în ceea ce privește țările în curs de dezvoltare. Doar o mică parte din ceea ce se cheltuiește azi, în cadrul cursei înarmărilor, ar putea soluționa numeroase din problemele menționate la dezbaterile O.N.U. sau la alte reuniuni specializate, ca problema apei, a locuințelor, a luptei împotriva epidemiilor sau, acum, în Anul Internațional al Copilului, a celor ce mor de foame, de mizerie.

Între aceste probleme internaționale prioritare, se numără și activitatea companiilor transnaționale, care s-au transformat într-o amenințare la adresa independenței, suveranității, liniștii țărilor, nu numai din lumea a treia, dar chiar și a unor țări europene cu o dezvoltare medie.

De asemenea, credem că este prioritar, pe arena mondială, ca și în direcția întăririi influenței socialismului în lume, țările socialiste, mișcările comuniste, socialiste și revoluționare, în general, să depășească divergențele și disputele, să pună capăt definitiv etichetărilor. Este esențial ca predominantă să fie tendința spre dezbatere, negociere, dialog, schimb de experiență între aceste partide și țări care construiesc noua orînduire.

În sfîrșit, apreciez ca prioritar obiectivul noii ordini economice internaționale. Cînd se vorbește despre aceasta, se pornește, deseori, de la optici diferite. Există o optică ce se menține în planul reformist, care ține seama de cerințele burgheziilor naționale. Conform acestei optici, se cere, în cadrul noii ordini economice internaționale, ameliorarea termenilor de schimb, prețuri mai bune pentru materiile prime, reducerea prețurilor produselor industriale, în general de a se realiza relații de tip comercial, de o mai mare echitate, între țările lumii a treia și cele industrializate etc. Bineînțeles, cînd semnalăm acest curent reformist nu spunem că el nu conține elemente juste. Dar există și o altă optică pentru a aborda noua ordine economică internațională. Este optica revoluționarilor, a marxiștilor, socialiștilor, care afirmă că nu se poate crea o nouă ordine economică internațională dacă persistă, de pildă, acțiunea companiilor transnaționale, a forțelor imperialiste, capitaliste. Apreciez că, în ierarhia preocupărilor, această problemă a noii ordini, a relațiilor între țările lumii a treia și cele imperialiste – care, eufemistic, sînt denumite industrializate – este o temă ce merită o abordare